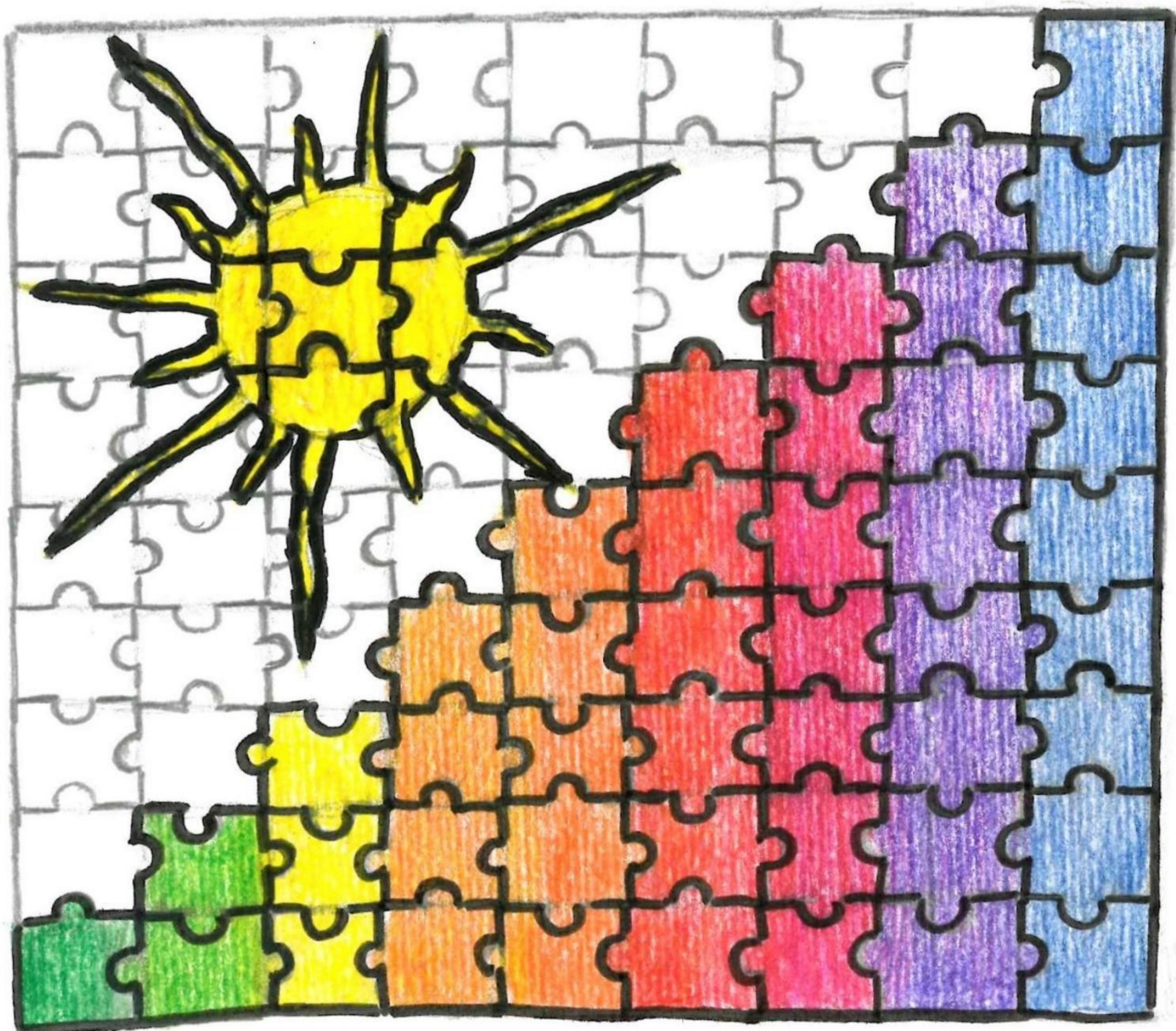

MAVRIČNE SLEDI

LETNIK 5

LITERARNO GLASILO UČENCEV OŠ KIDRIČEVO

APRIL, 2022

MAVRIČNE SLEDI

Literarno elektronsko glasilo učencev Osnovne šole Kidričevo

Letnik: 5

Šolsko leto: 2021/2022

Glavna in odgovorna urednica: Mateja Očko

Uredniški odbor: Sonja Lenarčič, Aleksandra Vidovič, Mateja Očko, Mateja Krajnc

Literarna besedila so zbrale učiteljice

Likovne izdelke je izbrala Aleksandra Vidovič, učiteljica likovne umetnosti

Lektoriranje besedil: Sonja Lenarčič

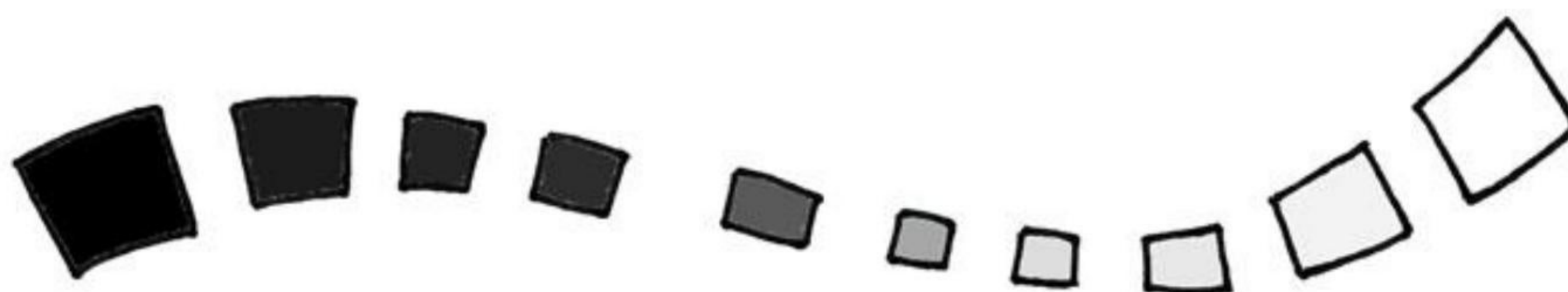
Oblikovanje: Mateja Očko

Naslovnica: Mia Turk, 8. b

Naklada: elektronska izdaja/objava glasila na spletni strani šole: <http://www.os-kidricevo.si/>

Izdano/objava: Kidričevo, april 2022

Literarno glasilo je brezplačno

Spoštovani bralci in bralke Mavričnih sledi!

Pred vami je že peta številka literarnih del naših pridnih otroških pesnikov in pisateljev, ki ogromno prispevajo k napredku negovanja slovenske besede in skrbijo za ugled naziva Kulturne šole.

Ustvarjajo v okviru pouka, dodatnega pouka, posamezniki ljubiteljsko. Poezija jim lepše teče.

Pišejo o prazničnih novoletnih dneh, o lepotah jeseni, o ljubezni do matere Zemlje, o skrbi za vodo in zelenem planetu, o pticah, o lepotah knjig, o pomenu branja, domišljajske in pravljичne zgodbe, o ljubezni, mladosti, o lastnem jazu; pišejo za prijatelje, o sreči, varnosti, o koronavirusu, hrepenenju, upanju, času, samoti, sovraštvu ...

Posegajo po nagradah, kar jih osrečuje in jih spodbuja po še ...

Da, pisanje ne bo zamrlo. Le 'malce' spodbude je potrebno ...

Ni nas strah prihodnosti, kajti peresa lahko spreminjajo svet.

Vaš uredniški odbor

A nekaj mi pravi, da mi bo pesem prav prišla.

Če slučajno koga spoznam,
nekoga, ki me rad ima.

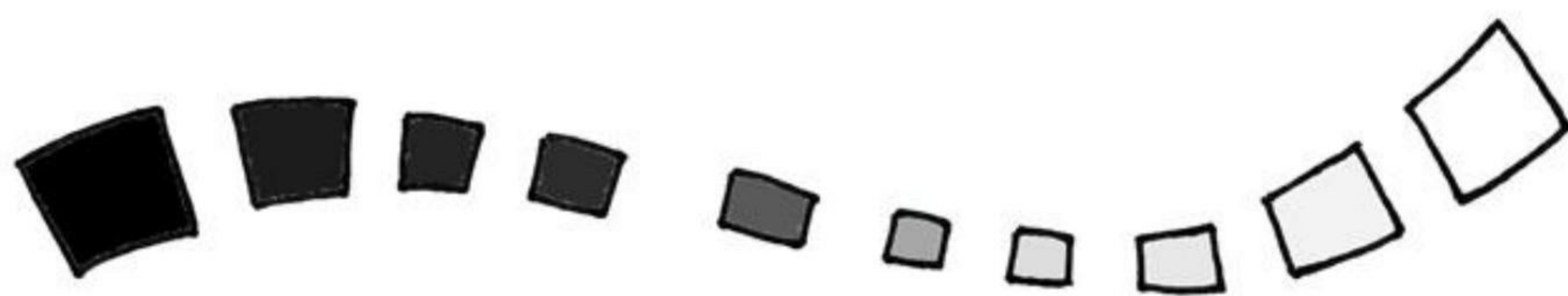
Takrat sedel bom v prazni sobi,
a v srcu sam ne bom.

Tobija Lakić, 8. a

IZA FRANGEŽ, MAŠA JUROVIČ, ANAMARIE KORES, EMA RAKOVIĆ, 7. B

MIR JE NAJVEČJA VREDNOTA ...

Globoko so nas pretresle težke vojne razmere v Ukrajini, zato jim posvečamo pesmi o miru. Naš svet se je spremenil, marsikatero sanje vseh ljudi so se sesule, a ostajamo optimisti. Verjamemo v strpnost, medsebojno spoštovanje, pomoč in v ljubezen med vsemi ljudmi.

SORODNIKI IZ UKRAJINE

Sem Jan Pišek in star sem 11 let. Živim v Apačah ter obiskujem Osnovno šolo Kidričevo.

Moja mama in brat sta se rodila v Ukrajini, oče se je rodil v Sloveniji. Sorodnike imam v Ukrajini in Sloveniji.

Zaradi vojne v Ukrajini so se nekateri sorodniki odpravili v Slovenijo. Živel so v Krivy Rihu (Krivoy Rogu), na vlak od tam do Lvova so odšli takoj. V Lvovu pa so na vlak do Chopa (Čopa) čakali sedem ur, saj je bila tako velika gneča, da sta dva vlaka že bila preveč polna in so uspeli priti komaj na tretji vlak. Nato so se z avtobusom odpeljali od Chopa, do madžarske meje. Tam sta jih pričakala moja mama in sestričnin fant. Ker je predsednik PGD Apače, sta potovala z gasilskim kombijem. K nam domov so prišli v nedeljo, 13. 3. 2022. Prišli pa so moja teta Anja, njen sin in hkrati moj bratranec Matvej, tetina svakinja Daša in njen sin Dinis. Vsi so zelo veseli, ker so tukaj na varnem, bojijo pa se za tiste, ki so ostali v Ukrajini. Zaenkrat še živijo pri nas, kmalu pa se bodo preselili v stanovanje v Kidričevo.

Vsi si želijo, da bi se vojna v Ukrajini čimprej končala.

Jan Pišek, 5. a

MIR

Mir si želi vsakdo.
A ni omogočen vsem, zato želim,
da imajo vsi svoj mir.
Mir nam pomeni največ.

Luka Kolarič, 9. a

V 21. stoletju smo,
nihče si vojne ne želi,
noben narod naj ne trpi!

Anes Hadžić, 9. a

Mir marsikomu pomeni več kot denar,
čeprav je sveta vladar.
Z vojno se ne rešujejo nemiri,
še nikoli se ni dobro končalo.
Če se bo nadaljevalo tako, sveta več ne bo.

Sašo Kozoderc, 9. a

Mir obstaja v naravi,
med ljudmi se težje na noge postavi.
Prepiri, vojne in še kaj ...
To kmalu ne bo več raj.
Lahko bi se mirno pogovorili,
nesoglasja zgladili.
Če z vojno nadaljevalo se bo,
bomo miru le še pomahali v slovo.

Nina Lorber, 9. a

Ko čisto sam si zase,
ležeš skozi težke čase.
Obveznosti vržeš na stranski tir;
želiš si le mir.

Ali bo konec sveta,
ko vojna po Zemlji divja?
Vojak podaja v zadnji se dir;
želi si le mir.

Si vojni junak
al' navaden bedak?
Kje je sreče izvir?
Želiš si le mir.

In nazadnje je srce prizadeto,
v vsej veličini z žalostjo prevzeto.
Ves svet je nepomemben, čisti prezir;
ko v sebi obupaš: »Dajte mi mir!«

Miha Vaupotič, 9. a

Po svetu nikoli miru ni,
v vsakem delu ga nekaj pesti,
nekje se krivica godi,
ljudje umirajo zaradi nemoči.

Le kaj nas je v to pripeljalo?
Nas v temno jamo sovraštva odgnalo,
nas v temačno usodo podalo?

Potrebno je krivdo v svoje roke prevzeti,
ustvariti medsebojni razum,
za mir se zavzeti,
za naše naslednike lep svet ohraniti.

Ko človek je želel cel svet osvojiti,
mu je narava pokazala zobe.
Vse si je želel podrediti,
a sedaj mu grozita nevarnost, gorje ...

Marko Pišek, 9. a

SVET SE LE VRTI

Miru nikoli ne bo,
o njem lahko le razmišljamo.
Svet nikoli ne miruje,
svet nikoli ne vzdihuje:
»Kdaj končno bo spet mir?«
Še daleč je do tega,
mir oddaljen je od vsega.
Dokler bo na svetu življenje,
na nekem koncu spet zaropota.
Nemir vedno odtise zapusti.
Kot z radirko zbrisal bi besedo.
Sled črk še vedno vidiš z očmi.

Tija Tamše, 9. a

Življenje je težko,
a to tako že vemo.
V zraku je nesreča,
tega treba ne bi bilo.
Je svet že prespal
to zadnjo budilko,
dneva je premalo,
zato je noči obilo.
Pa solza ne pomaga,
po roki ti polzi,
mir zdaj glasno kliče pomoči.
Ali je svet že prestar
za vse te skrbi?
Bliža se konec.
In ta konec smo mi.

Mia Domajnko, 9. a

Že skoraj en mesec divja vojna.
 Z vojaki in letali napadajo Ukrajino,
 medtem ko njeni prebivalci bežijo v tujino.
 Vojna v bližini nas se dogaja,
 k nam žalostna novica prihaja.
 Vojna je terjala že veliko žrtev.
 Oh, kako je težko, ko je najbližji mrtev!
 Upamo na mir in da vse to se konča.
 Vsaka država si zasluži lepo pokrajino!
 Zato Slovenci – podprimo Ukrajino!

Tadej Čuš, 9. a

Miru na svetu je premalo.
 Človekove pravice se jemljejo kot za šalo.
 Med nami res vlada samo še sovraštvo?

 Po ljubezni, sreči in miru vsak hrepeni,
 a enkrat to upanje kakor roža oveni.

 Sedaj v svetu traja vojna.
 Kaj vse nam prinaša, nihče ne ve.
 Zato miru želi si posameznika vsako srce.

Tia Jančič, 9. a

SVETOVNI (NE)MIR

Mir ne pomeni nemir,
 temveč tir,
 ki nas popelje v svet prijaznih,
 ne sovražnih ljudi,
 kjer se v veliki meri bodri.

Mir mora zaživeti.
 Med vsemi narodi sveta.
 Žal ga Rusija ne upošteva.
 Napadla je Ukrajino.
 Ljudje na ulicah več ne uživajo.

Mame z otroki bežijo
 in se bojijo,
 da svojih izbrancev ne izgubijo,
 saj se v vojni borijo.

Na svetu prevladuje kaos,
 vse se draži.

Ljudje v vojni umirajo.
 Upam, da bo čim prej mir.

Taja Bingo, 8. b

S oznanja smrtno tišino
 in strastno prebija besedni red
 in vse glasne besede spusti v
 dir.
 To je mir.

Mir nikogar ne preganja
 ali ga v tišino mori,
 le za svoje strastno delo
 se močno bori.

Ko prihiti,
 so vsi v miru pri mizi,
 tudi mi.

Ker pa mir tukaj že dolgo sedi
 in za besedo roko v zrak moli,
 sede, zapre oči in čaka,
 da se vse umiri.

Žana Gorinšek, 6. b

Res si ga želimo,
 a trenutno ga ni.
 Dobro je za vse.
 Svetovni mir.

 Bi golobe spustili
 in z oljčno vejico pomahali,
 mogočno bi vstali
 in naznanili.
 Res radi bi.

 Poravnali prepire.
 A kaj ko ne gre!
 Hočejo kaos.
 Tisti ljudje.

En sam človek.
 Vihti moč vse države.
 Atije v vojsko pošlje,
 mame pusti same z otroki.
 V kaosu države.

Mogočno bi vstali.
 In naznanili:
 Res radi bi imeli
 SVETOVNI MIR!

Tobija Lakić, 8. a

Kaj je mir?
 Ležanje na postelji?
 Lenarjenje pred televizorjem?
 Res je, da imaš svoj mir pred svojo mamo;
 sosedo, ki te nenehno moti ...
 Mir imamo na svetu, čeprav ponekod upada, razpada.
 Ljudje v Ukrajini trpijo in ne spijo.
 Očetje v vojni se borijo za svojo svobodo in mir.
 Zapustili so mame, sinove, žene ...
 Otroci in matere bežijo v neznane kraje, kjer še obstaja mir.

Filip Vidovič, 8. a

Ko sem v tišini,
 sama v milini,
 je mirno in lepo.
 Takšnih dni želim si sto!

Na svetu kaos prevladuje.
 Moja glava miruje.
 Rada imam mir,
 a težko najdem njegov vir.

Ana Merc Fric, 8. a

TRENUTEK MIRU

Vdih, izdih,
 zaprte oči,
 prijeten položaj,
 nežna glasba,
 samota.

Počutim se mirno.
 Le diham
 in poslušam glasbo.

O ničemer ne razmišljam
 in trenutek mi ugaja
 vse do takrat,
 ko zaslišim,
 da nekdo prihaja.

Trenutka miru konec bo,
 a prijeten je bil, zelo.

Elizabeta Liza Muršec, 8. a

Miru še v svoji sobi nimam,
 saj vedno nekdo me zmoti.

Pride sestra me jezit,
 pride mama mi 'težit'.
 Slišim vse glasove,
 ki prihajajo od zunaj.
 Zato se ne morem sprostiti.

Se na sprehod odpravim,
 da nekaj miru pridobim,
 potem lahko razmišljam
 o stvareh, ki me težijo.

Lenja Ripak, 8. a

Miru več ni,
 saj ptice žvižgajo žalost,
 tema se širi.

Ravnovesje, mir,
 žalost se dviga,
 upanja več ni.

Manuel Kronvogel, 8. a

Imeti mir je nekaj lepega.
 Je neviden in ne da se ga kupiti ...
 Včasih te marsikaj ali marsikdo razjezi.
 Želiš si reči: »Daj mi mir!«
 Mir je težko dobiti.
 Škoda, da se ga ne da kupiti!

Nikoleja Peklič, 8. b

Mir ima svoj vir.
 Prihaja iz užitka
 in prinaša polno počitka.

Vsakdo najde svoj mir.
 Najdeš ga lahko v naravi,
 posebej v pomladi.

Mir prihaja iz srca.

Marijana Topolovec, 8. a

Mir je nekaj lepega.
 Nekaj, kar skoraj opisati se ne da.
 Je mir, od boga dan.
 Občutiš ga tudi, ko si bolan.
 Se sprostiš in spočiješ,
 misli zbistriš.
 Nobeden ti ne teži.
 Si le ti.
 Mir se nekaj lepega mi zdi.
 Začutim ga, ko zaprem oči.

Ana Kores, 8. b

V miru se spočijemo,
 se vseh slabih misli umijemo.
 Vsi v njem uživamo in počivamo.

Takrat lepo rišeš,
 jedrnate spise pišeš.
 Vse je lahko,
 nič ni težko.

Ko je v učilnici mir,
 nekdo misli na igralsko vlogo,
 drugi na nogometno žogo,
 tretji na to, kako bo jedel krompir.

In ko miru več ni,
 ko se vsak od nas umiri,
 smo kot novi vsi.

Luka Lampret, 6. b

Mir ima rad vsak Bogomir.
 Nazaj se mir prebere Rim.
 A v Rimu ni bilo miru,
 saj Gaj Julij Cezar je bil proti temu.

Mir je nekaj lepega,
 dokler ga imaš,
 saj kaos te za vsakim vogalom čaka.

Tudi pri teti Miri ni miru,
 saj v sosednji hiši
 se sedem otrok po njej podi.
 Mama Mica jih miri,
 a nič ne zdrži.

Ko pride oče,
 se razjezi.
 Vseh sedem otrok na kavču leži.

Blaž Bedenik, 6. b

MIR

Mir mi pomeni veliko,
 ko sem sam v tišini.
 Vsi si želimo svoj mir,
 brez vojn življenje v svobodi!
 Naj bo mir na svetu,
 da sonce bo za vse sijalo
 in oblaki ne bodo prekrivali
 sončnih žarkov,
 da spet vse normalno bo.

Teo Bauman, 8. b

MIR

Mir je to, kar je tišina.
 Mir je to, kar imamo,
 ponekod pa ga nimajo.

V naši deželi mirni, srečni smo,
 a povsod ni tako.
 Mir zasluži vsak na Zemlji si.
 Brez miru nobeden ne zdrži,
 zanj prosi vsak,
 a redko kdo ga dobi.

Klara Karolina Žunič, 8. a

MIR

Mir mi pomeni veliko,
ko je mir, smo vsi bratje,
ko je vojna, brat napada brata.

Ko pride do vojne, te skrbi,
ko zaslišiš sireno, te zaskrbi,
ko zaslišiš strele, si na tleh,
ampak veš, da zlo izgubi.

Ko vojaki se borijo za državo,
jo hočejo obvarovati,
saj dom pomeni največ.

Žan Kidrič, 8. b

MIR

Zasliši pok se nemogoč,
sirene v mestu se zaslišijo,
to mora je za vse,
le brž iz hiše, le.

Mir prinesi v vas,
da zasliši se le siničkin glas.
Da vojn nikoli več ne bi bilo,
da smeh preplaval bi ves svet,
miren bil bi naš mali planet.

Alja Lendero, 8. b

MIR

Mir ...
mir je vir ...
vir tišine, mirovanja.

To svoboda je
obširna ...
obširna, mirna.

Vsak si svojo pribori.
Z orožjem? Ne.
S čim pa?

S poljubi nežnimi.
Kakor ptica mirnimi
in bežnimi.

Zala Gašparič, 8. b

MIR

Včasih je mir,
kdaj nemir.
Prej bila korona je,
zdaj vojna na TV-ju je.

Zame mir je svoboda,
ne pa vojna, grozna mora.
Sedaj se ljudje pobijajo,
nič se ne smejejo.

Jaz bi kar na en, dva, tri
rešila vse stvari,
korona bi izginila,
vojna pa minila.

Zara Sitar, 8. b

MIR

Na svetu je zelo pomemben mir,
je zraven vode in zraka življenja vir.
Če je prisoten mir, ni žrtev, ni stradanja,
ni lakote, ni spopadanja.

Zdaj manjka mir na svetu,
vojno spremljamo na netu.
Vojakom za civiliste ni mar,
vojno je z lakoto prinesel vihar.

Upam, da na svetu spet mir prevlada,
da v nobeni državi ne bo več spopada.

Luka Ogrizek, 8. b

MIR

Vzpostavimo mir v vsaki državi,
da sonce grelo bo nebo,
da ptice bodo pele,
da življenje lepše bo.

Svež zrak bomo vdihnili
in balone z zrakom napihnili.
Vreče sreče bomo napolnili
in vsi spomini se bodo vrnili.

Sara Jambriško, 8. a

Mir je pomemben
za svobodno življenje
in srečne ljudi.

Lorina Valentan, 8. a

ŽIVLJENJE JE POVSOD ...

ŽIVLJENJE

Življenje kot metuljček leta,
se za nikomer ne ozira.

V srečo je odeto
in v nežne nitke speto.

Kot listje v jeseni je pisano,
v naših mislih z barvami narisano.

Kot listje v vetru je razigrano
in včasih prav nič ubrano.

Laura Lupinšek, 9. a

ŽIVLJENJE

Kot minsko polje je to življenje.

Besede so mine
in ko človek naredi samo en korak,
včasih vse prehitro mine.

Ampak vendar,
življenje je dar.

Marsikdo bi naredil vse,
da bi dobil vsaj še kakšen dan.

Stopiš predaleč in te že ni.
Kaj bo življenje, če srce trpi?
Če zlomiš se, pojdi naprej,
saj kmalu vse bo, kot je bilo prej.

Valentina Turk, 9. a

ŽIVLJENJE

Življenje je kratko,
polno ga uživaj.
Čeprav zgodi se ti kaj
slabega, naj se ti svet
ne obrne na glavo.
Samo pojdi naprej.

Žana Medved, 8. a

ŽIVLJENJE

Nekatera življenja ugašajo in poletijo.
Druga kot novo seme vzkaliijo.
Življenje in nov dan sta darilo,
preteklost - se je že kaj neumnega zgodilo.
Živi življenje, dokler ga lahko,
da potem prepozno ne bo.
Vsaka nova, majhna stvar
da življenju tvojemu nov dar.

Alja Lendero, 8. b

Joj, to življenje!

Včasih je tečno, to življenje!
Danes tako, jutri tako,
upam, da čez nekaj dni drugačno bo.

Med tednom šola se vleče,
med vikendom pa ni več moči.
Počitnic tako naj niti ne omenjam,
ker zdrviijo, kot da jih ni.

Joj, vsak dan ista pesem!
Vstanem, se uredim in zdrvim,
da avtobusa ne zamudim.

Joj, upam, da bo konec teh let,
da nekatere čaka valeta.
Za nas so počitnice glavne,
šolski zvezki so pa tako neznanje.

Zara Sitar, 8. b

NAŠA RAZMIŠLJANJA ...

KO SE RODIŠ (RAP)

Ko se rodiš, še vsega ne veš,
dosti stvari delati ne smeš.

Ne veš, kaj v šoli dela se.
Zakaj vsakomur dobiti petke ne uspe?

Ko v kozarec naliješ vodo in jo hočeš piti,
zakaj iz nje ne pridejo kiti?

Zakaj se led topi?
Zemlja pa tako počasi se vrti?

Zakaj v vesolju ni zraka,
ko letalo leti, zunaj in notri ni enakega tlaka?

Kako je nastalo vesolje?
Zakaj ne obstaja sladoledno olje?

Zato ker otroci imamo radi sladoled,
da ostanemo brez besed.

Andraž Korošec Vidovič, 4. c

SREČA

Najpomembnejša je sreča,
ker brez nje živeti ne moreš.
Kadar si z nekom, ki ga ljubiš,
je sreča še večja.

Za mene sreča je družina,
kadar imaš družino, si srečen,
kadar nimaš nikogar, si osamljen.

Za mene sreča so prijatelji,
vedno so tukaj, kadar jih potrebuješ,
uživam v tem in sem srečen.

Danis Hadžić, 9. a

DOM

Dom ni tam, kjer smo doma.
Dom je tam, kjer smo srečni
in kjer se počutimo, kot da bomo večni.
Kar pomeni, da dom ni nujno tvoja hiša ali stanovanje.
Temveč prostor, kjer čutiš neskončno veselje.
Dom je lahko, kjer želiš.
Samo, da si srečen in si ničesar ne otežiš.
Dom je lahko tudi tvoja soba.
Če ti je le všeč in je zate nasprotno kot mora.

Mia Topolovec, 7. a

GLASBA

Glasba pomeni mi veliko stvari.
Med učenjem me pomirja
in mojo energijo obogati.
Brez nje si sveta predstavljam ne.
Daje mi pozitivno in mi odkriva črne poti vse.

Ob glasbi rada se sprostim
in svoje misli razbremenim.
Glasba super je,
daje mi energijo, da vsako jutro zbudim se.

Mia Topolovec, 7. a

PRIJATELJ

Prijatelj je mnogo,
a le en je tisti pravi.

Ko se spoznavata,
je vse težko,
a potem je vse lažje.

Pravi prijatelj se nikoli ne preda,
sploh pa ne,
če zate gre.

Prijatelja sta prijazna
drug do drugega,
a v vsakem primeru
se kdaj skregata.

Neža Panikvar, 6. a

HREPENENJE

Nekoč je živelo revno dekle,
ki je ljubilo plemiča bolj kot druge vse.
Vsak dan pri gradu ga je od daleč opazovala,
a govoriti z njim se je preveč bala.

Čez nekaj časa se je njena skrivnost razkrila
in ta je plemiča zelo motila.

Deklica je seveda bila prizadeta,
a za plemiča še vedno močno zagreta.

Veliko let je minilo,
mnogo plemičevih zakonov se je izjalovilo.
Vsaka grofica je nekaj denarja vzela,
dokler ga zadnja ni popolnoma izžela.

Zdaj plemič brez gradu iskal je novo srečo
in spomnil se je na revno deklico hrepenečo.

Ta je vsa ta leta čakala nanj,
dokler ni napočil njen poslednji dan.

Neja Vogrinc, 9. a

OTROŠTVO

Otroštvo sladko je
bolj kot penice s sladkorčki.
Počasi rasteš in odraščaš,
vse stvari dorasteš
pa postaneš najstnik.

Najstništvo je kar težko,
saj imaš nekaj zelo dobrih
prijateljev,
nekaj pa jih je zelo nesramnih.
Teh se izogibaj,
da ne boš kakor oni.

Marcel Turk, 9. a

DEŽ

Dež je miren in sproščujoč.
Ob njem se sprostim,
saj me pomirja.
Rada poslušam dežne kapljice.
Ko dežuje, sedem ob okno
in gledam dežne kapljice,
kako tečejo po oknu.
Odprem ga in poslušam.
Ko pada dež,
ponoči odprem okno,
da lažje zaspim.
Dež mi je všeč.

Maša Jurovič, 7. b

UPANJE

Vsem se zgodi nesreča v življenju.
In takrat samo misliš,
čutiš in upaš.
Upaš na najboljše.
Upaš, da je to le nočna mora,
čeprav se zdi,
kot da upanja več ni.
Včasih se na koncu zgodi,
da ravno tebi upanje izpuhti.

Valentina Turk, 9. a

LEPOTA JE SAMO SVOJA

Tvoja mehkoba skrita v srcu,
dih jo preživlja,
čisto na koncu.

Topli so prsti,
ki zapletajo lase,
nežna je dlan,
s tvojo poje.

Kriva je svetloba,
ki oči mi prekrije,
a prečudovito je sonce,
ki telo mi oblije.

Glas je v tebi,
a ti ga ne prepoznaš,
temota v sebi
in ti jo oddaš.

Mia Domajnko, 9. a

STROP Z LUKNJO

Glava polna skrbi,
pretežka, da bi jo podprla roka,
vozi namišljene poti
prelahko, da bi se bala skoka.

Oči so modre barve,
bleščijo se na soncu,
roke pa s kulijem v roki
segajo po drugačnem koncu.

Spet je tišina,
le morje se sliši,
gladka daljina
le to zdaj opiši.

Čuden je zrak
v hiški na samem,
močan je pok,
z ljubeznijo te objamem.

So barve še močnejše,
v svet ne znajo same,
dlani zdaj toplejše,
kri zaceli rane.

Krila zdaj so iztrgana,
poklapan je obraz,
rop na tem svetu žal pustil je dokaz.

Mia Domajnko, 9. a

SANJE

Noč je prinesla sanje,
vsi se pogrezajo vanje.
Tonček je sanjal,
da je bombonček.

Jan je sanjal,
da je bolan.
Ela je sanjala,
da ji je ime Špela.

Kruh je sanjal,
da je gnil in poln muh.
Papir je sanjal,
da je postal netopir.

Koš za smeti je sanjal,
da je avto, ki po cesti drvi.
Stol je sanjal,
da je hišni molj.

Banana je sanjala,
da je Ljubljana.
In volk je zatulil
ter vse prebudil.

Luka Lampret, 6. b

NAŠ SVET

Vsak od nas živi na planetu,
na Zemlji.
Ta planet je naš skupen svet.

A ko se rodimo,
ustvarimo svoj lasten svet.
Ki nima zveze z Zemljo.
Po njej le hodi.
Ta svet je tvoj in le tvoj,
tu nobeden te ne moti.
Razen ljudje, ki jih v svoj svet spustiš.
Kot nekakšne stalne goste.
To je tvoja družina, pri kateri živiš,
tvoji prijatelji, kolegi, sošolci, sosedi.

Ko greš v gostilno,
pri natakarici naročiš.
Za kratek čas v tvoj svet vstopi,
nato pa se poslovil,
posloviš se ti.
In hudo se ti ne zdi,
če je v tvojem življenju več ni.

Ti ljudje so obiskovalci,
ki pridejo in grejo.

Vstopijo v tvoj svet kot Nezemljani,
nato pa hitro na svoji ladji odletijo.

Večine ljudi pa nikoli ne vidiš.
Zate ne obstajajo.
In ti za njih tudi ne.
Na primer John iz Amerike.
Ne ve, kdo si ti
in ti ne veš, kdo je on.

Vsak se v svojem svetu vrti.
Ure in ure,
dneve in noči,
mesece, leta, desetletja.
Dokler se tvoj svet ne ustavi,
v grob te zakopljejo tisti,
ki so te imeli radi.
In se nato spominjajo nanj.
Takrat po svetu hodi en svet manj.

Tobija Lakić, 8. a

SMRT

Smrt ne izbira,
za čas se ne briga,
za vogalom te čaka,
za tabo koraka,
če nisi previden,
za avto neviden.
Pazi se pazi,
da smrt te ne zapazi!

Ji ne moreš pobegniti,
je za tvojimi petami,
se znajdeš v črnini,
v smrtni tišini,
ostali so le spomini,
ki počasi bledijo ...
Svojci nad tabo bedijo,
točijo solze,
tvoje srce pa šibi,
prepuščeno spokojni milini.

Tija Tamše, 9. a

SOVRAŠTVO

Sovražiti vsakdo nekoga zna,
da bi mu odpustil,
pa poguma nima.
Ko nekemu oprostiš,
živce svoje umiriš,
se tako sprostiš.
Le zakaj človek do sovraštva je prišel?
Le zakaj je v temačnost zašel?
Tako je padel v gore temine,
čiste praznine.
Zakaj je želel ves svet zavzeti,
vladavino v svoje roke prevzeti?
S tem je tekla kri,
so boji potekali skozi temne noči.
Konec bojev je bilo,
a ljudi še vedno nič ni izučilo.
Želeli so vso moč sveta,
a s tem so sami sebi skopali luknjo,
iz katere se splezati ne da.

Marko Pišek, 9. a

VESOLJE

V vesolju se lahko karkoli zgodi,
česar ljudje ne moremo ustvariti.
Veliko astronautov je že bilo na Luni,
a nekateri niti v Ukrajini.

V vesolju je veliko zvezd in planetov,
ki jih ne poznamo,
da pa Zemlja ni okrogla,
to pa znamo.
Vesolje je lahko prijatelj ali pa sovražnik,
a če smo ljudje prijazni,
bo zagotovo prijatelj.

Sonce je najpomembnejši člen v vesolju,
da lahko živimo v miru.
Daje nam vodo, hrano, toploto.
A kar je najpomembnejše:
daje nam življenje.

Aleks Mrčinko, 7. a

POJDI ...

Tabla je prazna,
slike so enake,
v zadnji klopi sama
spomine pomnim še prav take ...

Svet je zaspan,
a ti hočeš odrasti.
Potisnem te stran,
saj v luknjo črno nočeš pasti.

Dnevi te rešujejo.
Hitro vse mine.
Dnevi te oddaljujejo.
Utrnejo se ti v spomine.

Pa ura tiktaka,
predolgo se vleče,
svet bo odkorakal od sreče.

Pojdi po zraku ptice lovit.
Tvoje napake bodo misli zbistrile.
Tvoja dejanja pogum ti bodo vlila.

Mia Domajnko, 9. a

SPOMINJAM SE

Pred veliko leti je imela moja babica Minka psičko Piko. Imel sem jo zelo rad.

Vsakič, ko sem prišel v Njiverce, me je polizala po obrazu. Bil sem edini, ki mu je dovolila, da jo jaham. Na žalost je Pika hitro potem umrla.

Naslednji spomin je, ko sem prvič potopil glavo v vodo v petem letu moje starosti. Bili smo na morju na otoku Braču. Zelo sem se bal potopiti glavo in oče me je imel dovolj. Rekel je, da če je ne potopim, gremo domov. Tako sem jo potopil in ugotovil, da ni bilo nič strašnega.

Leto zatem sem končal prvi razred in imel prve poletne počitnice. Skozi moja šolska leta imam veliko spominov. V tretjem razredu sem dobil prvo petko, v četrtem sem dobil najboljšega prijatelja Daniela, v petem imam veliko spominov na moje kolesarske dirke, kot so v Šenčurju, Murski Soboti, Komendi, Varaždinu itd. in šole v naravi, ki je bila LEGENDARNA!!! V letošnjem šestem razredu imam tudi zelo lepe spomine; bil sem drugi na medobčinskem krosu, z mamo in očetom smo odšli na Dunaj, tam pa smo obiskali razne muzeje, akvarij, zabavišni park, kjer sem očeta prepričal, da je šel z mano, in mami na vlakec smrti. Na žalost mi je 13.10. umrl pradedek, ki sem ga imel zelo rad. Zdaj pazi name z angelskimi krili.

Imam še veliko spominov, a ti so najlepši.

Luka Lampret, 6. b

LARISA IVANČIČ, 3. A

LE KDO SEM JAZ?

TO SEM JAZ

Moje ime je Maja, pišem se Pernat. Stara sem 10 let. Obiskujem 5. a-razred OŠ Kidričevo. Imam hišnega ljubljénčka črnega mucka Kukija, ki je zelo nagajiv, igriv, priden in prijazen. V prostem času se rada igram z njim.

Hodim na balet skupaj s prijateljico Medeo. Februarja smo izvedli baletno predstavo Hrestač. Nastopali smo kar štirikrat v ptujskem gledališču. Predstava mi je bila zelo všeč, saj se je v njej dogajalo veliko pravljičnih in zanimivih stvari. Ko je bilo predstave konec, smo se vsi priklonili in občinstvo je ploskalo, saj so vsi bili navdušeni nad našim nastopom. Ko smo odhajali domov, so bili vsi srečni in zadovoljni. V šoli se med odmori rada družim z Aliso, Zojo, Lino, Medeo in Ajšo. Veseli me, ko šivam oblačila mojemu medvedku, ki sem ga izdelovala kar sama.

Rada hodim v šolo.

Maja Pernat, 5. a

MOJ PEČAT

Moje ime je Tia. Majhno ime za punco z ogromnimi pomisleki in širokim pogledom na svet.

Najverjetneje ljudje pri meni najprej opazijo mojo živahnost oziroma bolje rečeno dobro voljo. Rada narišem nasmehe na obraze vseh ljudi, včasih tudi lahko zelo veliko govorim, zato se ne čudim, ko me kdo vpraša, če imam slab dan, ko sem tiho dlje kot pet minut.

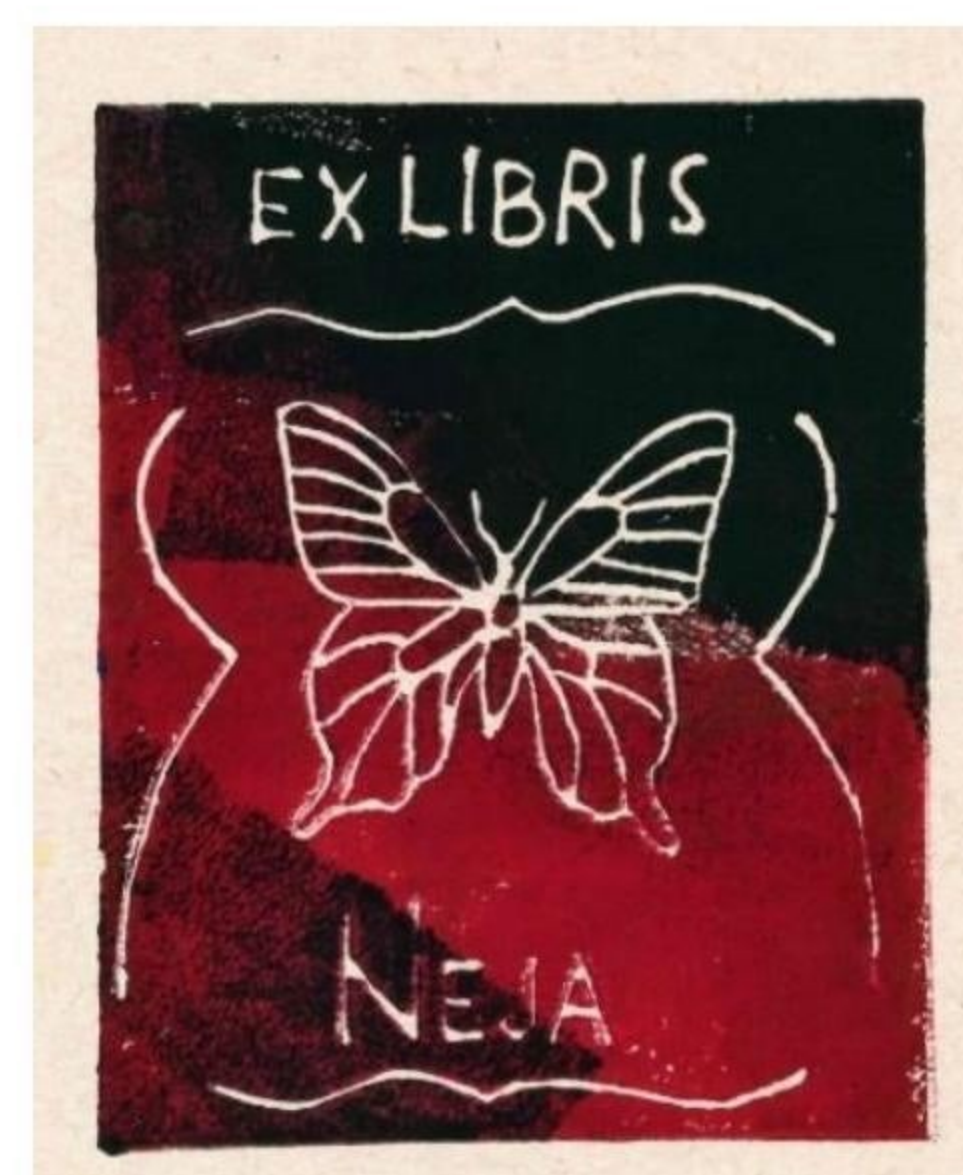
Veseli me, ko ljudem polepšam dan in ko lahko z nekom govorim s strastjo o stvareh, ki me najbolj veselijo. Pa naj bo to le film, ki sem si ga enkrat ogledala. Vedno razmišljam o najbolj naključnih stvareh. Na primer: ali rečemo, ko smo besni, levičarjem: kako si pa ti desen, namesto lev? Ali ima slamica le eno luknjo ali dve? Skoraj vsak moj stavek se začne z: »Zadnjič sem razmišljala ...« Skratka, ja, veliko stvari mi tava po mislih. Želim si, da bi si me ljudje zapomnili kot nekoga, ki jim je polepšal dan ali pa le minuto njihovega dneva.

Podpiram vse ljudi in vsa njihova razmišljanja ter poglede na svet, zato imajo tudi vsi drugačne poglede name, kar je meni čisto v redu.

Tia Jančič, 9. a

TIA JANČIČ, 9. A

NEJA VOGRINC, 9. A

TO SEM JAZ

Sem človek, sem otrok.
Rastem in se učim.
Vsakomur drugačna se zdim.

Sem čudna, a me ne skrbi,
saj se mi zdi,
da smo drug drugemu čudni vsi.

Imam želje in upanje,
imam strahove in fobije,
a me ne skrbi.
Ali jih nimamo vsi?

Rada spoznavam nove reči,
a ne maram srečavanj.
Z novimi ljudmi.

Včasih sem nerodna in neumna,
včasih pa uspešna in razumna.

Elizabeta Liza Muršec, 8. a

KDO SEM JAZ?

Da je Zemlja ogromna,
to si želimo,
v resnici je le packa,
na njej pa živimo.

In le kdo sem jaz,
če tako se zavajam?
Sem nič v vesolju,
če sploh obstajam.

Sem človek, oseba;
tako nas učijo.
Majhni atomi
se v meni delijo.

Sem virus, manjšina,
če gledaš z veselja.
Nihče ne ve zame
iz tega okolja.

Tako majhne smeti;
pa toliko škode!
Povzročamo kaos
ter grozne nezgode.

Uničujemo vse,
da hrano dobimo.
Nič nismo boljši od virusov –
nadvlado želimo.

Čeprav sem nič,
navadna pršica,
skrbim za svoj dom.
To sta moji dolžnost in pravica.

Miha Vaupotič, 9. a

KDO SEM JAZ?

Zvečer se biserne zvezde svetlikajo.
Zvečer kot kaplje pronicajo.
Skozi širno nebo se ozreš,
v sebe se zazreš.
Kdo sploh sem jaz?

Vsi zamislijo drugače se.
Le kaj sploh kdo je?
Nekateri v svoji domišljiji takrat zaživijo,
ob vseh stvareh kar zažarijo.

Jaz sem včasih pogumen,
včasih pa kar neumen.
A iz napak vsi se učimo,
zaradi njih vedno zažarimo.

Vedno nekaj počenjam.
Kmalu bom iz osnovne šole odšel.
Novo življenje začenjam,
ko bom na prag srednje šole prišel.

Novo pot si bom ustvaril.
Nove ovire pred sabo bom zagledal.
Možgane bom z novim znanjem nahranil,
si nove življenjske poti ogledal.

Marko Pišek, 9. a

JAZ

Zbudim se,
oblečem se,
zaspanost z mojega obraza slečem še.
V šolo se peljem,
se nasmejim,
kmalu med listi se izgubim.
V šoli se učim,
pri nekaterih predmetih spim,
pri drugih pa zaživim.
Doma naredim nalogo,
zraven se jezim nad to nadlogo.
Za računalnik grem,
se pogovarjam,
nove ideje za naprej ustvarjam.

Niko Kozoderc Cvetko, 9. a

TO SEM JAZ

Kdo sem jaz?
Tukaj na Zemlji živim,
se sama sebi smilim,
ko življenje pada kakor plaz.
Zakaj sem jaz?
Zakaj je življenje?
Vsakdo ima o njem svoje mnenje.
Čez slabo počutje bi najraje posipala vesel premaz.
Kako sem jaz?
Ko se zgodba konča?
Ni vsakdo rojen pod srečnim soncem.
In spet si na začetku tega neskončnega konca.
Če se želiš vsega rešiti,
prenehaj razmišljati,
prepusti se usodi,
vse misli prepodi.

Tija Tamše, 9. a

TO SEM JAZ

Včasih tečen,
včasih srečen,
a nikoli enak.
To sem jaz.
Zvečer težko zaspim.
Zato se zgodaj komaj zbudim.
S prijatelji se družim.
Dolgčas stran odganjamo.
V življenju se veliko novega naučim
in veliko slabega doživim.

Sašo Kozoderc, 9. a

Jaz sem Lina – Malina.
Pišem pesmi kakor vila.
Vozim skuter, sem igriva,
včasih pridna, včasih mila.
A ne razumi, da sem angel,
da sem pridna.
Sem poredna, zanimiva.
Ko po stopnicah zdirjam,
vsak ve, da Lina se jezi.
Ko sedem za klavir,
pesmi igram tjavendan.
Na nič ne mislim,
a resnično vadim vsak dan.
Tudi pesmi rada pojem.
Več nastopov sem že imela,
tudi na poroki sem pela.

Lina Majcenovič, 6. b

Jaz sem Luka.
Na nogi imam oba »šuha«.
Kličejo me Lukna,
a to ni važno,
ker mi je ime Luka.
Rad igram nogomet,
še rajši imam sladoled.

Luka Kolarič, 9. a

TO SEM JAZ

Jaz sem Ana.
To sem jaz.
Imam kodraste lase,
to na daleč se ve.
Sem lahko cukrček,
a to le redko kdaj.
Morda parkrat na leto.
Ali ko pride mesec maj.
Za pust sem norčava,
za božič in v šoli zbrana.
Rečejo mi Anči, Ančka, Ančika ...
A to nisem jaz.
Jaz sem le jaz,
čeprav tega nikomur ne rečem v obraz.

Ana Kores, 8. b

TO SEM JAZ

To sem jaz
in ne moreš me spremeniti.
Sem takšna,
kakršna sem.
Morda bi kaj na sebi spremenila.
A ne vsega.
Nekateri me večkrat vprašajo:
»Kakšna pa si?«
A odgovor je precej preprost.
Sem takšna,
kakršna pač sem.
Če ti kaj ni prav,
se obrni in pojdi.
Sem to, kar sem.
In ti tega ne moreš spremeniti.
Zato se nikar ne trudi!

Nikoleja Peklič, 8. b

TO SEM JAZ

Jaz sem dekle,
v kateri od ljubezni in veselja vre.
Če se s sestro spreva,
se hitro zopet pobotava.
Živali rada imam.
Za njih poskrbeti znam.
Glasbo obožujem.
Vsak dan se z njo razveseljujem.
Zelo rada bi postala frizerka,
ne režiserka.
Več ne povem,
ker preveč razkriti o sebi ne smem.

Nina Lorber, 9. a

TO SEM JAZ

To sem jaz.
Dolgolaska.
Še sredi osmega razreda
ne vem, kaj hočem.
Res je, da če bi imela možnost,
bi na sebi spremenila vse.
Bila bi druga oseba.
Žal to ni mogoče.
Čas je že,
da se sprejmem takšno,
kot sem.
A preprosto ne morem.
Dobivam veliko komentarjev,
ne manjka mi pozornosti.

V slabem smislu.
Po navadi govorijo,
kako sem oblečena,
kakšno frizuro imam,
naj se začnem učiti ...
Starši vztrajajo,
da bi se lahko spremenila,
se drugače oblekla,
kupila kaj novega.
Bi, ja, z veseljem bi.
Ampak me je strah komentarjev,
ki bi jih prejela v šoli.
Zato se raje zadržim.

Teja Godec, 8. b

TO SEM JAZ

Rjavi lasje,
par rjavih oči,
smešen nasmeh,
otročji glas.

To sem jaz.
Tako se vidim, slišim.
Tako se počutim.

Pa sem jaz res jaz?
Si jaz želim biti jaz?

Kamorkoli se ozrem,
vidim ljudi, vidim dekleta,
vidim stvari ...

Popolno postavo, popoln obraz,
popoln nasmešek, popoln glas.

In vedno se vprašam:
»Zakaj to ne morem biti jaz?«

Neja Majcenovič, 9. a

TO SEM JAZ

Naravne kodraste lase imam,
vsako nedeljo jih ravnam.

Ves svet se vrti,
nikoli le zame, za nas.
Jaz hlače rada popestrim tako,
da vanje dam pas.

Oči imam modre.
Sem razlog za zaplet.
Nič ne morem pomagati.

Pesmi so pač moj svet.
Rada film pogledam
ali pa tudi ne.

Rada se v ogledalu gledam,
ker tako se pač to počne.

Svet je prevelik,
da bi ga vsega raziskala.

Misli so le misli.
Včasih bi črne poiskala.

Mia Domajnko, 9. a

TO SEM JAZ

Zame je življenje prava uganka,
misli so polne skrbi ...

Bom uresničila vse to,
kar si želim v prihodnosti?
Odgovori na moja vprašanja so neznanka.

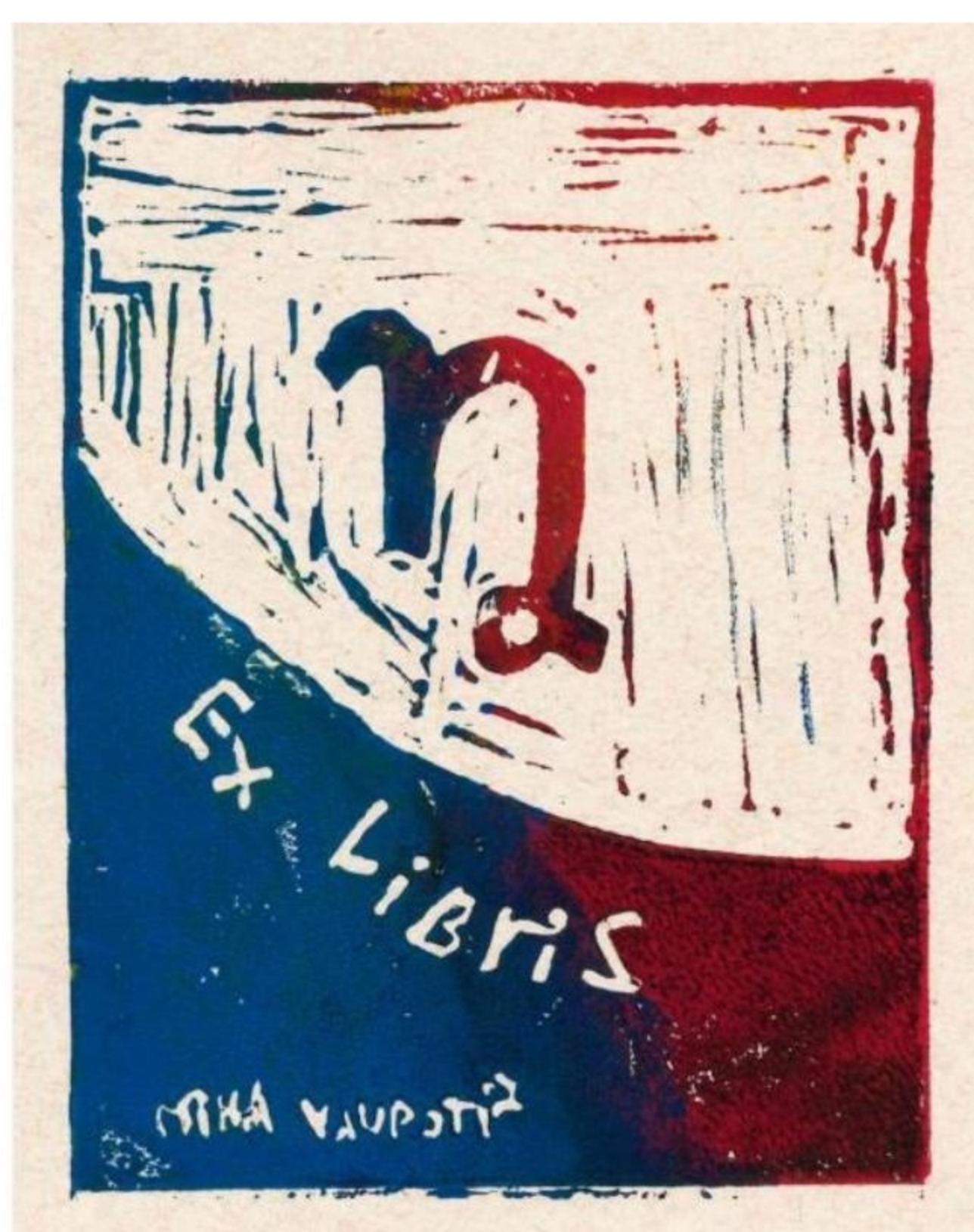
Vsak dan znova po svojih sanjah hrepenim.

Želim početi stvari, ki jih ljubim,
uživati življenje,
nadaljevati svojo pot brez meja.

Želim nasmejati ljudi,
da za hip pozabijo na svoje skrbi,
kajti kakor zastarela fotografija
enkrat bo vse zbledelo:
moje misli, dejanja ...
Vse bo utonilo.

A jaz bom vedno ostala jaz.
Ne bom se ljudem sramovala
pokazati svoj pravi obraz.

Tia Jančič, 9. a

MIHA VAUPOTIČ, 9. A

NINA LORBER, 9. A

TO SEM JAZ

O sebi je pesem kar težko pisati.
Napisati moraš resnico, ne lagati.
O zunanjem videzu je enostavno govoriti,
osebnost in dejanja je lahko prikriti.

Zato bom v pesmi danes resnico pisala,
četudi se bom s tem v slabi luči prikazala.
Sama sebe imam za čudovito osebo.
A mama pravi, da je to le moj velik ego.

Velikokrat opazim, da sem zelo sebična.
A znam biti tudi uglasjena in prijazna gospodična.
Poskušam postati prijaznejša in potrpežljiva.
Namesto tega sem velikokrat vzvišena in vzkipljiva.

Upam, da se bom v prihodnosti vsaj malo spremenila,
slabe navade v dobre obrnila.

Neja Vogrinc, 9. a

TO SEM JAZ

Včasih sem priden, včasih poreden,
kdaj pa kdaj zanimiv, a večinoma 'beden'.
Jaz imam dobre kolege,
ki me včasih spravijo iz zadrege,
moj downhill tuls je raketa,
za večerjo mi tekne pašteta,
včasih pa kosmiči,
a takrat zredim se – pri priči.
V življenju lepo se imam.
Pride tudi kak slab dan.
Imam svoje cilje za prihodnost.
Za to bo potrebna modrost.
Vse, kar me veseli,
najlepše se mi zdi.
To je moj svet.
Ali se bom kdaj rodil spet?

Tadej Čuš, 9. a

GREGOR

Takle je.
Samo eden,
ki mu noben ni enak.
In podoben.
Zna biti
poreden in
nagajiv.
Lahko se pa potrudi.

A vedno
bo na tvoji
strani, ko
ga potrebuješ!

MIA

Mia je pametna.
Rada se uči,
tudi misli ima bistre.
Vse, kar učiteljica
naroči, ona naredi.

Nikoli na tečaju
pisanja ne izgubi,
saj ima veliko domišljijo.

Ko imaš težave z
nalogo, ti ona
v pomoč prihiti.

PORTRET LANE

Lana v Apačah živi,
v šoli jo vsak dan vidimo vsi.
Pulover in pajkice najraje oblečene ima,
da lahko se »razkomoti« in prenaša tistega,
ki miru ji ne da.

Lana vesele narave je,
pogovarjaš se lahko z njo dneve in noči vse.
Poleg nje ti nikoli dolgčas ni,
zabavamo lahko z njo se vsi.

Mia Topolovec, 7. a

Domen Ferenčič, 7. a

Taja Anabell Sardinšek, 7. a

MLADOST SKAČE ČEZ MOST ...

MLADOST

Igriva, smešna, zanimiva,
nežna kot oblak in mila
kot roža, ki te boža.
Kaj bi to bilo?

Mladost, mladost prelepa je,
saj kot angelček sveti se
in v barvah obarva te,
saj v mavrične misli pričara te.

Mladost prerastemo vsi,
saj to na žalost se zgodi,
mladost pa včasih tudi je norost,
saj skače čez reko tam, kjer je most.

Ko jo prerastemo,
pa ne pomeni, da jo izgubimo,
saj včasih jo lahko
tudi nazaj pridobimo.

Iza Frangež, 7. b

ISKANJE V MLADOSTI

Iskati sebe v mladosti
je kar težka stvar.
Eno sekundo si srečen,
drugo pa jezen.
Šola in prihodnost
sta še en pritisk.
Če se najdeš,
se počutiš kot zmagovalec.

MLADOST

Mladost je včasih norost.
Ko smo majhni, se je veselimo,
po drugi strani
pa imamo veliko vprašanj.

Je mladost lepa?
Je mladost prijazna?
Kako sploh je, ko si mlad?
Včasih pa tudi ni prijetna.

Mladost moramo uživati,
brez skrbi, saj dolgo ne traja.
Če po pravici povem,
mladost ni prav slaba.

Maša Jurovič, 7. b

MAJ NOVAK, 2. B

MLADOST

Mladost je pot,
ki ima začetek in konec,
pot se zdi dolga,
ampak gre hitro kot psu kost.

Ko prilezeš iz trebuha,
si še mala muha,
ko pa vstaneš na noge,
si pa naenkrat večji kot gora.

Ko pa vedno večji si,
imaš spet nove skrbi
in ti ni več za otroške stvari.

Tadej Kukovec Mlakar, 7. b

A le če se najdeš.
Če se ne najdeš,
imaš še vedno čas!
Vsaj do takrat,
da se ta iluzija konča.

Ela Šalamun, 8. b

NIKA GAJER, 2. B

... MLAD ...

Mladost je velika norost.
Včasih lepa,
včasih slepa ...
Vse skupaj se v njej prepleta.

Pa pride ljubezen
pa pride bolezen
pa pridejo sanje ...
V njih nastopi naše neznanje.

In leto za letom
preštevamo dneve
in čakamo, čakamo ...
... da končno odrastemo.

A naša mladost
v spominih bo ostala,
ko otroke bomo gledali,
ki v mladosti bodo uživali.

Lenja Ripak, 8. a

MLADOST JE NOROST

Mladost je norost.
Kaj drugega naj rečem?
Ko si mlad, si neumen.
Na nek način.
Po glavi se ti gnetejo čudne stvari.
Ko mladost mine,
le po obrazu nisi mlad.
Mlad si v srcu.
Če ti mladost žre živce,
jo boš kasneje še kako pogrešal!
Mladost je velika norost,
a žal hitro mine.

Benjamin Grujčić, 7. a

VITA PILINGER, 1. B

LANA PODVRŠEK, 1. B

MLADOST

Mladost je bolezen
s stranskimi učinki.
Kot ljubezen.

Kaj je ljubezen?
A je to res bolezen?

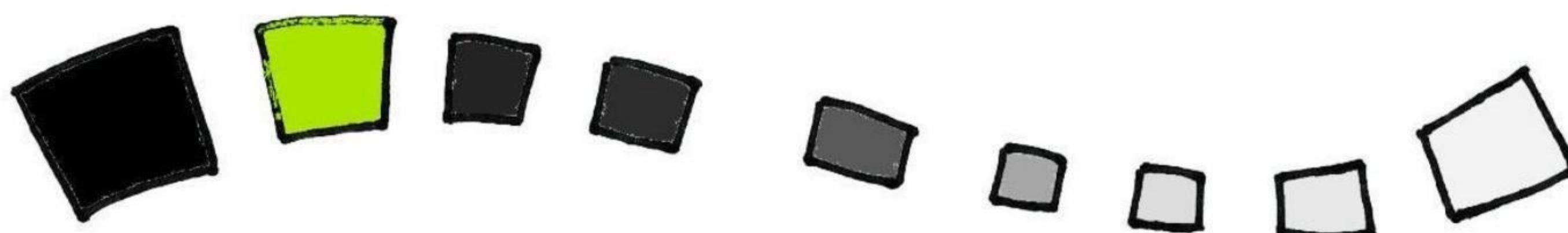
Ljubezen je radost življenja,
večnega hrepenenja.

Pa mladost?
Je to zares norost?

Mladost je puberteta.
To so zanimiva leta.

Teh nekaj let prehitro mine.
Uživajmo jih!
Preden se spremenijo v
spomine.

Ana Merc Fric, 8. a

MLADOST

Ko si mlad,
gredo ti norčije po glavi,
saj mladost je norost.
Ko si mlad,
si najpametnejši,
saj mladost je vsevedna.
Biti mlad je nekaj posebnega,
zato ta čas preživimo na zabaven način.
Je nekaj pomembnega.
Imeti se moramo odlično,
da ne bo naveličanosti.
Mladost je nekaj posebnega.
Takrat je v nas veliko radovednega.
Včasih se sprašujemo:
»Kdaj bomo odrasli?«
Ko bomo starejši:
»Kje so naši stari časi?«
Mladost izkoristimo zdaj,
da se bomo nekoč spominjali,
kako je bilo takrat,
ko smo imeli mladostniški raj.

Mia Topolovec, 7. a

MLADOST

Sem še mlada,
a ne več majhen otrok.
Trinajst let sem stara,
še s kockami bi igrala se rada.
Zaradi šole več brezskrbnih dni ni,
a to mi ne povzroča veliko skrbi.
Sem vesela ne glede na vse.
S prijatelji smejemo se,
tudi če kaj smešno ni.

A to nam se čudno ne zdi.
Pa saj nas sploh več ne skrbi,
kaj drugi mislijo si.
Je življenje včasih res prava zmeda?
In kaj naj storimo mi?
Moja babica je enkrat rekla:
»O kaj vse bi dala,
da bi v tvojih čevljih stala!«

Ana Kores, 8. b

MLADOST

Mladost je zelo čudovita stvar.
Hitro zbeži stran.
V obdobju mladosti je najbolj zabavno.
Če ga zanemarjaš, je dolgčas.
V mladosti je veliko lepega,
ki te ponese med oblake.
Pluješ po trgovinah, letiš v igricah ...
Vsakdo si lahko izbere svojo mladost.

Zato je pač ne zapravi,
ker se ti veliko obeta.
Pojdi na svojo pot.
Zabavaj se, dokler traja.
Mladost.

Aleks Mrčinko, 7. a

MLADOST

Mladost je minljiva,
lahko je predvsem ranljiva,
igriva, vsekakor zanimiva.

Mladost je le včasih norost,
a je predvsem modrost.

Mladostni smo mi,
naš svet,
metulji v višavah.
Mladost je v naših pojavih.

Mladostni smo vsi
ljudje tega sveta;
vsi, ki tla so nam Zemlja.

Zoja Kaučević, 8. a

ANA MERC FRIC, 8. A

KLARA KAROLINA ŽUNIČ, 8. A

OSTALA BOM MLADA

Ostala bom mlada do konca dni,
lahko se pridružiš mi
ali pa se v mesto samote odpelji.

Ostala bom mlada in se igrala,
skakala, tekala in se zabavala
kakor še nikoli prej!

Mladost je kot jabolko.
Če ga ne poješ in uživaš
v vsakem ugrizu vanj,
bo hitro zgnilo.

Hitro s postelje odleti
in nauči se živeti!
Da postaneš junak, ne bedak!

Pia Topić, 7. a

MLADOST

Jaz sem mlada.
In bom vedno mlada!

Leta niso pomembna.
So samo število.
Pomembno je le,
da se počutimo mladi.

Mladi nismo samo otroci,
ki hodimo v šolo.
Mladi smo vsi,
ki se veselimo,
se v parku dobimo, spimo ...
In se imamo radi.

Mladost ni norost.
Tudi ni skrivnost,
ki jo je potrebno razvozlati.

Vsi smo mladi.
Od rojstva do smrti.
Vsakdo je mlad v srcu,
kjer ni zapisane nobene starosti.

Taja Bingo, 8. b

ANIDA ALJI, 8. A

MLADOST

Kdo je mlad,
kdo odrasel,
kdo pa sploh še iz dojenčka ni zrasel?

Mlad je, kdor se tako počuti.
To vsak dan pravi
moja stara, stara babi.

Ko mojo mlado sestrnico po hodniku lovi,
je koleno ne boli.

Kdaj mladost postane grenkoba?
S tem mislim, da je odrasla doba.
Ko le delaš, spiš, na začetku hišo gradiš
in si srečen le, ko plačo dobiš.

Tvoji otroci,
ko starš postaneš,
te spominjajo na mladost,
ko so bili le sreča, brezskrbnost in norost.

Ko s sinovi se loviš.
Hčerki make up narediš.
Kocke v gradove gradiš.

Nato pa ti postaneš babica, dedek.
In počutiš spet se mlad.

Tobija Lakić, 8. a

LINA MURŠEC, 5. B

MLADOST

Pravijo, da ko si mlad, si lep.
Ko si star, si grd.
Jaz se s tem ne strinjam.
Kako misliš ti?

Mladost je lepa stvar.
Zgodi se le enkrat.
Ne traja dolgo.

Včasih zna boleti, trpeti ...
A mi znamo preživeti.
Spet drugič je mladost lepa,
prijazna in vesela.

Včasih se nam zdi,
da bi raje odšli v prihodnost,
bi postali odrasli z družino.
Starši ne bi pritiskali na nas.
Lahko bi počeli karkoli.

Včasih bi se radi vrnil v preteklost.
Bili bi majhni otroci, odvisni od staršev.
Nikoli nič krivi.

Mladost je radost.
Je veselje.
Uživajmo, dokler lahko.
V dobrih stvareh.

Teja Godec, 8. b

MLADOST

Mladost je norost,
saj vedno grejo norčije
ti po glavi.

Mladost je nekaj najlepšega,
kar se ti zgodi,
zato izkoristi ta čas,
ki ga še imaš v življenju.

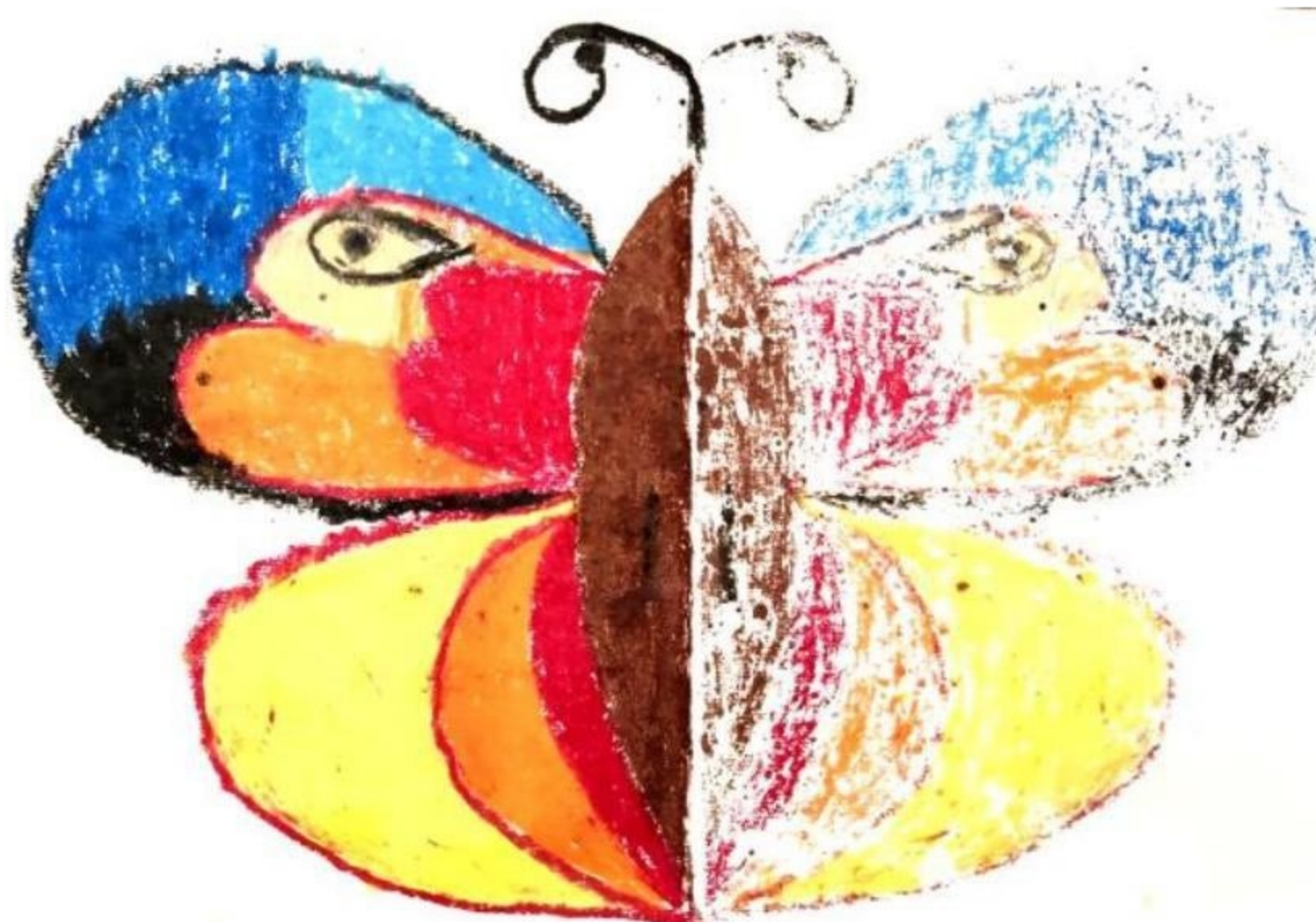
Saj ko te dohiti starost,
ne moreš več početi vsega,
kar si želiš.

V mladosti lahko narediš marsikaj,
izpolniš vse norosti,
gradiš uspehe in neuspehe.

Ko pa te dohiti starost,
ni nič hudega,
če je v duši še vedno mladost.

Zato v vsem svojem
življenju počni,
kar si res želiš.

Neža Škafar, 7. b

ŽANA SAGADIN, 1. A

MOJ DOM, MOJE ZAVETJE ...

ŽIVLJENJE NEKOGA, KI GA IMAM RADA

DALEČ OD VELIKEGA MESTA SE JE RODILA DEKLICA IVA. OTROŠTVO JE DELILA S TREMI STAREJŠIMI BRATI. ŽIVAHNO JE BILO NJIHOVO OTROŠTVO, POLNO LUMPARIJ. BRATJE SO KAJ KMALU ODŠLI V SVET, SAJ SO OD NJE BILI VELIKO STAREJŠI. OČETA JE VIDEVALA MALO, SAJ JE ZARADI DELA ŽIVEL V TUJINI. OBISKAL JIH JE ENKRAT NA TRI MESECE IN TAKRAT ... TAKRAT JE BILO VESELJE, DA TI POČI SRCE!!! V VELIKI RJAVI TORBI JE PRINESEL SAME SLADKARIJE, IN TO TAKŠNE, KI SE JIH NIKJER V SLOVENIJI NI DALO KUPITI, TUDI ČE SI IMEL VELIKO DENARJA. OČE JE V TUJINI ZASLUŽIL DOVOLJ, DA SO LAHKO DOBRO ŽIVELI. MAMA JE Z OTROKI ŽIVELA NA VELIKI KMETIJI, KJER SO MORALI VSAK DAN OPRAVLJATI TEŽKA KMEČKA OPRAVILA; SICER IVE NI MOTILO, KAJTI RADA JE SKRBELA ZA ŽIVALI. IVA JE ZAČELA OBISKOVATI ŠOLO IN KADAR SE NI UČILA, JI JE MAMA GOVORILA, DA BO CELO ŽIVLJENJE DELALA NA KMETIJI. A IVA SI TEGA NI ŽELELA IN JE TUDI BILA JEZNA ZARADI MAMINIH BESED, AMPAK JE VEDELA, DA JE MAMA IMELA PRAV. BILA JE RADOVEDNA, PRIJAZNA, VEDNO VESELA IN NAGAJIVA DEKLICA, KI JE ŽELELA VIDETI SVET, DRUGAČEN OD TE KMETIJE. ZATO JE MNOGOKRAT POZNO ZVEČER SEDLA NA STOL S KNJIGO IN Z ZVEZKOM V ROKI, DA BI PRIDOBILA ČIM BOLJŠE OCENE IN DA BI LAHKO KDAJ STOPILA V VELIKO MESTNO ŠOLO. BILO JE KAR TEŽKO NAJTI VEČ INFORMACIJ, KAJTI NISO IMELI TELEFONOV IN RAČUNALNIKOV TAKO KOT DANES. ZJUTRAJ PRED ŠOLO JE MORALA NAJPRED V HLEV, NATO PA PELJATI ŠE PSA NA SPREHOD. PRAV TAKO SO JO PO ŠOLI ČAKALA RAZLIČNA OPRAVILA. ČE SE JE KDAJ ZGODILO, DA NI UBOGALA MAME, JE HITRO PADLO S PALICO »ČEZ RIT«, KAR JE IVO RAZOČARALO. VČASIH JE MED POČITNICAMI MORALA ITI PO GOBE. IVA JE ŠLA DO GOZDA PREKO TRAVNIKA, KJER SO RASTLE VISOKA TRAVA IN ČUDOVITE RASTLINE. IN KONČNO JE DOČAKALA DAN, DA URESNIČI SVOJE VELIKE SANJE. ODŠLA JE V VELIKO MESTNO ŠOLO. ODLOČILA SE JE, DA SVOJE ŽIVLJENJE POSVETI LJUDEM, KI POTREBUJEJO POMOČ. POSTATI JE ŽELELA MEDICINSKA SESTRA. DOLGA ŠTIRI LETA SO MINILA IN USPEŠNO JE ZAKLJUČILA ŠOLO. TO JE BILO ENO NJENIH ZELO POMEMBNIH OBDOBIJ ŽIVLJENJA. SPOZNALA JE NOVE PRIJATELJE, MESTNO ŽIVLJENJE, SREČNE IN NESREČNE LJUBEZNI IN ZGRADILA JE SVOJO OSEBNOST. POČUTILA SE JE, KOT DA JE V VESOLJU. ZAPOSLELA SE JE V BOLNIŠNICI, KJER DELA ŠE DANES Z VELIKO LJUBEZNIJO.

LJUDJE JO POZNAJO KOT VESELO OSEBO, KI VEDNO IN VSAKOMUR PRISKOČI NA POMOČ. RODILA JE DVA OTROKA. EN OTROK SEM JAZ IN TO JE ZGODBA MOJE MAME. MOJE VZORNICE ZA VSE ŽIVLJENJE.

Staša Ferčec, 6. b

OČE

Ko oče nekaj hoče,
se to mora narediti,
drugače jih moraš po riti dobiti.

Oče ti pomaga,
ko kaj gradiš,
je s tabo, ko se igraš slepo miš,
velikokrat od njega zaušnico dobiš.

Pomaga ti pri športu,
nikoli pa na vrtu.
Ko ga boli glava,
in ima bolezen,
je za vsako stvar jezen.

Z njim po morju krmariš,
celo Slovenijo prekolesariš.
Ko pa pride do vrat,
se mu vržeš za vrat,
ker ga imaš rad.

Luka Lampret, 6. b

MAMA

Mama je ena sama.
Mama nikoli ne odneha,
vedno ti je uteha.

Ko si star ali mlad,
vedno imaš jo rad.
Ko si z njo,
ti ni nič več pri srcu tesno.

Ko si žalosten, pogledaš mamo,
da nasloni glavo na tvojo ramo.
Ona ti je v oporo,
ko ti daje podporo.

Spoštuj mamo in naj ti bo v omamo!

Luka Lampret, 6. b

MOJA DRUŽINA

V moji družini smo štirje družinski člani: sestra Lara, mami, ati in jaz. Vsi so zelo prijazni do mene. Starejša sestra je zelo zabavna, mama in oče pa sta navadna starša. Oče dela v tujini in prihaja domov ob koncu tedna. Po našem dvorišču se sprehaja tudi pes Lucky, ki je zelo nagajiv in igriv. Naj vam povem še kaj o sebi. Sem Sara, stara sem 10 let, visoka 151 cm. Hodim v 5. razred in imam veliko prijateljev ter prijazno učiteljico. Živim v Kungoti pri Ptuju. Ko postanem odrasla, želim postati kuharica. Rada spremljam kuharske oddaje in listam po kuharskih knjigah. Upam, da bom imela nekoč svojo restavracijo in vam bom znala pripraviti čudovite jedi, če boste gostje v moji restavraciji.

Sara Maček, 5. a

PISMO

Draga babi in dedi!

Včeraj smo imeli kulturni dan. Dobili smo nalogo, da napišemo pismo. Odločila sem se, da vama pišem. Spoznali smo veliko kaligrafskih pisav. Napisati smo morali pismo delavcem zdravstvenega doma. Bilo je zabavno, ker sem pisala z Lino in Nejo.

Vprašati vaju moram, kako sta. Jaz sem v redu. Kako so Roko in Srečko ter Pepelka? Zdaj, ko sem v 5. razredu, vem veliko več kot prej. Še vedno sem vajina vnukinja in to za vedno. Povedati moram, da se že dolgo nismo družili in da lahko gremo na sladoled, če sta za.

In še nekaj za dedija. Že komaj čakaš na božič, da odpreš darilo, ampak pazi, da ne bo kaj skočilo ven!

Lep pozdrav

Lucija

MAMICA MOJA

Mamica moja je lepa tako,
kot najlepša roža ne bo.

Dal ji bom nešteto poljubov,
objemov in nepozabnih dni.

Mamico mojo imam najraje na celem svetu.
Je kot roža polna upanja,
ki mi daje upanje.

Ajša Korošec Vidovič, 4. c

DOM, DOMOVINA, KRAJ

Dom, domovina, kraj,
v srcu je raj.

Moj dom poln ljubezni je,
sreča, veselje in razumevanje.

Zame je dom družina,
polna je veselja, ljubezni fina.
dom, kraj, kraljevina,
zame vse je rima.

Sara Jambriško, 8. a

OPIS ZGRADBE

Naša hiša je klasične gradnje. Zgrajena je iz opeke in je pravokotne oblike. Moja hiša je namenjena za bivanje ljudi.

Hiša vsebuje naslednje sestavne dele: pročelje, sprednjo steno, zadnjo steno, vogal, okno, vrata, streho, vhod, vetrolov, dimnik, žleb ... Vhodna vrata so velika, pravokotne oblike in bele barve. Notranja vrata hiše so bele barve in pravokotne oblike. Okna so velika in pravokotne oblike. Na oknih imamo žaluzije. Številka hiše je 228. Streha hiše je zelo strma. Kritina je rdeče barve in je iz opeke. Žlebi na hiši so aluminijasti. Dimnik pa je iz opeke in je črne barve.

Pred hišo imamo posajena okrasna drevesa.

Alina Kmetec, 3. a

DRUŽINA NA IZLETU

Družina Novak se je odločila, da bodo odšli na izlet. Pripravili so si nahrbtnike, v katere so dali piškote, čokolado in sok.

Z avtomobilom so se odpeljali do spodnjega dela Boča. Vsi so si obuli pohodne čevlje. Vzeli so nahrbtnike in so se odpravili na hrib. Hodili so po lepi gozdni potki. Večkrat so se ustavili, da so lahko pili sok. Videli so veliko visokih in lepih dreves. Slišali so tudi petje ptic. Ko so prišli na vrh, so se povzpeli na vrh visokega stolpa. Videli so lep razgled. Ko so prišli s stolpa, so iz nahrbtnikov vzeli piškote, čokolado in sok.

Odšli so po isti poti do koč, kjer so pojedli ostanke malice. Nato so sedli v avtomobil in se odpeljali proti domu.

Tevž Vindiš, 3. a

TJAŽ VINDIŠ, 5. B

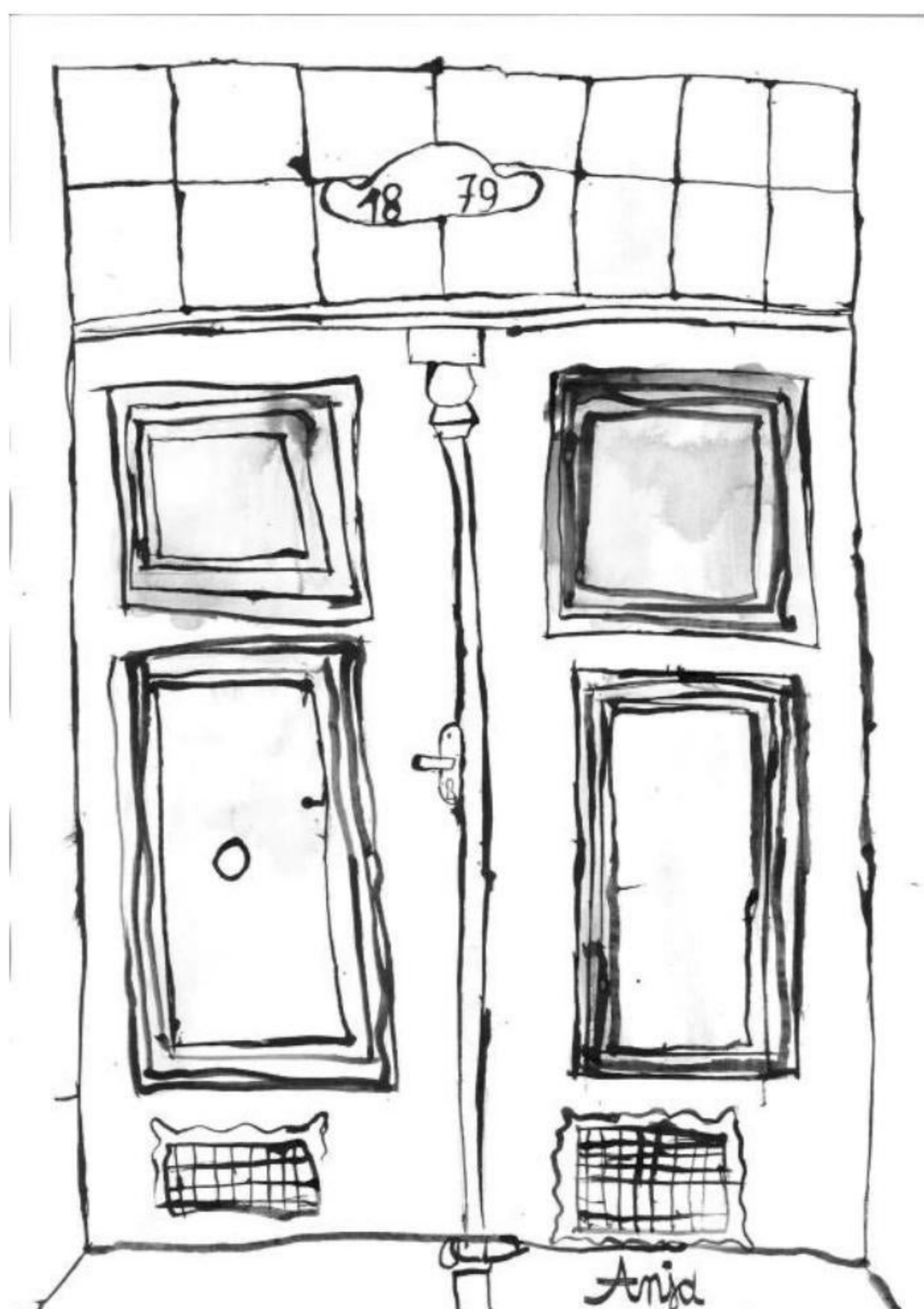

ŠOLA, ŠOLA ...

ŠOLA

Šola je obvezna za nas, osnovnošolce.
V njej lahko se ti veliko lepega zgodi.
Za nekatere pa je to le kraj,
kjer te mučijo dneve in noči.
Res je, da ni tako enostavna.
Ampak včasih pa res zna biti zabavna.
Zato do šole ne bi smeli imeti odpora,
saj v njej ne skriva nobenega stvora.
Šolo bi morali radi imeti
in z njo po lepi poti dolgo lebdeti.
Morda nam kakšno uro zabave bo odnesla.
Ampak v življenje nam bo veliko prinesla.
Če šole sedaj radi ne bomo imeli,
nas v prihodnosti morda v službo ne bodo sprejeli.
Zato šolo imejmo radi vsi,
ker nekega dne bomo na to še kako ponosni.

Mia Topolovec, 7. a

ANJA PIŠEK, 3. C

LOVRO ŠKOLNIK, 3. C

NAJA BOGME ŠEŠERKO, 3. C

KREDA

Sošolci med poukom mi nekaj govorijo.

Nekaj glasno zaškripa,
ušesa me bolijo.

Obračam glavo naokoli,
pogledam v vsak kot,
da našel bi karkoli,
ki bi povzročilo tak moteč zvok.

Oči mi padejo na belo črto,
ki jo učiteljica drži.
Drži jo v roki trdno,
res je ne izpusti.

Premika jo po celi tabli,
gor in dol in v vse smeri.

Nato pa reče:

Tako učenci, prepišite te tri snovi.

Takrat se hrup ustavi.

Bila je kreda.

Še dobro.

Se mi je že vrtelo v glavi.

Ozrem se spet do zelene table.

Odprem zvezek.

Prepišem vse povedi in enačbe.

Oddahnem si.

Pogledam naprej.

Učiteljica nekaj drži.

Spet se zasliši hrup,
kot da bi se stara vrata zapirala,
kot da bi avto zaviral,
kot da bi se hiša podirala.

Moja ušesa trpijo,

ne zmorem več.

Vse ostale sošolce bolijo.

Nato pa zvonec zazvoni.

Iz razreda zbežimo.

Naslednji dan si v šolo prinesemo čepke za ušesa vsi
in si jih namestimo.

Od takrat naprej je bila tabla vedno bolj bela,
kreda vedno manjša,
učilnica pa vesela.

Saj učiteljica kmalu s flomastrom
bo pisala po tabli novi.
Hrupu rečemo adijo,
od krede pa se kar poslovimo.

Tobija Lakić, 8. a

V ŠOLI

V Kidričevem šola stoji,
ki je velika za hiše tri.
V njej se učencev veliko uči.

V prvem razredu
smo se učili abecedo.
V drugem smo že dobro brali
in na uro smo poznali.

V tretjem smo se poštevanko učili,
v četrtem pa s korono se borili.

V petem razredu se moramo veliko učiti,
če hočemo lepe ocene dobiti.

Eneja Pulko, 5. a

RADIRKA

To je močno orodje.
Lahko izbriše napake,
pa vendarle ti ne spremeni življenja.
Zablesti na papirju,
na tem belem okvirju.

Preproste,
a različne so in zanesljive,
to so radirke nagajive.

Oh, ko bi le izbrisale
nelagodne spomine, grozne sanje
in žalost in še te bolezni,
tudi smrt.

To pa navsezadnje ni mogoče,
saj radirka od žalosti kar "joče".

Je kos gume,
ki briše risarjeve napake na papirju.
Pomaga pa tudi tebi,
a na prazni stranici je nekoristna.

Radirka zares je čudežna magija.
Je kot enciklopedija izbranih zgodb.
Prečudovita je in vsi jo imamo radi,
a vsak je ne zna nadzorovati.

Jakob Jože Suhadolnik, 8. a

KAM ME PELJE POT ČEZ POLJE UČENOSTI

Učenje je zelo pomembno. Vem, da mi bo v življenju pomagalo, če bom uspešna. Če se učiš, ko si mlad, ti bo to znanje pomagalo, da odpreš vrata prihodnosti. Pomembno je, da imaš znanje, saj te bodo drugi ljudje sprejemali resneje, v družini bodo vsi veseli zate, v razredu pa si lahko priljubljen zaradi znanja in tudi zaradi prijaznosti in spoštovanja do sošolk in sošolcev. Moj najljubši predmet v šoli je matematika, saj račune požiram kar z očmi in jih nato takoj izračunam. Res pa je, da tudi meni matematika sprva ni šla od rok, a sem se učila in mi zdaj gre zelo dobro. V prvem razredu sploh nisem vedela, kje naj z reševanjem nalog sploh začnem. Nisem tip, ki pri učenju posluša glasbo, ima zraven odprto okno ter se igra. Pri učenju sem zbrana ter si skušam čim več zapomniti. V šoli ne dovolim, da me kdo moti, ko se učim, ponavljam ali delam domačo nalogo.

Učenje je zelo pomembno za prihodnost, saj se učimo celo življenje.

Zoja Ivančič, 5. a

OCENJEVANJE

Učiteljica nam je v šoli napovedala pisno ocenjevanje znanja pri predmetu družba. Vedela sem, da se moram začeti pravočasno učiti. V šoli smo pri družbi veliko utrjevali in se pripravljali na pisno ocenjevanje znanja. Na ocenjevanje sem se pripravljala tudi doma. Najprej sem se naučila odgovore na vprašanja, ki nam jih je dala učiteljica. Ko sem znala vse odgovore na vprašanja, sem prosila mamico, da je preverila moje znanje. Za ocenjevanje znanja sem se učila snov tudi iz zvezka in učbenika. Učila sem se deset dni. Bolj kot se je bližalo ocenjevanje, bolj me je bilo strah, da česa ne bom znala. Mami me je pred testom potolažila, da mi zaupa, da ve, da bom dala vse od sebe. Ocenjevanje znanja pri družbi sem odlično odpisala in dobila oceno, kot sem si jo zaslužila za svoje znanje.

Antea Šoštar, 5. c

MOJ RAZRED

Hodim v razred,
ki je nagajiv,
a vedno pripravljen
na kakšen izziv.

V razredu vladata
red in mir,
včasih tudi
nered in prepir.

Dan nikoli ni dnevu enak,
vedno se najde kakšen junak,
ki za pravila mu mar ni,
z drugim sošolcem meri moči.

Osemnajst nas pri pouku sedi,
a le nekaj se jih uči,
ostali raje govorijo,
rišejo in se smeji.

Učiteljici z nami ni lahko,
vzgajati in učiti
namreč ni kar tako,
a kljub temu nas rada ima,
saj nam večkrat kakšen priboljšek da.

Alisa Beranič, 5. a

LEO OGRIZEK, 1. A

Učiteljica nam je povedala, da bomo pisali preizkus znanja iz slovenščine. Doma sem se takoj začela pripravljati in učiti. Natisnila sem si učne liste in cel teden vadila. Učila sem se tudi iz zvezka in delovnega zvezka.

Teden po tem smo v torek s sošolkami odšle skupaj iz šole. Na dvorišče se je ravno takrat pripeljala učiteljica in nam povedala, da gremo v karanteno. Hitro smo odšle domov. Takoj pa sem se tudi spomnila, da ocenjevanje odpade.

Zanimalo me je, ali bomo dolgo časa ostali doma. Hotela sem čim prej iti v šolo, da bi lahko vsi odpisali test iz slovenščine. Ko smo bili doma, se nisem več tako pripravljala in vadila kot prej. Tudi preko video konference nam je učiteljica povedala, da ko se vrnemo v šolo, ne bomo pisali. Nehala sem se učiti. Bila sem žalostna, da ne bom pisala testa.

Vrnili smo se v šolo. Spet smo dobili datume za nova ocenjevanja. Kar je bilo super, da bomo lahko pridobili nove ocene. Pripravljala sem se tako, da sem si natisnila veliko učnih listov za vaje. Tudi v šoli smo veliko vadili. Reševala sem naloge in gledala poučne posnetke.

To, da smo kar ostali doma, mi ni bilo všeč. Sem pa bila vesela, da smo se hitro vrnili v šolo in dobili nove ocene. Čeprav sem se morala veliko učiti, mi je bilo všeč, da nismo imeli ocenjevanj preko zooma.

Stela Voglar, 5. c

BRATI SE SPLAČA ...

POMEN KNJIG V NAŠEM SVETU

Babica mi je že od malih nog veliko govorila o knjigah, ki so jih poznali včasih, in kako so pisali. Ena od njenih zgodb pa je ulovila moje srce.

»Začelo se je zgodaj zjutraj in bil je deževen dan. Včasih so ljudje živeli precej bolj v hribih kot na ravnini in otroci so morali iti peš vse do šole. Na poti so se veliko pogovarjali, se zabavali, marsikdaj pa tudi kakšno ušpičili. Ko so prišli v šolo, so kmalu zatem odšli v razred in nato je prišla tovarišica in jim povedala, da se bodo učili slovnico. Vsi so se s tem seveda morali strinjati, saj druge izbire niso imeli. Pri pouku pa naj bi jim tovarišica naročila, da morajo vsak dan prebrati knjigo in jo nato tudi predstaviti v razredu, in to čisto vsak dan. Večina se je tega naročila tovarišice držala, seveda pa so se vmes našle tudi izjeme.

Otroci so pri pouku veliko brali in pisali in s tem urili svojo pismenost,« je babi zaključevala zgodbo. Nato pa sem se tudi sama vrnila v svet, ki ga imamo sedaj vsi pred sabo. Tudi danes učitelji veliko prispevajo k temu, da otroci beremo in veliko pišemo. Velikokrat preberemo kakšno knjigo. Literatura se iz leta v leto spreminja in dokazuje svojo živost, prav tako pa izkazuje svojo pomembnost, saj se po mojem mnenju vsi zavedamo, da knjiga ni le kup listov z dvema platnicama. Knjige nam bodo vedno prišle prav, saj prav one ustvarjajo našo pismenost, razširjeno in večjo. Branje pa nam lahko pomaga tudi pri urjenju našega pisanja.

In s tem želim samo sporočiti, da bodo knjige obstajale, dokler bomo ljudje živeli na svetu, saj nam branje v vsakem primeru pomaga in nas v vsakem primeru rešuje.

Lana Karneža, 7. a

KNJIGA

Knjiga prijateljica moja je,
ker vedno prenaša me,
vedno rad jo imam,
ker vedno novo spoznam.

Veliko raznovrstnih besed ima,
zato vsak svojo spozna,
knjige ne smeš soditi po platnici,
ker ne veš, kaj ima v sredici.

Odpri jo in jo poglej,
da ugotoviš,
kaj se skriva v njej.

Tadej Kukovec Mlakar, 7. b

IVA KRAJNC, 2. A

JUNAKI BEREJO

Le kje je dežela, vesela vsa,
dežela nekje daleč od doma?
Dežela brezmejne domišljije
ter nadvse barvite harmonije.

Kjer zgodba te navdihne,
ti skrbi z' glavé izpihne.

Kjer potoki iz besed
napolnijo cel svet.

Verjemite, bil sem tam.
Tam ves svet z domišljijo je obdan.

Ni ne črke ne besede,
pač pa liki zbirajo oglede.

Tam so kapica Rdeča,
Janko, Metka in princesa speča.

Brž pridruži mali se Poirot,
tudi Hastings pravi je gospod.

Ko junaki in bedaki
v zgodbi vsi so si enaki.
Žalostno v strop strmiš,
ko do konca pridrviš.

Miha Vaupotič, 9. a

KNJIGE

Knjige so lahko
leposlovne in jezikovne,
zgodovinske in fantazijske,
tehniške in umetniške,
zabavne in zmagoslavne,
iskrive in nagajive
ter poučne in zanimive.

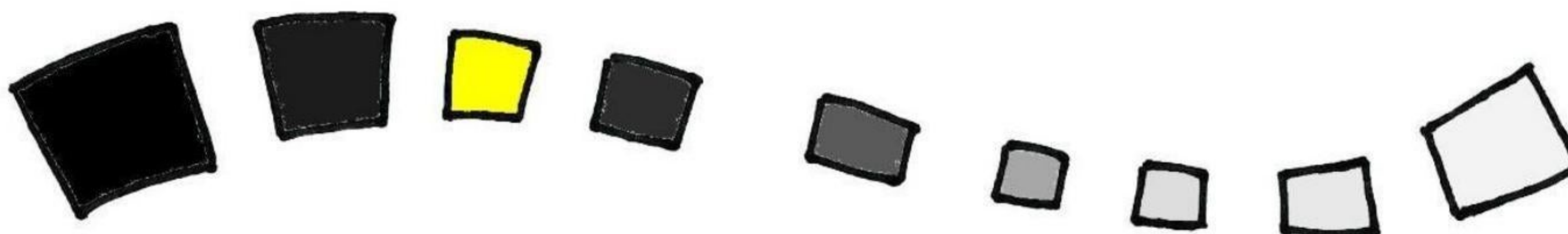
V njih so črke debele,
smejoče in vesele,
nekatero so male,
druge velike,
postavljene med
vprašaje in klicaje
ter vejice in pike.

V oktobru njihovo
poslanstvo slavimo
in z njimi vsemogoče
spomine obudimo.

S knjigo v roki
znanje pridobimo,
se smejimo in veselimo.

Knjige v knjigarnah,
trgovinah, knjižnicah
in na naših policah živijo
ter komaj čakajo,
da v naših rokah zaživijo,
nam misli prebudijo
in nas razveselijo.

Arandjela Horvat, 6. a

PADEL SEM V KNJIGO

Pridem domov,
odvržem šolske stvari.

Pridem domov,
mi mama teži.

Pridem domov,
na stol sedem
in se spomnim:

DOMAČE BRANJE JE TA TEDEN!

Vzamem knjigo,
brati ne da se mi.
Vzamem knjigo:
KOLIKO STRANI!

Berem, berem,
ne spomnim se ničesar.

Berem, berem,
ta knjiga je zanič.

Na polovici knjige
se napeti del začne.
Kar pred mano se dogaja.

Vidim vse.

Detektiv Sherlock
raziskuje primer.
Po Londonu hodi,
skozi jutro in večer.

Našel je sled!
A sem padel v knjigo,
kaj je ta svet?

Nešteto črk,
neskončno besed.

A to se zgodi, ko padeš v knjigo!

Vse je tako resnično,
to je kar fino.

»KOSILO!«
mama zakriči.

»ŽE GREM!«
ji odgovorim.

»Še malo bom prebral,«
si mislim sam pri sebi.
Da slučajno zanimivega dela
spustil ne bi.

Preberem pet strani,
Sherlock zlobneža lovi.

Pa dajmo še pet,
izgubil je sled.

Še malo naprej ...
GLEJ!

Je kriminallec za zapahi.

Obrnem stran.
Čudno, tu so samo podatki.
Je to nekakšna šifra,
jo moram razvozlati?

Tu piše:
založba, kraj, leto.

Sedem za pisalno mizo.
Vzamem zvezek.
Obnovo napišem zlahka,
kot da bi urezal v zrezek.

ZREZEK!
Kosilo!

Grem v kuhinjo.

Mama me gleda:

»Ja, kje si pa bil?«

Razložim ji, da je Sherlock zlobneža lovil.

Mama reče: »Ja, zakaj nisi prišel jest?«

Joj, skoraj sem mu pokazal pest!

Naslednji dan v šoli
vneto sošolcem razlagam,
da je Sherlock detektiv,
ki primere rešiti pomaga.
Ko končam, prejmem sošolcev aplavz.

Učiteljica mi reče:
»Ja, kaj se ti je zgodilo,
si to obnovo z interneta prekopiral?«

Razložim ji, da tokrat stvari ni tako.

Knjiga me je kar potegnila vase,
skozi strani sem kar švigal.

Lahko bi rekli,
da sem padel v knjigo.

Tobija Lakić, 8. a

TIA LENART, NEŽA ŠKAFAR,
LIA MLINARIČ ŠLAMBERGER, 7. B

NAGRAJENO LITERARNO DELO ...

Na letošnjem natečaju Tedna možganov, ki poteka pod okriljem SiNAPSE, je Miha Vaupotič dosegel 2. mesto v kategoriji individualnih izdelkov 3. triade.

TEDEN MOŽGANOV: KAPITAN IN LADJA

Zgodba 4 ...

Zopet se prepusti, saj tako ni druge izbire. Ko že misli, da bo obžalovala odločitev, pade skozi plašč sluzaste slaščice in pristane na travniku. Ampak na tleh ne raste trava, pač pa špičaste rožnate strukture, zato hitro odskoči na noge. Ozre se okoli sebe in vidi čudne podobe. Ovce in ovni raznih barv se mirno pasejo na polju, kot da ne bi nihče ravnokar prikričal z neba. Z užitkom meljejo rožnate kamne. Pika je po dolgi poti sestradana, a z mukami poskusi »travo«. Sladka je. A trda. »Zanimivo, kristali sladkorja sredi polja,« si misli. Ko se že želi uleči po obilnem obroku, se spomni, da so tla še vedno bodice. Ozre se okrog sebe. V daljavi zagleda čudno podobo. Je to ... drevo? Pika je bila res izčrpana in je rabila počitka. Zato je poskusila splezati na drevo. Toda vse veje so bile pretanke za počitek. Zato je plezala višje in višje. Čez čas se ji je zazdelo, da pleza podzavestno in da je neskončno ujeta v tem.

Nato se je predramila. Pod drevesom. »Ampak, a nisem ravnokar splezala na drevo; si misliš,« je rekel čuden glas. Pika pogleda v levo. In desno. V zblojenosti pogleda na drevo. A tik ob njenih nogah čemi čudna, kosmati žogi podobna zadeva. »Živijo! Jaz sem Fredi, temu tukaj pa domačini rečemo Drevo Za Telo. Plezaš po mrežah svojih možganov in odkrivaš povezave s svojim telesom,« reče postava. Pika gleda okroglega kosmatinca, kot da ni še nikoli videla *nevrinuma*. Razmišlja, ali naj mu zaupa ter ali naj se spet povzpne na drevo. Pomisli. Razmisli. Premisli. In začne plezati. Povzpne se do prvih vej, ki le zakrivajo notranjost. Nato lahko, za razliko od prej, s koncentracijo pride do debelejših vej. To je koordinacija. Kakor hitro premakne vejo, se premakne njena roka. Ali noga. Ali pa se ugrizne v jezik. Slej ko prej na novo spozna vse gibe ter napreduje do čutil, kjer pleza posebno previdno, da česa ne pokvari. Pa do hormonov, kjer se ji skoraj zmeša, preko raznih povezav in pojav. Na koncu pa prispe do Srca Drevesa. Zakaj mu rečejo srce? Saj tudi mi pravimo, da imamo dušo v srcu, četudi je v možganih. Tam je videla vse svoje lepe spomine, svojo dušo in karakter. Tako se je zamislila nad samo sabo ter človekom kot samim. Nato je spet začela plezati v neskončnost ...

»Pika! Kaj pa počneš? Pridi, gremo domov, pozno je že.« Pika ne ve, kaj se je zgodilo. Ni premočena. Potipa po žepu. Kovanec. Prav poseben. Z grbom drevesa, prav takšnega, po katerem je plezala. In še nekaj trdega. Ostrega. Kos sladkega kristala z neskončnih polj. Kot da je vse bilo res, ne le iluzija.

In vsako noč odtlej se posvetuje s kapitanom svojega telesa kot ladje; s svojimi možgani in zavestjo odkriva nove povezave, s tem spoznava najpomembnejši in hkrati najzahtevnejši gradnik svojega telesa – SEBE.

Miha Vaupotič, 9. a

ČAS TEČE ...

ČAS

Neskončna zanka.

V neznano se vrti.

Nikoli ga ne zmanjka;

prav čuden se zdi.

Četrta dimenzija?

Tole so večne zablode.

Ali pa neskončna ironija,

ki daje občutek svobode.

Morda več časovnic

naokoli lebdi

že iz časa čarovnic

in krutih ljudi.

Nihče ga ne more upodobiti,

saj beži skozi dneve in noči.

Nihče ga noče spremeniti

zaradi njegove grozne moči.

Zares grozne hudobije

bi si zadali,

prišlo bi do strašne morije,

če bi v času potovali.

Za zdaj je sovražnik,

ki te hladno ubije,

lahko pa ti da predpražnik

življenjske fantazije.

Prinese odraslost,

prinese ljubezen,

poda te v blaznost,

saj le on je večen.

Mnogi se ga bojijo,

želijo si živeti večno.

Za čas po smrti le skrbijo,

zato ne morejo živeti srečno.

Miha Vaupotič, 9. a

ČASI SE SPREMINJAJO

Spremenilo se je vse.

Nekateri so izgubili upanje.

Nič več ni tako, kot je bilo,

vse je v vodo padlo.

Korona kriva je za vse to.

Konca ji ne moremo dati kar tako.

Cepivo so izumili, to je res.

Ampak ga ne želijo vsi,

saj mislijo, da smo 'za to en sam test'.

Včasih v šolo lahko smo hodili brez posebnosti.

Sedaj pa so maske in test potrebni v vsaki učilnici.

Čez par let to mogoče prehlad bo samo.

Ampak sedaj vsi mislimo, da tega konec nikoli ne bo.

Mia Topolovec, 7. a

DANAŠNJI DAN

Danes je dan,

ko sem cel dan zaspan,

danes je dan,

ko bi rad odšel nekam stran.

Zelo se trudim, a zaman.

Danes je dan,

ko ima nekdo na svetu rojstni dan.

Danes je dan,

ko odletijo ptice stran.

Danes je dan,

ko prvošolčki štejejo an ban,

jaz pa bi lahko pojedel sto banan.

Še malo,

pa bo današnji dan stran.

Še vedno sem zaspan,

zaprem oči in odletim drugam.

Luka Lampret, 6. b

PESMI O SREČI ...

Sreča je lepa stvar.
Vsak jo ima.
Sreča zame predstavlja smeh.
Srečna sem,
ko lepo oceno dobim
in se veselim.
Sreča je, ko zdrava sem.
Srečna sem,
ker imam družino,
ki rada me ima.

Žana Medved, 8. a

Sreča je,
kadar se smejimo,
nam nekaj dobro uspe,
nas kdo pohvali.
Sreča je zaklad človeka.
Nekateri jo težko pokažejo.
Sreča je čustvo,
ki izraža dobro voljo, smeh in veselje.
Zame je sreča takrat,
ko se mi ni treba učiti
in ko me kdo pohvali.

Klara Karolina Žunič, 8. a

Ko se sreče naležeš,
se je ne moreš več znebiti.
Od srca smejati se je lahko
le v družbi pravih prijateljev.

Sreča je tudi čokolada,
ki jo poješ v družbi filma,
ki ga ne moreš nehati gledati
ob samotnih sobotnih večerih.

Sreča je v nas tudi,
ko se nam zdi,
da je ni.

Odpri oči in videl boš,
da si srečen lahko tudi ti.

Lorina Valentan, 8. a

HANA ŠOŠTAR, 6. A

Sreča ni samo denar.
Je dar, ki ga ob rojstvu dobiš.
Nekaterim srečo težko najti je.
A srečati moraš le pravo osebo,
ki ti srečo podeli.
Ni lahko, a potrpi.

Maruša Mlakar, 8. a

Sreča je, ko nekaj dobiš.
Sreča je, ko se ti nekaj lepega zgodi.
Sreča je, ko imaš nasmeš na obrazu.
Sreča je lepa stvar,
ki si jo vsakdo želi,
a nimamo je vedno vsi.

Sara Kozoderc, 8. a

Sreča včasih pride
in hitro odide.
Sreča pride takrat,
ko dobiš dobro oceno,
ko kupiš poceni najljubšo sladkarijo;
tudi takrat, ko imaš rojstni dan.
Sreča odide takrat,
ko se z nekom prepiraš,
ko ti nekdo »teži« cel dan.

Kanstantsin Mardziasau, 8. a

Kaj sploh sreča je?
V kateri del našega življenja se zazre?

Vsi kdaj srečo občutimo,
ko se neizmerno dobro počutimo.

Srečni smo,
ko se družimo z ljudmi,
ki jih imamo radi.

Ali sreča sploh obstaja?
Zakaj v nekatera življenja redko zahaja?

Ali je sreča nagrada za trud?
Ali je vsem samoumevna?

Nekateri so srečni,
ko dobijo lepe ocene,
se družijo z vrstniki,
so obdani z dobrimi ljudmi.

Zame srečo predstavljajo majhne reči,
ki se jih kupiti ne da.

Zoja Kaučevič, 8. a

Kaj je sreča?
Če vprašam soseda,
je sreča zanj,
ko ga pustim pri miru.
Če vprašam otroka,
je to zanj letenje na zmajevem krilu.
Mogoče bom vprašal mamo.
Kaj je sreča?
Sreča je,
ko imaš nekoga rad.
A oče mi reče,
da je sreča takrat,
ko se po delu namočiš v kad.
Torej – sreča je,
ko postaviš kad na zmajevo krilo,
se vanjo namočiš,
te vsi pustijo pri miru.
Razmišljaš o ljubljeni osebi,
medtem ko letiš po »nebi«.
A kaj je zame sreča?
Zame je sreča,
ko vem, da ...

Tobija Lakić, 8. a

Smeh in veselje.
Radost in potrpljenje.
Ena beseda pomeni veliko.
Črk je samo pet.
A so zelo pomembne.

To je sreča.
Tista pomembna,
ki mora biti ta zmeraj, večna.

Marijana Topolovec, 8. a

Sreča je opoteča.
Lahko postane nesreča.

Srečen bom,
ko pridem do sivih las
in odidem v svojo vas
ter povem naglas,
da srečen sem za vse vas.
A ko sivih las več ni,
se moja sreča izgubi.
Umremo vsi,
ki srečni smo bili.

Žan Kmetec Žokš, 8. a

Sreča je takrat,
ko se imaš lepo,
niti malo se ne počutiš slabo.
Najsrečnejši si takrat,
ko se ti zgodi nekaj čudovitega.
Kar nekajkrat.

Lahko pa imaš tudi nesrečo.
To je takrat,
ko imaš malo možnosti,
da srečo doživiš.

Adriana Premužić, 8. a

Sreča ima velik pomen.
Zgodi se takrat,
ko je ne pričakuje nihče
in potem osreči te.

Srečo vsak po svoje doživi.
Nekatere osrečijo majhne stvari,
nekateri osrečijo redke reči.
A srečo vsakdo dobi.

Zame je sreča ta,
ki dan mi polepša,
da potem dobre volje sem
in nisem tečna.

Kaj pa se v tvoji sreči skriva?
Zaupaj mi.
Nikomur je ne bom razkrila.

Lenja Ripak, 8. a

Kadar spraševanje je na vrsti,
a učiteljice v šoli ni,
smo sreče polni vsi.

Srečna sem takrat,
ko se družim,
srečna sem tudi,
ko lenarim,
a prav tako sem v življenju nesrečna.

To je takrat,
kadar me sreča zapusti
in se mi vse slabo zgodi.

Nesrečna sem,
ko sem bolna in trpim,
nesrečna sem tudi,
ko česa ne dobim
ali ko kaj izgubim.

Elizabeta Liza Muršec, 8. a

Sreča je prava zaspanka
in zelo dobra igralka.
Igra se z nami vse življenje
in nam uresniči želje.
Kar naenkrat pride,
nikoli ne odide.
Sreča je, ko punca reče:
»Roža diši hrepeneče.«
Sreča je, ko zadeneš na lotu
in prihraniš za nov avto.
Skratka, sreča je čudna stvar,
ki jo vsak dobi v dar.

Jan Zorko, 8. a

Sreča je na vsakem vogalu,
le do nje moramo priti.
Sreča ni le zadetek na loteriji,
ker srečo imamo vsi pred vrati.
Srečni smo lahko,
ker živimo v miru,
ne v prepiru.

Filip Vidovič, 8. a

Zame je sreča neznana.
Zelo redko jo občutim.
Kot da bi me tema in praznina
celotno pojedli.
A me ne moti,
dokler lahko drugim prinesem srečo.
Vem, da sta praznina in tema
vedno tu zame.

Ela Šalamun, 8. b

Sreča je, ko smo veseli,
ko smo se v objemu ogreli.
Sreča je, ko si ob ljudeh,
ki te imajo radi.
Srečen si, ko se zavedaš,
kaj vse daš in kar imaš.

Katarina Jus, 8. b

Sreča ni nesreča.
Nesreča ni sreča.
Srečo si izbori,
za srečo se bori.
Srečen ni prav vsak,
čeprav ima svoj vlak.
Srečen si takrat,
ko te nekdo ima rad.

Mia Turk, 8. b

Sreča je smeh in veselje.
 Sreča ima svoje potrpljenje.
 Vedno srečni nismo vsi.
 In tudi če smo,
 sreča večna ni.

Denar ni trajnostna sreča.
 Je trajnostna nesreča.
 Ljudje tudi pravijo:
 »Vedno se najde sreča v nesreči.«

Sreča je lahko v veliko stvareh.
 Pravo srečo je težko najti.
 Ljudje jo iščejo in iščejo,
 a le redki jo najdejo.

Sreča je velika skrivnost ...

Jakob Jože Suhadolnik, 8. a

Srečo si vsak želi.
 Pravijo, da če dober si,
 sreča spremljala te bo.

Od sreče odvisen si,
 čeprav se kot naključje zdi.

Sreča prinese veselje in nasmeh,
 če le potrudiš se.

Maša Kelc, 8. b

Srečen sem.
 Želim ostati srečen.
 Kaj naj storim,
 da ne bom tečen?

»Bodi to, kar si,«
 mi očka govori.
 Ne bodi tečen,
 bodi srečen.

Bodi to, kar si.
 Bodi to, kar ti srce govori.

Urška Pleteršek, 8. b

Sreče je na svetu veliko.
 A včasih je človek ne začuti.
 Življenje je kratko,
 zato bi moral biti srečen.

Za nekoga so sreča prijatelji in družina,
 nekatere osrečujejo druge stvari.
 Verjemi v svoje sanje, upaj
 in srečo kmalu doživel boš.

Moja sreča so družina, prijatelji in glasba.
 In za to živim.
 Obdaruj ljudi, da vsak bo vedel,
 kako se živi.
 Sreča je vredna več kot denar.

Ana Kores, 8. b

Čez leto dni bi rad bil prijazen, spoštljiv, vesel ...
 A kako biti vesel, ko ljubezen ne pogleda me?
 Vse bi storil zanjo,
 a ona sovraži me.

Žan Kidrič, 8. b

Sreča je ena sama.
 Ne traja dolgo, hitro mine.
 So srečni, a tudi žalostni trenutki.
 Sreče se kupiti ne da,
 ker je nekaj posebnega.
 Sreča se skriva nekje v nesreči.
 V vsaki slabi stvari je nekaj dobrega!

Nikoleja Peklič, 8. b

Sreča je ena sama.
 Izkoristi jo,
 dokler lahko.
 Kupiti se je ne da,
 ker je nekaj dobrega.
 Sreča se skriva v majhnih stvareh.

Teja Godec, 8. b

STVARI, KI NAS OSREČUJEJO ...

DOBIL SEM DOMAČO ŽIVAL

Nekega večera smo z mojo družino šli na sprehod. Že kakšno leto smo se pogovarjali o mački, a je ati ni hotel imeti. A na tem sprehodu je rekel, da bi njegova znanka podarila dve majhni mački, eno sivo, drugo pa oranžno. Ati je rekel, da se strinja, da imamo mačko. Rekli smo, da bi imeli sivo. Vsi smo seveda bili presrečni.

Ko smo se naslednji dan zbudili, smo šli v trgovino po stvari za mačko. Prišli smo domov in pozvonil je zvonec. Šli smo ven in pripeljali so mačko. Mami jo je prijela in odnesli smo jo gor. Vsi smo jo božali in ji dali ime Maca. Med tem časom smo gradili tudi hišo. Ko smo šli kaj delat, smo jo vzeli zraven. Čez nekaj mesecev se je navadila na vas. Šli smo tja živeti in ona z nami. Ker nam je v stanovanju uničila stvari, je zdaj zunaj.

Neko jutro sem se zbudil in odšel ven pogledati Maco. Ni je bilo in to kar deset dni. Vsi smo že mislili, da je umrla, a deseti dan smo zvečer slišali mijavkanje. Šli smo pogledat in bila je pred vrati. Vsi smo planili ven in jo nahranili. Bili smo presrečni. Tako se je dobrikala in predla.

Danes je še vedno z nami. Še vedno jo imamo zelo radi.

Filip Vaupotič, 5. a

ZGODILO SE MI JE

Med poletnimi počitnicami sva se z mami odločili, da greva kolesarit. Bila sem vesela, saj je to bila super ideja. Odpeljali sva se do Zelenega jezera. Prišli sva do najinega cilja in se zelo zabavali ob vodi. Po dolgem sprehodu sva si v hladni vodi ohladili noge in se osvežili s pijačo. Počasi sva se odpravili domov. Po nekaj metrih vožnje sem po nesreči zapeljala na robnik ceste. Začelo me je zanašati ob robniku tako, da sem padla, takoj za mano je padla tudi mami. Kolesi sta se prevrnili na naju, da so mami stisnili noge. Na srečo sta mimo prikolesarila dva kolesarja in nama pomagala pobrati kolesi. Zaradi poškodb in zviti koles sva morali poklicati atija, da je po naju prišel z avtom. Bila sem zelo prestrašena, saj sva obe imeli popraskane in potolčene roke in noge. Doma nama je ati oskrbel rane in praske. Kasneje se je vrnil po najini kolesi in ju popravil. Zvečer je mami strašno začela boleti noga. Ati jo je odpeljal k zdravniku. Bilo me je strah. Ko sta prišla domov, me je mami potolažila, saj noga ni bila huje poškodovana. Nekaj dni sva imeli povite rane.

Po padcu nekaj časa nisem hotela sesti na kolo. Od takrat naprej me je malo strah kolesa in vožnje z njim.

Alja Vindiš, 5. a

ZGODILO SE MI JE

Zgodilo se je med zimskimi počitnicami. Z mamico in atijem smo šli na smučanje.

Četrty dan smučanja smo se spustili po najdaljši progi. Z dvosedežnico smo se želeli peljati na vrh. Midva z atijem sva šla skupaj, mami pa je šla sama. Ko sva bila na vrsti, da sedeva, je bilo varovalo zaprto. Ta gospod, ki bi moral ustaviti dvosedežnico, je vskočil in ga hitro dvignil. To me je udarilo v glavo in me

potisnilo dol. Ati me je močno prijel za bundo in me povlekel navzgor. Ker sem bila v šoku, sem začela jokati.

Ati me je potolažil. Ko smo sestopili z dvosedežnice, me je mami vprašala, kaj se je zgodilo. Povedala sem ji. Mami je bila vesela, da se mi ni nič zgodilo.

Zadovoljno smo smučali dalje.

Medea Bauman, 5. a

DOBIL SEM MAČKA

Ati in mami sta me nekega dne vprašala, če si želim mačka. Seveda sem rekel, da se strinjam. Najprej smo mačka iskali po spletu in po nekaj dneh smo končno našli takšnega, ki nam je bil všeč.

Poklicali smo lastnika in se zmenili, da ga pridemo pogledat. Ko smo prišli do lastnika, nam je povedal, da je mucek star tri mesece in še nima imena. Rekel še nam je, da zelo rad je brikete. Potem smo ga vzeli domov. Mami in ati sta se takoj odpravila v trgovino po skodelice, hrano, pesek za mačke in igrače. Medtem ko sta bila v trgovini, sem si izmišljeval imena za mačka. Ko sta prišla domov, smo se skupaj odločili, da mu bo ime Noki.

Noki je bil najprej prestrašen, sedaj pa se ne boji več in se že zelo igra in teka po celem stanovanju.

Nik Valentan Svenšek, 5. b

DOBIL SEM ŠTIRIKOLESNIK

Ko sem se zbudil, sem vedel, da bo čudovit dan.

Uredil sem se, si umil zobe in šel v šolo. Ko sem prišel v šolo, sem imel najprej slovenščino, potem matematiko. Imeli smo malico. Po malici pa naravoslovje in tehniko in še angleščino. Imeli smo kosilo, po kosilu sem imel še računalništvo in neobvezni izbirni predmet šport.

Po športu je prišel pome ati in sva šla domov. Mami je že bila doma in pripravljala sendviče. Odpravili smo se na pot do mojega bratranca, ki bi mi naj dal štirikolesnik. Bila je dolga pot, dve uri. Mami mi je dala njen telefon. Igral sem igre. Ko smo prišli, sva se s sestrčno igrala. Bilo je zabavno. Potem sva šla na igrišče, jaz sem brcal na gol, ona pa metala na koš. Ko sva prišla nazaj, mi je bratranec povedal, da ne rabi štirikolesnika, zato ga bo dal meni. In res mi ga je dal. Ati je rekel, da ko bom dobro vozil štirikolesnik, bom dobil še krosar. Naložili smo štirikolesnik in se veseli odpravili domov.

Po dveh urah smo prišli domov. Že med vikendom sem se vozil s štirikolesnikom in bilo mi je zelo všeč.

Jernej Jus, 5. b

DOBILA SEM MUCO

Bil je moj sedmi rojstni dan. Komaj sem čakala, da povem sošolcem.

Zjutraj sem se zbudila, ker sem se že veselila mojega rojstnega dneva. Uredila sem se in se odpravila v šolo. Ko sem prišla, sem se sezula in objela atija. Obula sem si copate in se odpravila v razred. Pozdravila sem prijatelje in učiteljico, povedala sem jim, da imam rojstni dan. Imeli smo pouk: matematiko, slovenščino in glasbo. Pogovorili smo se o zanimivih stvareh. Med odmorom sem razdelila

sladkarije in skupaj s sošolci sem se posladkala. Imeli smo polno vrečk sladkarij. Ko smo končali, sem odšla v podaljšano bivanje in razdelila še zadnje bombone. Zraven sem razmišljala, kaj bom dobila za darilo: kolo, album ...

Ko je bila ura 15.00, je prišla pome mami in odpeljali sva se domov. Bila sem živčna, ker nisem vedela, kaj dobim za darilo, zato sem mamico po poti spraševala, kaj bo moje darilo. Ko sem prišla domov, sem videla mojega bratranca. Bilo je čudno. Odšla sem v svojo sobo. Najprej nisem videla muce, ampak jo je videla sestra. Skočila sem k njej in jo objela. Ko sta prišla babi in dedi, smo začeli praznovati. Dobila sem veliko daril in pokazala sem muco ter jo poimenovala Pepelka.

To je bil moj najboljši dan, ker sem dobila muco in praznovala z družino.

Lucija Kores, 5. b

DOBILA SEM PSA

Bila je sobota. Oblekli smo se, pojedli in se pripravili na odhod. Sedli smo v avto in se odpeljali proti Ljubljani.

Rabili smo eno uro do Ljubljane. Po poti smo se ustavili, da smo pojedli kosilo. Prispeli smo. Tam smo dobili psa. Dali smo mu ime Amigo, ker to po špansko pomeni Naš prijatelj in prihaja iz Španije. Sprehodili smo se po pasjem parku. Ko se je pes sprehodil, smo dobili pripomočke (povodec, priboljške, nagobčnik, ovratnico). Rabili smo pol ure, da smo ga spravili v prtljažnik. Odšli smo domov. Doma smo ga odpeljali na sprehod. Po poti smo srečali veliko ljudi, ki se jih je bal. Na koncu se je že navadil na ljudi in na nas. Ko smo šli v stanovanje, je hotel spati pod mizo, včasih pa še pri nas v postelji.

Postala sva velika prijatelja, zato skupaj preživiva veliko časa.

Zala Vindiš, 5. b

MOJA SESTRICA

Vedno sem si želel sestrico. 8. julija 2018 se je rodila moja sestra Alja. Meni se je zdela presenetljivo majhna in lahka.

Prvič, ko smo jo ati, bratec in jaz obiskali, je bila v inkubatorju. Ko pa smo drugič prišli na obisk, je že ležala v posteljici in spala. V porodnišnico smo prišli vsak dan. Ko sta odšli mamica in sestra končno z nami domov, je sledilo hranjenje, umivanje zob, tuširanje in seveda previjanje! Pri umivanju zob sploh ni bilo tako težko, saj je imela le en zob. Jedla je pridno, pojedla je tudi veliko zdrave hrane. Kopala se je v meter dolgi in pol metra široki otroški banici. Pri enem letu pa je začela hoditi pod tuš. Ko je bilo treba Aljo previti, sem se šel hitro igrat pred blok s prijatelji! Z njo sem se rad igral v prostem času. Jaz sem sestavljal majhne lego kocke, Alja pa se je igrala z velikimi duplo kockami. Zanimivo jo je bilo gledati, kako zлага kocke eno na drugo. Za eno leto smo se preselili k babici, nato pa v novo hišo. Ko smo tam živeli pol leta, se je začela družiti s sosedo. Midva z bratom pa s sosedom. Alja je začela gledati televizijo približno pri dveh letih. Njena najljubša risanka je Pujša Pepa.

Pri moji sestri mi je najbolj všeč to, da je punčka in da je majhna. Vesel sem, ker jo imam!

Tjaž Vindiš, 5. b

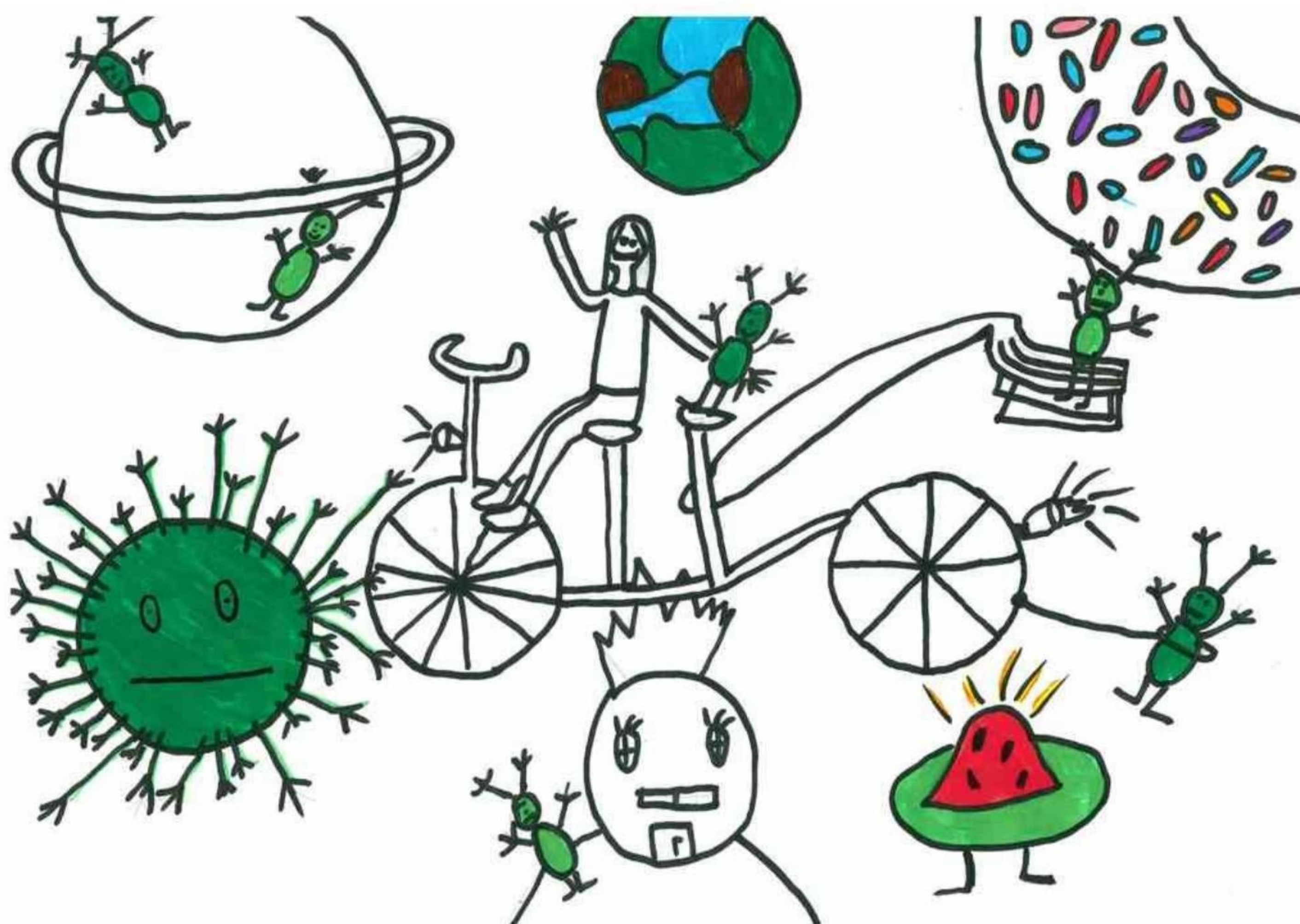
DOBIL SEM KOLO

V preteklem šolskem letu smo se v Sloveniji veliko ukvarjali s kolesarstvom.

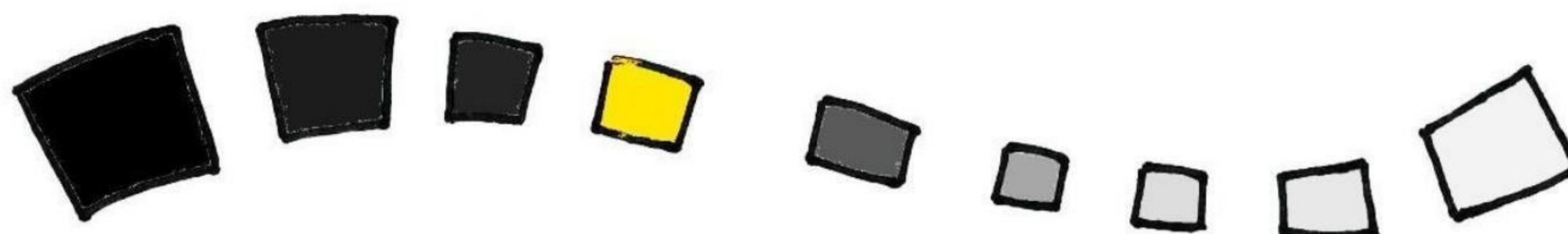
Ob ogledih različnih kolesarskih tekmovanj, ki smo jih z navdušenjem spremljali v družinskem krogu, sva z bratom vse bolj navijala za aktivno kolesarsko doživetje za vso družino. Ko smo spremljali kolesarje in njihovo samozavest ter prednost temu športu, sva vse bolj prepričevala mamico in atija, da želiva imeti zares dobri kolesi in opremo, s katero bi bilo vse bolj podobna tem kolesarjem. Obljubila sva, da bova pridna in tako ob koncu šolskega leta le dočakava, da smo se odpravili v Ljubljano po novi kolesi. Vsa navdušena sva izbrala najboljše za naju ter se odpravila radovedno poletnim dogodivščinam naproti. Obiskala sva tečaj gorskega kolesarjenja na Pohorju. Prav tako sva si ogledala tekmo in videla, kako lahko s kolesom tudi padeš. Malo sem se ustrašil. Skupaj s starši smo kljub malce strahu prekolesarili veliko poti v Sloveniji in Avstriji. Tako so počitnice hitro minile.

Da sem dobil kolo, je bila ena najboljših stvari, ki sem jih prejel za darilo. Veselim se že prihodnjih počitnic, ko bom zbral pogum in se odpeljal po strmi progi na Pohorju.

Rok Bedenik, 5. b

MARUŠA JUROVIČ, 5. B

LE KAKO BI ŽIVELI BREZ DOMIŠLJIJE?

ČE BI JAZ BIL PTICA

Če bi jaz postal ptica,
bi lahko letel in pisal
o svojih dogodivščinah.
Če bi lahko postal papiga,
bi lahko ponavljal za ljudmi
in jih jezil.

Takrat pa se zagledaš vase
in se vprašaš,
kdaj boš postal človek,
saj je tako življenje
že dolgočasno.

Ampak ko bo tehnologija,
da bom lahko ptica,
pa vseeno ne bom,
ker je moje življenje
že zdaj perfektno.

Filip Šalamun, 7. b

ĐORĐE RAKOVIĆ, 7. B

TJAŽ KIRBIŠ, 7. B

ČUDEŽNO DREVO IN TRI ŽELJE

Nekega dne, ko je mesto bilo že kamnito, ljudje niso več poznali gozdov.

Vsak dan znova so podrli na stotine dreves. Ko so vsa izginila, so nekateri verjeli, da še nekje obstajajo.

Prav so imeli tisti, ki so rekli, da drevesa ne obstajajo več. Bilo pa je seme za vzgojo dreves.

Nekega dne se je majhen deček odpravil na sprehod. Spotaknil se je ob majhno seme in ga posadil.

Tako je vsak dan prihajal in seme zalival, ga gnojil z ostanki hrane ter pazil nanj.

Naenkrat je vzknila korenina in rasla in rasla, dokler ni zraslo drevo.

Deček je sedel na tla in začudeno gledal. Drevo je nato spregovorilo: »Zaželi si tri želje in uresničile se ti bodo.«

Deček si je zaželel, da bi povsod rasla drevesa. A vedel je, da jih bodo ljudje zopet začeli podirati. Zato si je zaželel, da nihče na svetu ne bi več podiral dreves.

In res se je zgodilo tako. Drevo mu je izpolnilo želje.

Tako so vsi srečno živeli do konca svojih dni. Zdravo in ekološko.

Lina Majcenovič, 6. b

S KOLESOM V VESOLJE

Neke nevihtne noči sem se odpravil na krajši sprehod. Tiste noči je padal meteorni dež.

Opazil sem potko v gozd, katere prej še nisem videl. Po nekaj minutah hoje sem se spotaknil ob velik kamen. Na tleh mi je pozornost pritegnil pogled na velik zelenkast rubin. Stekel sem domov ter ga očistil. Ugotovil sem, da je to rubin, ki ti izpolni tri želje. Prvo sem porabil za lepo novo kolo, drugo pa za to, da sem odpotoval v vesolje na nek planet, kjer še obstaja čarovnija. Ko sem odprl oči, sem takoj videl, da se mi je želja uresničila. Tam so bili govoreči levi, rože iz sladkorja, hiše iz zlata in razni čarovniki. Med njimi sem prepoznal Harrja Potterja in njegove prijatelje Rona Weasleja, Hermiono Granger, Nevila Vellerita, Seamusa Finnigana, Loono Liupko, Ginny Weasley in Cho Chang. Cel dan sem s pogledom požiral vse čudovite čarovnije. V petnajstih dneh sem prekolesaril cel planet. Počasi sem začel pogrešati dom in starše. Naslednji večer sem se ulegel in opazoval zvezde, planete in utrinke. Takrat sem se spomnil, da mi lahko rubin izpolni še eno željo. Zaželel sem si, da bi poletel nazaj na Zemljo.

Polet je minil, kot bi trenil. Ko sem prišel domov, sem šel objet starše, nato pa sem stekel in rubin odložil nazaj v gozd. Upam, da ga za mano najde še kdo.

Luka Lampret, 6. b

KAKO IN ZAKAJ NASTANEJO OBLAKI

Na Dolenjskem so se začeli ljudje spraševati, zakaj in kako nastanejo mračni oblaki. Vsi so začeli klicati družine, prijatelje, še celo župana so poklicali, da bi izvedeli, kako in zakaj nastanejo oblaki.

A nekega dne je iz svoje hiše v gozdu po dolgem času prišel starček Janez s psičkom Brunom. Tudi do njega je prišla novica, da se vsi na Dolenjskem sprašujejo eno samo stvar. In tega je imel že dovolj, zato je šel k njim in jim povedal, kako nastanejo oblaki. Ko je prišel, so se ga le redki spomnili. Vprašali so ga: "O Janez! Kaj pa ti tukaj delaš?" Janez jim je odgovoril: "Prišel sem vam povedat tisto z oblaki." Vsi so osupnili in se vprašali: "Kako pa on to ve?" Janez je začel govoriti: "Tisti, ki ste pametni, mi boste verjeli; tisti, ki pa ne, pa vas naj bo sram." Vsi so se začeli smejati, saj niso mogli verjeti svojim ušesom. "Ta starček je pa res čuden!" so govorili. Kar naenkrat je nastala smrtna tišina. Janez se je tako zadrhl na ves glas, da so vsi obstali. Začel je razlagati: "Oblaki nastanejo tako, da iz morja opolnoči pride na stotine mož z močmi, a ne z navadnimi močmi, ampak z zelo posebnimi močmi. Točno ob deset minut čez polnoč začnejo tako močno rigati, da hlapi iz njihovih ust postanejo prečudoviti oblaki. Kadar imajo možje slab in žalosten dan, mi ostanemo z mračnimi oblaki in nevihtami na nebu."

Nato so bili vsi na Dolenjskem zelo srečni, saj se niso več spraševali, kako in zakaj nastanejo oblaki.

Anamarie Kores, 7. b

METULJEVA KRILA NISO SAMO BELA

Vsaka žival ima vedno svojo značilno barvo, npr. kožuha, perja, dlake, kril ... Nihče pa se ne vpraša, zakaj so krila metulja barvna ali zakaj ima vsak svojo barvo kril.

Lepega dne se je metuljček dolgočasil in opazoval naokrog. Videl je samo metulje, ki so bili enaki kot on, vsi so imeli krila bele barve in če je pomislil, da je zadnjič zamenjal svojega najboljšega prijatelja, bo moral nekaj spremeniti. Tuhtal je dneve in noči in nič mu ni padlo na misel. Niti ena pametna ideja, ki bi rešila to zmedo, ko se je kar naenkrat spomnil, da bi se srečevali na enakih mestih ali pa kar ostali na enakih. Ampak hitro si je premislil, saj se je spomnil, da bo to uničilo krila pa tudi lačni bi postali. Spet je tuhtal in tuhtal, da bi le našel kakšno idejo, s katero bi rešil vso to zmedo in nadlogo.

Minevali so dnevi in končno je metuljček dobil idejo. Odšel bo od cvetlice do cvetlice in vsakega metuljčka potisnil v cvet in zagotovo se bodo obarvali. Ampak to ni šlo čisto po sreči, saj so vsi bili zelo jezni in povrh vsega se je še kdo poškodoval.

Metuljček se je počutil krivega, zato je raje spet tuhtal. Naenkrat pa je zaslišal pogovor drugih dveh metuljčkov, ki sta govorila o nekakšnih barvah, ki jih ljudje uporabljajo za slikanje raznih slik. Pomislil je: »To bo moja rešitev in takoj bom odletel v bližnjo trgovino, kjer bom našel barve.« Te je kupil, se zahvalil, se poslovil in že ga ni bilo več na spregled, namreč že je bil pri metuljčkih. Nagovoril jih je, da ima rešitev o tem, kako se bodo vsi poznali le na videz. Najprej so nad idejo bili nezadovoljni, a so mu vseeno zaupali, saj so vedeli, da slabšega od zamenjave družine, ko je ne prepoznaš, ne obstaja. Postavili so se v vrsto in metuljček je začel s poslikavo. Vsak je dobil svojo barvo in svoj značilen lik na krilih, da se bodo prepoznali med seboj. Ampak barva se je na krilih hitro spackala, zato se je moral domisliti nečesa drugega, da bi barva ostala. Zato se je vsak, ki je že bil poslikan, moral povaljati v pelodu.

Zato imajo od takrat vsi metuljčki drugačna krila.

Lana Karneža, 7. a

TRIJE MAJHNI PRIJATELJI

Nekoč so živeli Jabolko, Špaget in Žemljica. Bili so najboljši prijatelji. Nekega dne jih je gospodarica izgnala iz hiše. Odločili so se, da bodo odšli v neznano.

Jabolko je reklo: »Gremo v gozd!« »Dobra ideja,« je rekel Špaget. Odpravili so se. Po gozdu so hodili in hodili, dokler niso prišli ven. Žemljica je rekla: »Pojdimo nazaj v gozd in poiščimo prenočišče.« »Dobra ideja,« je spet rekel Špaget. Jabolko pa se s to odločitvijo ni strinjalo. Ono je bilo za to, da bi šli v širni svet. Jabolko se je sprijaznilo in odšli so nazaj v gozd. Prišli so do velikih iglastih dreves. Jabolko pa je bilo lačno in udarilo je po drevesu. Iglica je prerezala žemljico in naredila se ji je udrтина na trebuščku. In zato še imajo danes žemljice udrتينo po sredini telesa.

Aleks Mrčinko, 7. a

EKO PRAVLJICA

Nekoč pred davnimi časi je živela deklica po imenu Brina, ki je bila vedno prijazna okolju in je ločevala odpadke.

Imela pa je brata Tevža, ki ni bil prijazen okolju in ga je skušala naučiti, da to ni v redu. Tevž je nekega popoldneva odšel na sprehod v gozd, zraven pa je poslušal glasbo in jedel majhno čokolado. Ker v gozdu ni bilo koša, je papir čokolade vrgel na tla. Škrat, ki je blizu živel, je stopil do njega in mu rekel, da to ni v redu, ko je papirček vrgel na tla in da ga naj odnese domov in ga vrže v koš. Tevž pa ga ni poslušal in je odšel dalje. Škrat pa je ježno godrnjal domov.

Ko je Tevž prišel domov, ga je Brina vprašala, kje je bil. Rekel ji je, da je bil v gozdu. Brina je vedela, da mora pogledati, če je kaj nasmetil. Našla je papir in ga hotela pobrati, a ji je škrat rekel, da bo on to pospravil. Rekla mu je, da mora ona pospraviti za svojim bratom. Škrat pa je že vse pospravil in Brina ga je vprašala, kako je to mogoče, da z eno potezo pospraviš vse. Škrat ji je rekel, da je to z njegovo čudežno palico vse mogoče. Brina je odšla domov naravnost v bratovo sobo. Rekla mu je, da jo bo moral poslušati, a Tevž je ni hotel. Brina ga je zvlekla v dnevno sobo in začela vpiti. Brat jo je prestrašeno gledal. Brina pa ga vprašala, kako bi bilo njemu, če bi mu nasmetila sobo s smetmi. Tevž je počasi začenjal razumeti, da to kar počne, ni v redu.

Tako sta šla lepega popoldneva spet na sprehod v gozd in je jedel čokolado, a tokrat ni vrgel papirčka na tla, ampak v koš. Škrat pa je bil srečen, ker gozd ni onesnažen.

Urška Rampre, 6. b

NOV PRIJATELJ IN VODA MODROSTI

Nekega dne, ko je posijalo sonce, ko so zrasli zvončki, trobentice in spominčice, je bila med njimi prav posebna roža. Bil je lep modro vijoličen žafran.

Pomlad je bila prav poseben letni čas, saj so rože pele, škratki skakali in živali plesale, žafran pa je le poslušal in gledal. Nekega večera, ko pa je bilo že vse tiho, je nenadoma prišla lisica in uničila prav vse. Rožice so se hitro pogreznile v zemljo, škratje so pobegnili in živali so se skrile. Le žafran je ostal, saj ni mogel pobegniti, se skriti ali zakopati v zemljo. Ko je prišla do žafrana lisica, je mimo stekel palček ter jo pregnal. Palček je hitro vzel žafran iz zemlje ter ga nesel s seboj v svoje drevo. Ko ju je dvigalo v drevesu počasi spuščalo proti koreninam, kjer je imel palček stanovanje, se mu je žafran zahvalil za pomoč ter ga vprašal glede imena. Palček je odgovoril, da mu je ime Boris, a ga prijatelji kličejo Bine. Nato ga je Bine vprašal, kako mu je ime in odgovoril je, da je Žafran. Ko ga je Bine vprašal, kako ga kličejo prijatelji, je odgovoril, da jih nima. Bine je rekel, da je lahko njegov prijatelj. Ker je bil Žafran zelo poškodovan, ga je Bine dal v vazo z malo zemlje in vode ter se odpravil po vodo modrosti. Plezal je čez gore in morja, dokler ni prišel do vode, kjer je moral pravilno odgovoriti na vprašanje, da bi lahko vzel vodo modrosti. Če ne bi pravilno odgovoril, bi ga pojedel velikan. Ker je bil Bine palček in je poznal vse uganke, je tudi na to uganko odgovoril pravilno in dobil je vodo modrosti. Tako je hitro stekel domov k Žafranu in mu v vazo nalil vodo modrosti.

Tako je bil Žafran spet v redu in vsi so živeli do konca svojih dni, našel je še več novih prijateljev.

Lina Majcenovič, 6. b

ZELENA KAPICA

Nekoč je živela Zelena kapica. Nekega dneva se je odločila, da bo šla obiskat babico. Šla je na vrt in nabrala nekaj rož zanj. Spekla je tudi njeno najljubšo pito in se odpravila na pot. Na poti je srečala medveda, ki jo je hotel pojesti. A nenadoma je iz grmovja skočil tiger. Napadel je medveda in ta je nemudoma zbežal proč. Zelena kapica se je tigru zahvalila in ga vprašala, kako mu naj poplača. A tiger je rekel, da ničesar ne rabi. Kapica je pokimala in odšla sta naprej. Na poti jo je tiger vprašal: "Zakaj pa imaš zeleno kapico in ne rdeče?" Zelena kapica mu reče: "Zato ker mi je rdeča kapa padla v reko." Tiger in Zelena kapica sta odšla naprej. Medtem ko sta Zelena kapica in tiger hodila proti babici, je medved že bil tam. Potrkal je na vrata in rekel: "Babica, jaz sem Zelena kapica, prišla sem te obiskat." Ko je babica odprla vrata, jo je medved nemudoma pojedel. Hitro se je preoblekel v babičina oblačila in se ulegel na posteljo. Ko sta Zelena kapica in tiger prispela, sta potrkala na vrata in odprl jima je medved, preoblečen v babico. Takrat se je tiger poslovil in odšel svojo pot. Ko je tiger odšel, je medved pojedel tudi Zeleno kapico. In po obroku je šel počivat. Takrat je mimo šel lovec. Ko je videl medveda spati v babičini postelji, je hitro šel po nož in mu prerezal trebuh. Iz njega sta prišli Zelena kapica in babica. Takrat jima je lovec rekel, da naj nabereta nekaj jabolk in jih dasta medvedu v trebuh. Potem pa so za drevesom čakali, da se medved zbudi. Ko se je ta zbudil, je bil zelo žejen, zato je šel pit v reko. A medved se je preveč nagnil naprej in padel je v reko. Tok ga je nesel daleč proč od Zelene kapice in babice. Tako so bili vsi veseli in živeli so srečno do konca svojih dni.

Maja Svenšek, 6. b

TIA LENART, 7. B

MOJA PRAVLJICA ...

ZLOBNE SESTRE

Nekoč pred davnimi, davnimi časi je živela mati, ki je imela tri hčere. Bile so zelo razvajene. Ko jim je umrl oče, se je mama drugič poročila. Rodila se jim je hčerka. Tri hčerke so bile zelo ljubosumne.

Ko je bila najmlajša hčerka stara 18 let, so se ji maščevale. Ko staršev ni bilo doma, so odšle v gozd in jo pustile same. Najmlajša hčerka je tavalala po gozdu. V gozdu sta živela drvar in sin. Ko sta podirala drevesa, sta zagledala ubogo dekle. Sin se je v trenutku zaljubil vanjo. Hčerka ju je prosila, če lahko pomagata najti njen dom. Drvarjev sin je pomagal lepi hčerki najti dom.

Starša sta bila presrečna, ker se je njuna hčerka vrnila domov. Hčerke so bile zaradi svoje zlobe izgnane od doma. Sin drvarja je zaprosil hčerko za roko in skupaj sta živela do konca svojih dni.

Naja Rakuša, 4. b

FLORJA SI ŽELI PONIJA

Za devetimi gorami in devetimi vodami je živela deklica Florja. Doma se je vedno prepirala s staršema, ker si je zelo želela ponija, a ji ga ta nista mogla kupiti, zato je bila žalostna. Odšla je do ribnika, h kateremu je rada hodila, kadar je bila žalostna.

Zazrla se je vanj in razmišljala o čudovitem belem poniju z veliko grivo. Nastal je velik pok! Za njo je stal poni in zraven njega dobra vila. Rekla je Florji, da ji ga da, če bo pomagala svoji družini pri hišnih opravilih tri mesece. Florja je odhitela domov.

Minili so trije meseci in Florja je res pomagala družini. Nekega dne je ob dvanajsti uri Florja odhitela k ribniku. Vila jo je tam čakala, da ji podari ponija, saj je Florja izpolnila svojo nalogo in obljubo. Poni je bil samček, zato mu je dala ime Magnus.

Florja je veselo prijahala domov na Magnusu. Pokazala ga je staršema in svojim devetim bratom. Od takrat naprej se niso več prepirali in živeli so srečno do konca svojih dni.

Alina Belšak, 4. b

SVINČNIK

Pred davnimi časi je živel svinčnik.

Nekega dne, ko je veselo pisal, se mu je zlomila konica. Na srečo je prišel mimo čarobni zmaj in ga z zobmi ošilil, da je bil spet oster. Svinčnik se mu je zahvalil in ga vprašal, če bi želel imeti najboljšo službo v vsej deželi. Zmaj je sprejel ponudbo in postal uradni ošiljevalec.

Svinčnik je bil vsak dan ošiljen, z zmajem je srečno živel do konca svojih dni. Kar pa ni bilo dolgo.

Blaž Škafar, 4. b

O DOBREM BRATU

Nekoč, pred davnimi časi, je živela siromašna mati, ki je imela tri sinove.

Nekega dne, ko so se sinovi igrali, je najmlajši našel čudežni prstan. Podrgnil ga je in pred njim je stala vreča denarja. Hitro je odšel prstan pokazat mami. Mama je od sreče kar zaplesala, ko je videla vrečo denarja. Tistega večera je bilo pri njih zelo veselo. A nekaj je bilo narobe. Brata sta hotela imeti prstan zase, zato sta se odločila, da ga ukradeta.

Ko je najmlajši sin odšel spat, sta mu prstan vzela. Odšla sta v votlino in si tam z njegovo pomočjo pričarala cekine, obleke, hrano in pijačo.

Naslednjega jutra je najmlajši brat ugotovil, da prstana ni. Pogledat je šel v bratovo posteljo in videl, da ju ni. Bil je prevaran. Šel ju je iskat.

Ko je prišel do votline, je slišal mlaskanje. Pogledal je in videl brata, kako jesta. Brata sta ga opazila, hrano skrila in zbežala, da ju ne bi mlajši brat zatožil materi. K sreči se je večji brat, ki je imel prstan, spotaknil in prstan je zletel pod noge najmlajšega brata. Ta je pobral prstan in ju začaral v kači.

Odšel je domov k mami. Postala sta bogata in srečno sta živela do konca svojih dni.

Tilen Milošič, 4. a

POZABLJIVA VEVERICA

Za sedmimi gorami in sedmimi vodami je v gozdu živela veverica. Ta veverica je bila zelo pozabljiva.

Nekega dne je lešnik skrila pod listje in nanj pozabila. Naslednji dan je šla po lešnik. Ampak ni in ni se mogla spomniti, kam ga je skrila. Ko je bila že skoraj noč, ji je nekdo povedal, da v neki koči obstaja lešnik, ki ti izpolni željo. Veverica se je odločila, da ga bo šla poiskati. Zjutraj se je odpravila. Ko je hodila, je zaslišala kričanje na pomoč. Zagledala je ježa, ki ga je bilo zelo strah pajka. Veverica je pajka odgnala. Vprašala je ježa, če bi šel z njo iskat lešnik. In sta šla. Ko sta tako hodila, sta zagledala lisico. Lisica jima je hotela povedati, da prihaja čarovnica na zmaju. Jež in veverica sta šla hitro naprej. Nekaj korakov stran sta zagledala koč. Vstopila sta vanjo. In tam sta zagledala lešnik. Veverica ni vedela, zakaj sta sploh tam. Jež jo je spomnil, da sta prišla k lešniku, da jima izpolni željo. Nato je v koč vstopila čarovnica. Vzela je ježa in ga zaprla v omaro.

Veverica si je zaželela, da bi čarovnica ježa izpustila. In res se je to zgodilo. Zelo je bila vesela in hitro sta odhitela proti domu.

Zala Hosnar, 3. a

METULJEVO DREVO

Nekoč je na robu travnika stalo mogočno drevo. Mimo njega se je vsak dan sprehajala deklica Sara.

Med opazovanjem drevesa je pod zelenim listom zagledala majhno gosenco. Sara se je vsak dan vračala k drevesu in opazovala, kako gosnica raste. Nekega dne je namesto gosnice zagledala veliko bubo in ravno takrat je iz bube vzletel čudovit metulj modro rumene barve. Sara mu je dala ime Metuljček Cekinček.

Drevo pa je dobilo ime Metuljevo drevo.

Lara Kojc, 4. a

TEKMOVANJE V ČARANJU

Nekoč, predavnimi časi, je živel čarodej Niko. Zelo rad je čaral. Nekega dne je bil povabljen na tekmovanje v čaranju. Pripravljaj se je dva tedna in bil je prepričan, da bo zmagal.

Dva dni pred tekmovanjem je vadil. Skozi okno so ga videli drugi čarodeji in ugotovili, kako je dober. Zmenili so se, da ga bojo ugrabili, da ne bi mogel zmagati.

Ko je čarodej Niko odšel po sestavine, so ga vrgli v vrečo in skrili v klet. A na srečo je bila čarodejeva čarovnija rešiti se vsega. Namreč, ko so ga čarodeji gledali, je uporabil dim za privide. Tako so mislili, da je njegova čarovnija drugačna. Izgovoril je čarobne besede in hop, bil je svoboden. Stekel je po sestavine, da ga drugi niso opazili.

Naslednje jutro so se čarodeji zbrali pri ogromnem drevesu. Začeli so tekmovanje. Vsi so imeli zelo slabe in neuporabne čarovnije. Niso vedeli, kdo bo zmagovalec. Ko so hoteli tekmovanje zaključiti, so zaslišali znani glas: »Počakajte me!«

Bil je čarodej Niko.

Seveda so bili drugi začudeni, kako se je rešil. Čarodej Niko je pokazal svojo čarovnijo in dobil nagrado.

Tilen Milošič, 4. a

TEKMOVANJE V ČARANJU

NAJA RIPAČ, 3. A

Nekje v porušenem gradu je veter odnesel zvezdni prah med vse čaravnice in čarovnike tega sveta. Povabil jih je na svetovno čaranje v porušenem gradu.

Priletele so mlade, stare, grde, lepe, debele, suhe, vesele in jezne čaravnice. Prav tako so se pričarali čarovniki v čarovniških oblekah. Vsi čarovniki in čaravnice so imeli čarovniške palice. Iz svetlečega prahu je nastala svetleča krogla, ki jim je narekovala navodila za tekmovanje v čaranju. Čaravnice so imele nalogo, da polepšajo notranjost gradu, čarovniki pa zunanost. Bliski, strele in različne barve iz čarovniških palic so metali sence na porušen grad. Takšno tekmovanje je trajalo celo noč. Drugi dan je grad zasijal v vsej svoji lepoti.

Čarobna krogla iz svetlečega prahu je bila navdušena, kako so čaravnice uredile notranjost gradu. Ker so bile zmagovalke, so postale lastnice tega gradu. Čarovniki so poraz prenesli dobro in so čestitali čaravnicam. Zato so jih čaravnice povabile, da bi živeli z njimi.

Pia Kundih, 4. a

LJUBEZEN JE ZAPLETENA STVAR ...

LJUBEZEN

Ljubezen je zelo zapletena stvar,
lahko je prekletstvo ali dar.

Včasih je nesramna,
včasih zabavna,
a mlada ljubezen –
je vedno obetavna.

Zelo krhko čustvo je.

Ta ljubezen.

Lahko nas doleti
kot nekakšna bolezen.

Ljubezen se pojavlja

v različnih oblikah.

V ljudeh, stvareh ...

Ali v naših odlikah.

Skrbno jo moramo varovati,
jo negovati.

Zaradi nje marsikaj žrtvovati.

Ljubezen postaja vse bolj redka.

No, vsaj tista prava.

Lahko je tudi kot nekakšna kletka.

Vsak izmed nas mora ljubezen
vsaj enkrat izkusiti.

Zanjo kaj norega poskusiti.

Hana Kolednik, 9. a

SONET Z ODMEVOM

DO SRCA

V mojem življenju iskrica se vžge

Dnevnega ritma stopinje upočasnijo se

Srce se mi začne vedno topiti

Ko si ob meni, ne morem oditi

Skozi cvetoči vrt se sprehodiva

Sramežljivost najina je prikrita

Od ljubezni oba zadrhtiva

V temni noči lunin soj se svita

Dolga pot je to najino življenje

Krajšaš mi moje osamljene noči

V mojih mislih si edini, ki bedi

V mojem srcu za vedno boš ostal

Drug drugega nikdar ne pozabiva

Za tvoje veselje vse bom storila

žge

se

piti

Iti

diva

krita

drhtiva

Vita

nje

oči

Edi

stal

biva

Rila

Tia Jančič, 9. a

MAŠA JUROVIČ, 7. B

LJUBEZEN

Ljubezen niso pogovori pozno v noč,
pošiljanje sporočil RTM, gn, gm ...

Ljubezen je pogled,
ko iskra preskoči
v tvojih in njegovih očeh.
Ljubezen je, ko se on smeji
in imaš ti nasmešek do ušes.
Prava ljubezen je ena sama.

Samo enkrat se zgodi.
V ljubezni bodi TI TI.

Neja Majcenovič, 9. a

NIKA BINGO, 2. A

LJUBEZEN

Zjutraj je sonca soj na travnik prišel
in spet si lahko videl dno potoka
ter dva brezskrbna in vesela otroka
ko sonca žarek je cvetlice odel

šel
otoka
roka
del

Na sredini polja se bela vrtnica iskri
skupaj se igrata, se za roke držita
vedno bolj se povezana zdita
vrtnica čaka, da utrga jo deček že mnogo dni

kri
žita
ta
ni

Za jesenjo zima, za zimo pomlad
zelo močno sta se drug v drugega zaljubila
v sreči in veselju se bosta utopila

mlad
bila
pila

Čez mnogo let sta nazaj prišla
in skupaj obujata spomine
razmišljata, kako hitro čas mine

šla
mine
Ne

Neja Vogrinc, 9. a

DIANA BABYUK, 2. A

OSAMLJENOST NI SAMA ...

OSAMLJENOST

Praznina dneva
vpliva na čustva.
Topi se skrb,
glava to ti dopušča.

Ostra bolečina
v pljučih boli,
nikomur tukaj
za zaupati ni.

Vprašanje znova in znova po glavi ti roji,
a si ti kriv? Od česa vse skrbi?
Svet se preveč vrti in to te mori.

Beseda je lepa,
svet je kakor mavrica.
Ali je res vse to tako?
Vsako življenje je pravljica.

Mia Domajnko, 9. a

OSAMLJENOST

Osamljenost ni le beseda.
Lahko nastane prava zmeda.
Je kot temen prostor v sobici,
brez luči, brez ljudi.
Biti osamljen ni lepo.
Osamljenost je prav resna stvar.
Ni kot pesem, ni kot rima,
je kot tema in zima.

Ana Kores, 8. b

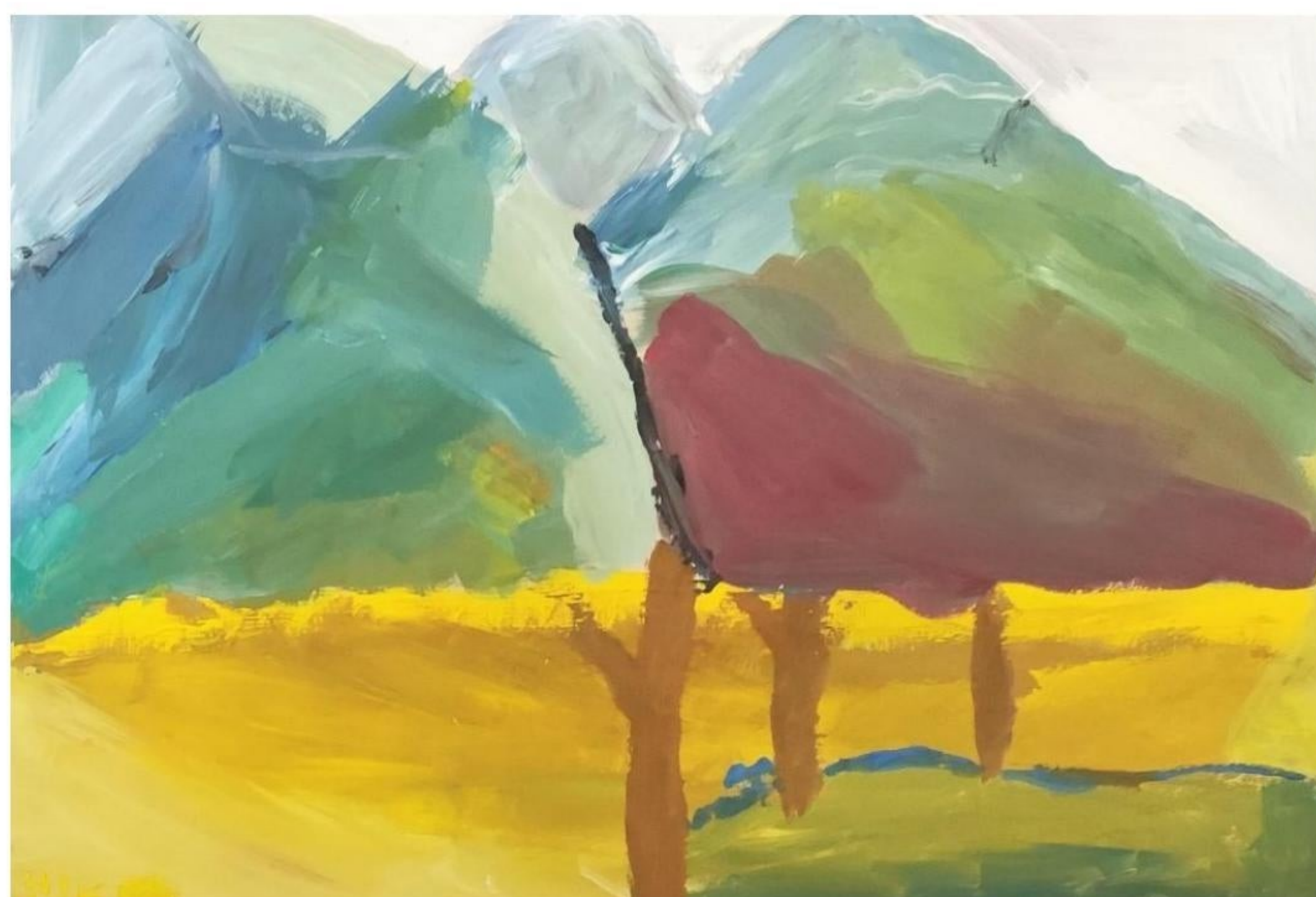
GOSPA OSAMLJENOST

Osamljenost je pojem,
ki ti lahko pomaga.
Nihče v njej ne vidi dobre stvari,
a lahko te ulovi.

Ljudje smo lahko zelo nesramni.
Sebični drug do drugega.
Ko nekoga raniš z besedami,
se ne bo več hotel družiti s tabo.
Igral se bo sam s sabo.

Osamljenost ti lahko pomaga.
Pri razmišljanju in samozavesti.
Tako da ne obupajte, ko ste sami.
Zberite se in zbistrite misli.
In vse bo v redu.

Aleks Mrčinko, 7. a

NIKO KOZODERC CVETKO, 9. A

OSAMLJENOST

Strah, tesnoba, drhtenje,
spomini iz življenja,
stiskanje vase,
prekrivanje z odejo,
opazovanje senc ...

Vse to doživljam,
ko sem sama,
kadar nikogar ni,
ki ga imam rada.

V glavi mi vrešči
in tesnoba me obdaja,
strah me je
in ne vem, kaj se z mano dogaja.

Od strahu drhtim,
počutim se nemočno.
Prekrivam se z odejo
in slabe misli mi
švigajo po glavi vsemogočno.

Le o groznih stvareh razmišljam,
le-te opažam
in nemočno čakam,
da kdo pride,
me objame in umiri
ter me osamljenosti reši.

Elizabeta Liza Muršec, 8. a

OSAMLJENOST

Ko si osamljen,
je včasih težko.
Razmišljaš o tem,
kako bi bilo,
če ne bi bil sam.
Osamljenost je grenka,
lahko pa je tudi dobra.

Ko si osamljen,
zapri oči
in si predstavljaš,
da visoko poletiš
in si že tam, pri oblakih.
Boš videl, bolje bo.
Vsakdo je kdaj osamljen.
Nikoli ne veš,
zakaj si zares osamljen.
Morda je razlog v ocenah,
lahko si sam kriv,
da je tako.

Večino slabih stvari se lahko popravi,
nekaterih se ne more nikoli.
Ali pa za to ne bo več priložnosti.

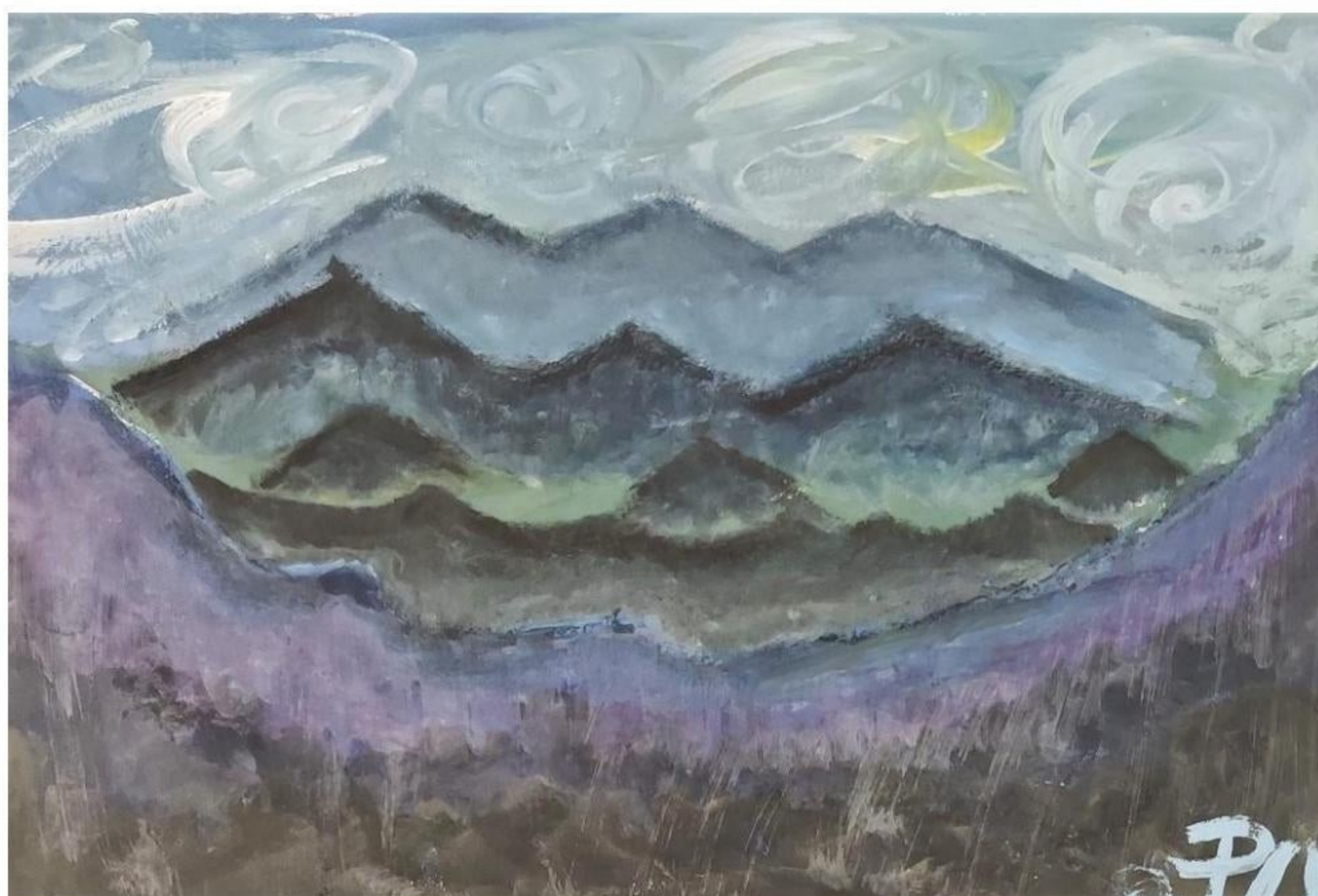
Nikoleja Peklič, 8. b

OSAMLJENOST ...

Nisi vedno v družbi,
včasih si sam.
Moraš se odmakniti stran.
Nikoli se ne zgodi zaman.
Včasih potrebuješ čas za razmislek.
Včasih imaš vsega dovolj.
Včasih nisi največja faca.
Moraš se potruditi. Bolj.
Osamljen si takrat,
ko te nihče nima rad.
Osamljen si takrat,
ko si sam,
v kotu,
na tleh,
obupan,
brez upanj ...

Z osamljenostjo se bori vsak dan.
Moraš si reči:
»Jaz se ne dam!«
Vsakdo je kdaj osamljen.
Naj tega ne zanika ...
In pika.

Mia Turk, 8. b

PATRIK CVETKO VINDIŠ, 9. A

RABLJEN LIST PAPIRJA

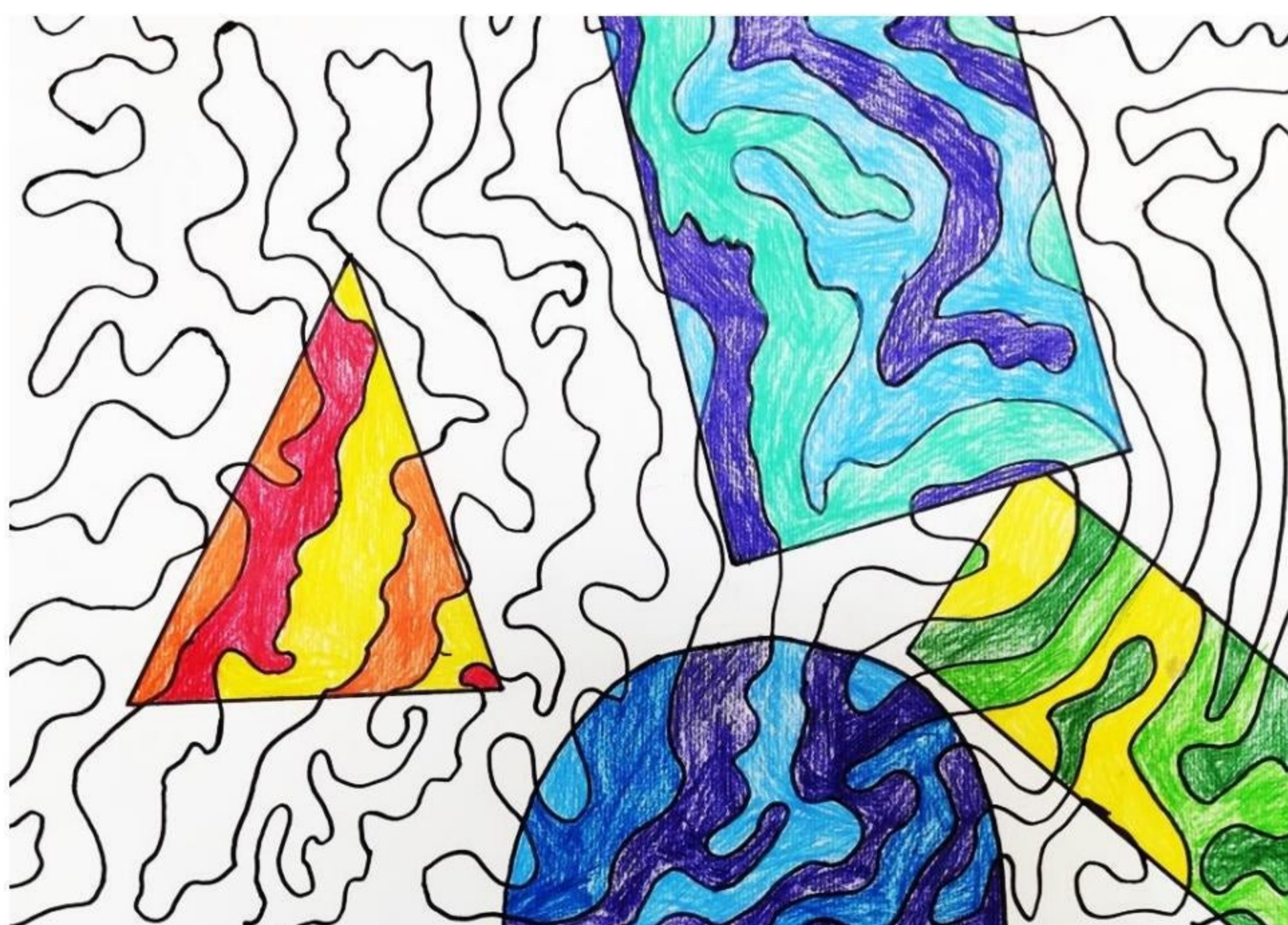
Tukaj v sobi sedim sam,
osamljen.
Pišem pesem brez smisla,
pa še to na papir, ki je rabljen.

Saj so ga porabile črte,
rime, verzi, besede.
Ki so nametane brez smisla,
saj umiram od te bede.
Ko sedim v sobi, sam.

Pa saj nima smisla, to je nered,
si mislim v glavi.
Ko sedim v ... sam,
v sobi prazni.

Pišem, pišem in dodajam fraze,
da razložim,
katera misel se mi trenutno v glavi pase.
Za dobro rimo vse na svetu dam,
ko sedim v sobi, sam.

Končno najdem dobro rimo.
Jo zapišem.
Saj je v redu, mi reče misel.
Pesem je končno dobila smisel.

LARA KOJC, 4. A

A smisla ni v tem, da pesem sploh pišem.
Saj je ne morem nikomur prebrati
in je ne bom izdal na neki vinil plati.
Saj sem tukaj v prazni sobi, sam.

Pograbim rabljen list papirja
in ga vržem v koš.
Nikomur je ne morem prebrati,
si spet mislim,
ko poskušam v postelji zaspati.

A nekaj mi pravi, da mi bo pesem prav prišla.
Če slučajno koga spoznam,
nekoga, ki me rad ima.
Takrat sedel bom v prazni sobi,
a v srcu sam ne bom.

Tobija Lakić, 8. a

PRAZNIKI ...

KAJ JE NOVO?

Kaj je novo?
Nov je lahko avto,
nova ura.

Nova je lahko tudi kura,
ki se je ravno izlegla iz jajca.

Ko smo že pri tem,
je lahko nov tudi dojenček,
ki je ravno pokukal na svet
in izgovoril svojo prvo in zanj novo besedo: „Mamica!“

Nasprotje dojenčka pa je njegova babica,
ki je zgubana in stara.
A vse stare stvari so bile enkrat nove.

Kdaj novo postane staro?

Leto 2021 je zdaj že staro,
a enako star je tudi virus,
ki mu še zmeraj rečemo „novi koronavirus“.

Zato se tako veselimo novega leta,
saj se bo takrat Covid mogoče končno postaral,
bo oslabel.

In ko bo Covid postal star,
se bodo vrnil tudi stari časi,
ko so se v celoti videli naši obrazi.

Zato samo še malo zdržimo,
potrpimo,
ubogajmo ukrepov nešteto.
In si zaželim ...
SREČNO NOVO LETO!

Tobija Lakić, 8. a

Tu je že november,
kmalu bo december.

Vsi se že veselimo,
da za praznike darila dobimo.

A to edini pomen
praznikov ni.

Ko vsi za mizo sedimo
in sladko se smejimo,
to je ta pravi čar
in naš najlepši dar.

Vsi upamo na snežno odejo,
ki pokrivala bi našo
travnato mejo.

V pričakovanju praznikov
se veselimo in
svoj dom lepo okrasimo.

Hana Kolednik, 9. a

BOŽIČ

Smreka ali jelka v hiši stoji
in čaka Božička vse do polnoči.

V sneženo jutro na božič se zbudimo,
vse otroke prebudimo.

Darila pod smrečico svetijo se,
lučke gorijo in otroci žarijo.

Potica na mizi zadiši,
Božiček pomaha za leto dni.

Ema Škafar, 6. b

NOVOLETNI UTRINKI

Snežna idila, zima mila.
Za božič snega ne bo.
Sonce bo zgodaj zašlo.
Novoletna okrasitev.
Lučke, ki zamenjajo jesenske bučke.
Smrečica v kotu stoji.
Zaradi bleščic na okraskih miži.
Mama v kuhinji peče dobrote.
Najboljše piškote.
Zadnji dan v letu.
Sekunde odštevamo.
Kakor božični zborček prepevamo.
V družinskem krogu bomo.
Najzabavnejši del leta preživeli.
Vsak dan bomo peli.
Lepo se bomo imeli.
Ljubezen za svojo vzeli.

Zoja Kaučevič, 8. a

PRAZNIČNI ČUDEŽI

Kaj je ta čudež, ki zvoni?
Se decembra pod nogami podi?
To so prazniki!
Na praznike ljudje pozabljajo.
To niso le Božiček in darila.
To sta druženje z družino in veselje,
ki te v čudeže popelje.
Praznike ohranjajmo,
da vse praznično bo.
Le-to bo ohranilo tradicijo.

Žana Gorinšek, 6. b

PRAZNIČNA PESEM

Božič se bliža,
so prazniki tu.
Vsa polna je hiša
lučk in sladu.

Vse štiri so sveče
že dolgo prižgane,
otrok pa od sreče
se skoraj vname.

Saj čudež božični
za vedno živi.
Ljubezen, spomini ...
Vse to ne zbledi.

Miha Vaupotič, 9. a

BOŽIČEK

Božiček je star striček,
ki po svetu nosi mošnjiček.
Njegovi jeleni imajo krila,
da lahko nosijo darila.
Božiček in dedek Mraz nosita darila,
da bosta otroke razvedrila.
Že Božiček po sani drvi,
saj se že mrači.
On na severnem polu živi,
a sedaj po celem svetu hiti.
Na božično jutro Žiga po darilo šviga.

Blaž Bedenik, 6. b

JUHU, DECEMBER JE TU!

Mami v kuhinji piškote peče
in pazi, da se kdo ne opeče.
Ati v klet odhiti,
da smreka svojo podobo dobi.

S sestrico smreko okrasiva,
se zelo veseliva,
saj Božiček kmalu bo prišel,
pod smreko nekaj lepega odložil.

Z družino bomo čudovit božič preživeli,
vsak dan peli, plesali, se zabavali
in novo leto skupaj pričakali.

Taja Bingo, 8. b

NOVO LETO

Novo leto je začetek novega
in konec starega.
Je čas, ko pozabimo na stare napake
in začnemo nekaj dobrega, nekaj novega.
Ko bo konec starega,
ne bom ničesar obžalovala.

Ela Šalamun, 8. b

BOŽIČEK

Božiček je star striček,
ki nam vsako leto darila prinese
in nas v svet sanj ponese.

Ko darila pod smreko stojijo,
se mu vsi zahvalimo,
se z darili hvalimo.

Božiček veseli se,
ker božič mimo je
in ker otroci razveselili so se.

Martina Strgar, 6. b

PRAZNIČNA PESEM

Spet veselje, spet je sreča,
toplina vseh src, ki obdaja te,
igrivost vseh isker, ki greje te.

Božični čas je nasmehe podaril,
pod smreko kar nekaj daril je zavil.

Mia Domajnko, 9. a

ZIMA

Zima je letni čas,
ki prinese sneg in mraz.
Zimo in sneg
poznata že prazgodovina in srednji vek.

Zima je stara gospa,
ki začne se decembra
in se marca konča.

Posebej lepa je zaradi Božička in dedka Mraza.
Ups, na Miklavža sem pozabil,
ker sem že vse rime porabil.

Luka Lampret, 6. b

PRAZNIKI

Spet bomo praznike drugače preživeli.
A to ne pomeni, da ne bodo veseli.
Ponovno smo smrečico okrasili,
pod njo veliko prostora za darila pustili.

Trije dobri možje bodo najprej prišli,
potem se še leto v naslednje spremeni.
Ob božiču se z družino veselimo
in skupaj v novo leto vstopimo.

Neja Vogrinc, 9. a

BOŽIČKOVI JELENI

Zakaj ima Božiček jelene?
Da mu raznašanje daril ne zadene.
Njegovi jeleni so:
Sven, ki je glavni,
Rudolf, ki ima nos rdeč,
in je med vsemi najbolj svetleč,
Lars, ki je tako hiter,
da lahko v eni sekundi odleti na Mars.
Potem sta še brata Billy in Killy
in njun oče, najstarejši jelen, Vili.
Najmanjši med njimi je Johny,
največji pa Sonny.
Torej – Božičkovi jeleni so Rudolf, Lars,
Billy, Killy, Vili, Johny, Sonny in Sven.

Luka Lampret, 6. b

PRAZNIKI SE BLIŽAJO

Božič prihaja.
Veseli smo vsi.
Ob jelki zaužili bomo ljubezen in srečo.
Darila niso najpomembnejša.
Pomembno je, da zanje hvaležni smo.
Napekli bomo piškotov in potic.
Se z njimi posladkali bomo,
jih za druge nastavili v pare nogavic.
Veseli bodo vsi.
Tega se vsakdo razveseli.
Božiču veselemu novo leto sledi.
Prižgali bomo ognjemet,
ki nebo razsvetli.

Mia Topolovec, 7. a

BOŽIČ

Božič že stoji pred vrati
in trka v nove, lepše novoletne dni.
Kot da s prsti tlesnil bi.
In glej!
Novo leto nam vošči vesele dni.
Božiček, če ti ta pesem na uho prileti,
izpolni mi želje tri.
Naj veliko snega bo,
da iz hiše nihče šel ne bo.
Novo božično jelko, kjer darila se dobi.
Rada bi, da vsak na svetu še piškot dobi
za posladek, preden v lepe sanje odleti.

Pia Topić, 7. a

BOŽIČNI ČAS

Zima prihaja.
Otroci zunaj snežne kepe kotalijo.
Sneženega moža sestavijo.
Dodajo mu še lonec na glavo,
korenček za nos, metlo za roke,
še šal okoli vratu ...
Iz kuhinje lepo po dobrotah diši.
Smrečico postavimo.
Jo s trakovi in lučkami ovijemo.
Še jaslice postavimo in odhitimo spat.
Zjutraj se z darili v rokah Božičku zahvalimo.

Lana Karneža, 7. a

ZIMSKI ČAS

Zima je tukaj
in prazniki se bližajo.
Povsod s streh lučke visijo
in čarobno svetlobo širijo.
Mraz je prišel.
Zato vsi čaj pijejo.
Božična večerja bo kmalu na mizi.
Radost jo bo obdajala po vsej hiši.
Otroci se igrajo na snegu,
snežake vseh vrst gradijo.
Ko popolno snežinko na prstu ulovijo,
se vsi veselijo.

Taja Anabell Sardinšek, 7. a

BOŽIČ

Sneg se lesketa.
Jelenček Rudolf na svoje zvončke igra.
Škrati zavijajo darila,
jih položijo na sani,
saj Božiček preletel bo cel svet
in vsem otrokom darila razdelil.
Jelko smo že postavili,
tudi okraske pritrdili,
Zevski smo enega podarili.
Pojedli smo večerjo vso,
še hitro piškote in mleko nastavimo.
Podnevi drsali in sankali smo,
zato se oči nam kar same zaprejo.
Naslednji dan se spet vse ponovi,
tri božične filme ogledali smo si.
Lučke na jelki še vedno gorijo,
a to Zevske ne moti,
ona med vejami sladko spi.

Sofija Hrbinič, 7. a

BOŽIČ IN NOVO LETO

Končno je napočil božič.
Celo leto čakamo nanj,
da nas zbudi iz sanj.
Božič je praznik zabavanja,
predvsem rajanja.
Nikoli ni premalo obdarovanja.
In smejanja.
Božiček se že spušča po dimnikih,
a mi smo še pri hladilnikih.
Vsi dobimo darila.
Tako lepa kot je vila.

Novo leto napoči bo božiču.
Vsi smo še ob ognjišču.
Povsod opazujemo ognjemet,
ki je zelo lep na pogled.
Vsi si zaželimmo srečno novo leto!

Aleks Mrčinko, 7. a

IVA KOVAČIČ, 3. C

LEP JE BOŽIČ

Na tla je padla bela snežinka,
prva zvezda na nebu »zablinka«.

Veselje in smeh snežinke v laseh,
pod smreko darila so od nas vseh.

Ko svoje božično darilo odprem,
tisti večer od sreče ust več ne zaprem.

Naslednji dan se s svojim božičnim darilom igram
in prav lepo se imam.

Za mano božič res lep je bil
in v lep spomin se je prebil.

Vsi se bomo še naprej zabavali,
naslednje leto za božič nas mati narava spet zasneži
in zabava se ponovi.

Andraž Korošec Vidovič, 4. c

LIA GODEC, 3. A

NARAVA NAM PODARJA LETNE ČASE ...

LETNI ČASI

Letni časi so zabavni,
a včasih tudi nagajivi.
Skupaj so štirje in
vsak kaj svojega prinese.

Pomlad zelena, dišeča je vsa,
poletje zabavno, vroče je povsod.
Jesen barvita, zanimiva je,
potem pa pride zima, ki vsa mrzla je.

Vsi skupaj delajo čudeže
in leto nam polepšajo.
Vsak svoj čas ima in nam
kakšno svojo vragolijo da.

Najraje poletje in jesen imam,
ker zabavno dobra sta.
Takrat uživam vsak dan
in se karseda dobro imam.

Klara Karolina Žunič, 8. a

NARAVA

Sneg zakril je travo zeleno,
v belo odejo odel je zemljo.
Ptice odletele so
in več po drevesih ne pojejo.

Ljudje zaprli smo se noter,
odtujili smo se
in ob kaminu na preprogi
sami grejemo se.

Teo Bauman, 8. b

POLETJE

Poletje je moje najljubše,
saj v njem je polno sreče,
dogodivščin in novih prijateljev.

Prijatelji so novi,
zato so tudi nova prijateljstva.
Prijatelj nikoli ne izgubi
in zanje se trudi.

Poletja se vedno spomnim,
še ko šola se začne,
rabim čas, da se ozrem nazaj,
saj res nepozabno je.

Iza Frangež, 7. b

BLAŽ ŠKAFAR, 4. B

JESENSKE PESMI ...

RJAV SVET

Jesen ali pomlad?
Vsak letni čas je vendar zaklad.

Toda jesen ima svoj čar.
Svet je v pisanih barvah
in jutranja rosa
ter nežen veter
te želita spraviti v zavetrje
in nazaj v posteljo.

A glej, no glej!
Kostanj v svoj rjav plašč odet
z idilo prišel razveselit nas je spet.

Sonce že z glavo maje,
poslavlja se.
Treba bo obleči dolge rokave.

Tia Jančič, 9. a

JESEN

Jeseni se grozdje obira,
vino teče in buče peče.

Krompir se pobira,
kostanje nabira.

Veter oblačnost prinese,
listje odnese.

Deževje priteče,
žalost prinese.

Ema Škafar, 6. b

JESENSKI KORAKI

Listje poletno že zdavnaj je barvo spremenilo.
Sonce zajetno kmalu se bo ohladilo.

Ležijo buče na polju in cvetja ni več.
Rosnih stopinj ni nikoli odveč.

Gozd je meglen.
Luč je zdaj ogenj,
ki širi toplino,
v prste vročino.

Vonj po jeseni.
Kostanj, kakav ...
Šal je volneni,
vse prišlo bo prav.

Mia Domajnko, 9. a

BARVITE SPREMEMBE

Nežni veter z drevesa odnese obarvane liste
in jih na tla ponese.

In kar naenkrat se je vreme spremenilo,
zdaj vedno kasneje se bo zjutraj zdanilo.

Niso več čebele tiste, ki si hrano nabirajo,
pač pa si jo gozdne živali za zimo zbirajo.

In veliko bolj delovne so tudi noči –
takrat mnogo živali na delo hiti.

Jesen je dolga,
a kar hitro mine;
je prehod med vročino in zimo,
ki pobeli tudi nižine.

Neja Vogrinc, 9. a

JESEN

Krajši dnevi,
mrzlejške noči,
topla oblačka,
daljše noči.

Prišla je jesen.
Čas, ko na drevesih pisano listje cveti
in živalim v gozdu se v zimski spanec mudi.

Ptice odletele so drugam,
gobe in buče prihajajo na plan.

Bliža se zima,
a ni še prišla,
morska je plima že zdavnaj odšla.

Neja Majcenovič, 9. a

JESENSKA LEPOTA

Ko veter zapiha,
listje odleti
in jesensko pravljico z barvami oznani.

Vsak večer se listja šelestenje sliši.
Oblečem se v topla oblačila.

Veselje otroško glasno je,
ko kostanji in gobe nabirajo se.

Bučke izrezujem in grozdje jem,
saj vsi ti čari so jesen.

Žana Gorinšek, 6. b

ORANŽNO MORJE

Pa je spet prišel ta čas.
Spet se je leto obrnilo.
Marsikatero spremembo je prineslo.
Jesen je s čopičem obarvala listje dreves.
Ko pogledaš na daleč,
izgleda kakor morje prelivajočih se toplih ognjenih barv.
Ptiči kakor delfini skačejo od drevesa do drevesa.
Iz tega morja pa nazaj.
Velike jate ptic izgledajo kakor veliki temni nevihtni oblaki.
Megle, dežja, vetra ne manjka.
Bolj se bližamo koncu barvne jeseni, bolj morje rdeči.
Ob prihodu belih mesecev vse presahne.
Vse se obrne.
Debla so gola, so kakor štrclji, zapičeni v Zemljino skorjo.
V toplejših mesecih oranžne jeseni.

Tija Tamše, 9. a

PRVI JESENSKI DAN

Sonce sije, veter piha, listje pada.
Vse je barvno in lepo.
Vse tako lepo se zdi.

Barve – rumena, rdeča, oranžna in rjava.
To je prava pisana zabava.
Vse tako pravljичno se zdi.
Veter raznaša listje naokrog.

Nikoleja Peklič, 8. b

JESEN

Ne le da so jeseni dnevi krajši,
ampak so tudi noči daljše.
Jesen ni le za zabavo,
jesen je tudi čas za učenje,
saj ko zvonec zazvoni,
v šolo prihitimo vsi.

Ko se ne učim,
na trgatev grozdja odhitim.

Sprehajam se po gozdu,
iščem gobe, ne pišem domačih nalog.

Srečam ježka,
ki prehitim mojega psa Snežka.

Jesen je super in rada jo imam,
saj kostanje pečemo ves dan.

Nina Lorber, 9. a

MISLI O JESENI

Ko poletje se konča,
jesensko vreme pridirja.
Ptički odletijo,
zapustijo ta kraj,
da pridejo v topli raj.
Dež prihaja.
Ne morem verjet',
da to dogaja se spet.

Teja Godec, 8. b

PESEM O ...

Zdaj ko pihajo vetrovi,
smo spet v šoli, vsi novi.

Na oknih gledam prazne vaze,
na cesti pa žalostne obraze.

Vsi listi na drevesih so rjavi,
na poljih se pridelek pospravi.

Ampak nekaterim je fino,
ker delajo vino.

Pobira se krompir zato,
da bo čez zimo mir.

Pečemo si kostanje,
ježki se pripravljajo na zimsko spanje.

Veliko je učenja,
doma pa »drenja«.

Vmes tudi noč čarovnic.
Ko po zraku na metlah letijo,
vse poredne ulovijo.

Takrat so vsepovsod buče,
v kleti so že pripravljene »smuče«.

Imamo puloverje za dež,
pridno »šparamo keš«.

Stecimo ven,
ker to je jesen!

Luka Lampret, 6. b

JESENSKE SANJE

Padam,
letim,
se zbudim,
omedlim ...

V krošnji pristanem.
Uh, to bo bolelo!
Vstanem,
v kupu listja sedim ...

Rjavo-rumena mehkoba,
čudna oranžna svetloba.

Dviga se izza hriba.

Čudno, zelo.

Spet vstanem,
na hribu je človek.
HEJ!!!

Se mu približam,
pridem zraven ...
... Je le strašilo.

Hodim in hodim,
si rečem, da bom okoli pogledal,
v daljavi sem trto zagledal.

Utrgam si grozd,
grem bližje.

Nima okusa,
odličen je.

Hodim naprej,
kočo vidim.

Grem noter,
odprem vrata.

Steklenica vina ...
... Spijem malo,
jo odprem.

Le voda je,
kako čudno.

Grem po stopnicah,
skočim z balkona.

Pristanem na kupu listja.
Rjavo-rumena mehkoba,
čudna oranžna svetloba.

Vstanem ...
A nisem tu že bil?!!

Vidim človeka na hribu,
grem bližje ...
... Je le drevo.

Na tleh je ježek,
ga poberem ...
... Kostanj!

Spustim se po hribu.
Padam,
omedlim,
takrat se zbudim.

Kaj so vse te čudne reči?
Tako pozabim nanje,
saj to so bile ...
... Jesenske sanje.

Tobija Lakić, 8. a

KO LISTJE PLEŠE

Ko vidim, da že listje pada,
mi to oznanja jesen.
Gledam skozi okno,
kako lepo listi plešejo v zraku.

Listi so pisanih barv –
od škrlatne do rjave.
Jesen ima v sebi neko čarovnijo.

Ko gledam, kako listje pleše v zraku,
dobim v sebi topel občutek.
Poletje se je končalo.

Ela Šalamun, 8. b

JESENSKO VZDUŠJE

Prvi jesenski dan prihaja na plan.
Jesensko vzdušje bo.
Barve začarale nas bodo.
Vsi se bomo veselili,
se po listju kotalili,
na ves glas vpili,
da ljudje na balkone bodo stopili.
Veter bo pihljal, dežek kapljal.
Kostanji se po tleh bodo kotalili,
mi bomo za njimi hodili.
Jeseni najlepše se je odpraviti v gozd.
Sprehodiš se, kjer lesen je most.
Ne želiš, da jesen se konča,
ker potem mrzla zima bo prišla.

Lenja Ripak, 8. a

JESEN

Jesen.
Močnejši vetrovi,
bolj je hladno,
odpadanja listja začelo se bo.
Ptice selivke odhajajo v lepe kraje,
kjer jim bo toplo.
Ozimnice si delajo živali,
da ne bo zmanjkalo zalog,
najsi bo podnevi ali v temi,
iščejo kaj za pod zob.
Hibernacija se bo pričela,
počitek nam prišel bo prav,
noč se nam bo daljša zdela,
dan bo zaostal.

Mia Turk, 8. b

NEKAJ O JESENI

Trgatev zamudna je,
saj mrzlo sonce sije
in grozdje grdo gnije.

Jaz čakam na klopci.
Berem svojo knjigo,
medtem ko drugi delajo vino.

Razmišljam o jeseni,
o tej rdeče rjavi pomladi.

Filip Vidovič, 8. a

JESENSKI ČAS

Jesen je prišla
in ptice odhajajo.
Listi odpadajo,
klopotce postavljamo.

Živali se odpravljajo.
Na sladko zimsko spanje.
Trgatev vsi opravljajo,
kostanj pečejo.

Bolj hladno je postalo.
Gobe so se prebudile.

Še buče so se pokazale
in noč čarovnic prikazale.

Taja Anabell Serdinšek, 7. a

JESEN

Ko z veje nežno pade list,
ko zelene barve je vse manj,
to je jesen kot iz sanj.

V kupih listja se skrivamo,
na travi se lovimo,
v oblakih sreče živimo.

Tonemo v različnih barvah narave
in vonjamo njene prijetne vonjave.

Vohamo srečo in veselje,
žalost in lenobo,
vohamo mráz in tesnobo.

Vsakdo različno živi,
a srečo si zaslužimo vsi.
Nekdo jo jeseni doživi,
nekdo jo ravno takrat izgubi.

Elizabeta Liza Muršec, 8. a

JESEN

Prišla je jesen.
Debelo se bomo oblekli.
Zvečer v pižamo
in pod toplo odejo.
Začela se je šola
in trgatev z njo.
Listje pada z dreves.
Vsi skakali bomo vanj, zares!

Alex Ibraimović, 7. a

JESENSKA IDILA

September se začanja,
letni čas pa zamenja.
Veter liste odnese,
po zelenici jih raznese.
Tu nove so stvari:
dež, plašč in hladne noči.
To je jesenska idila.
Pohiti, ker hitro bo minila.

Ana Merc Fric, 8. a

JESEN

Prišla je jesen.
Ptice so odletele na jug.
Rumeni listi so se pojavili.
Rože so odcvetele.
Majhna Anica je pela.
Šola se je začela.
Živali se poslavljajo.
Hrano si vzamejo.
Zima bo prišla.
Jesen – dobrodošla.

Monika Milanović, 7. a

ALINA BELŠAK, 4. B

MOJA JESEN

Hodim po gozdu.
Listje odpada.
Hladni vetrovi mrazijo me.
Ptice selijo se v tople kraje.

Dnevi so krajši, noči daljše.
Topla oblačila v omari že čakajo me.
Z debelo odejo zvečer se pokrijem,
radiatorje hitro na toplo navijem.
Jesen pred vrati že čaka nas vse.

Taja Bingo, 8. b

JESENSKI DNEVI

Veselje brezmejno čaka na nas.
Vse jesensko okrasimo.
Buče pred vsako hišo ležijo,
se s strašnimi zobmi smeji.
Vsi že komaj čakamo počitnice,
ki za sabo vlečejo čarovnice.
Takrat vsa čustva iz nas poletijo.
Strah, vznemirjenje, veselje ...
Zvečer črna muca hodi naokoli.
Vsak se v kostumu veseli.
Podnevi gremo po kostanj,
zvečer nas duhovi strašijo.
Nič ni lepšega kot to!

Lana Karneža, 7. a

ČAR JESENSKIH DNI

Začetek šole je vedno zanimiv,
predvsem za najmlajše razburljiv.

Jeseni vse je obarvano.
Vse je razigrano, včasih zaspano.

Gozd je v tem času pravi čar.
Začutimo žar skozi obarvano listje.

Sonce med krošnjami nežno osvetljuje,
veter poskakuje.

Listje pod krošnjo leži in se nam smeje,
toplina jeseni nas greje.

Zoja Kaučevič, 8. a

MAGIČNA JESEN

Jesen je eden izmed najlepših letnih časov.
Vlije ti ljubezen in toplino v tem prav posebnem mrazu.
Listje z dreves leti.
Kostanj in gobice pobiramo mi.
Za nekatere nastopi spanec – zelo dolg.
Kot če bi v toplem objemu spal volk.
Nato ogenj upanja prižgemo.
A zmerno, da česa ne sežgemo!

Mia Topolovec, 7. a

HVALNICA POMLADI ...

Rože pod soncem rajanje imajo, da pomladi dobrodošlico izdajo.

Maja Svenšek, 6. b

Pomlad je kot gospodična, najlepša izmed vseh. Gozdovi postanejo polni čarovnij in lepih barv.

Martins Muršec, 6. b

PRIMABERA

Primabera primabera
donde el calor viene
y nos divertimos afuera
donde los arboles
floresen y el sol brilla
a gran escala para a
si dar inicio a la primabera.

POMLAD

Pomlad, pomlad.
Prihaja vročina.
Zabavamo se zunaj,
kjer cvetijo drevesa
in sije sonce v velikem siju,
da se začne pomlad.

Yanuel Isaac Moncion Cabrera, 9. a

Izteka se zima, mrzla idila.
Prihaja pomlad, ki odganja snežni propad.
Zdaj rožice nabiramo
in se veselimo,
zato hitro na svež zrak pojdimo!
Vse zeleni
in meni se zdi,
kot da sem v pravljici.
Zdaj je topleje,
pozimi redkeje,
poleti neznosno,
jeseni preprosto.
Čebele so tu,
metuljčki v mahu.
Vedno spomladi ljubezen je.
V zraku.
Hvala, pomlad, za tvoj dar,
ki z zelenjem dišečim prinašaš čar.

Žana Gorinšek, 6. b

Ko teta Zima hodi spat,
nam prikliče že Pomlad.
Zima škornje si obuže
in v luži se zmrduje.
Spomladi rožice cvete,
Poletje jih požene,
Jesen obarva,
ko živa barva zmaga.

Draga Pomlad!
Si del narave,
del ljudi,
odženeš nam prav vse skrbi.

Zima s kepami nas obmetava,
Jesen z listjem pretirava,
Poletje vodo nam nalije
in kopalke nam zalije.

Lina Majcenovič, 6. b

Pomlad presenetila nas je.
Sonce s sabo prinesla je.
Ptičke je zraven pripeljala,
jim nekaj na uho zašepetala.

Rožice cveteti so začele,
nam je pri srcu topleje.
Mami za materinski dan
šopek rož podarimo
in njen objem dobimo.

V gozdu že vse zeleni,
mi veseli vanj bomo šli.
Drevesa bomo naslikali.

Hvala ti, pomlad,
ker nas vsako leto razveseliš
in naše nasmeha dobiš.

Martina Strgar, 6. b

Ko nastopi Pomlad,
se prebudijo vse rožice,
ki so odšle pozimi spat
in je vsak tulipan spet mlad.

Pomlad je mlada deklica,
ki je lepa kakor rožica.
Rada se smehlja,
najbolj pa takrat,
ko ji je stric April
za ples rekel: »Ja!«

Vse na travniku cveti
in po Pomladi diši.
In ko se Junija konča,
jo veter ponese v tople kraje,
kjer postane gospa.

Luka Lampret, 6. b

Gospodična Pomlad!
Tako zelo te imam rad!
Ptički pojo,
rože cveto,
sonce greje cvetlice,
ki so na vrtu tete Mice.
Prva trava se že kosi,
iz panja pokukata prvi osi.
Nekateri tekajo,
drugi kolesarijo,
tretji se že na morju sončijo,
četrti na ledeniku smučajo ...

Moraš se paziti,
da nimaš čebeljega pika na »riti«.
Jaz pa zdaj moram oditi,
saj na malico hočem priti.

Blaž Bedenik, 6. b

Pomladno cvetje.
Narava se prebuja.
Sneg je že skopnel.

Ptice že pojo.
Prebujajo cvetlice.
Pomlad se rodi.

Mraz je izginil.
Se skril je do zime sneg.
Pomlad je prišla.

Miha Vaupotič, 9. a

Spet prišla je pomlad,
uspeli zimo smo pregnat',
ptice žvrgolijo,
srečno leto nam želijo.

Cvetlice cvetijo,
nam travnike krasijo,
si dobre letine želimo.
Upajmo, da kaj od tega
dobimo.

Tija Tamše, 9. a

Sonce je vzšlo,
pomlad je prišla.
Čez grme in drevesa
sončni žarki so segreli
še zime mrzla tla.

Senca prvega zelenja
se je prikazala,
z njo narava je vstala.

Zdaj svet v toplih pomladnih barvah brsti,
ob jutranji zarji nežen glas ptice žvrgoli.

Tia Jančič, 9. a

POMLAD

Kaj je pomlad?
Pomlad je zaklad.
Je najlepši letni čas,
saj ptice pridejo nazaj v vas.

Medvedi prebujajo se iz zimskega spanja,
a nekaj netopirjev še vedno sanja.

Metulji letijo, ptice žvrgolijo,
otroci po parkih se podijo.

Pomlad so trije meseci,
svetli, topli, veseli.
Ko se pomlad prebudi,
smo veseli prav vsi,
saj topli dnevi prihajajo
in s tem daljši dnevi prevladajo.

Pomlad je moj najljubši letni čas,
saj sonce greje nas,
sneg pa odnese drugam,
nekam daleč stran.

Taja Bingo, 8. b

Cvetje že diši.
Pomlad k nam prihaja.
Zima pa beži.

Ptič se oglasi,
sinica na veji spi,
pomlad maha mi.

Marko Pišek, 9. a

Že rožice cvetijo,
že ptički žvrgolijo.
Narava se prebuja,
veselje spet obuja.
Vsak dan topleje bo,
zimi bomo končno pomahali v slovo.

Nina Lorber, 9. a

Pomlad pred vrati močno trka,
da naprej bi prišla,
a zima se ne da.

Ptički že pojo,
dobro voljo prinašajo,
listi zeleni gozdove polepšajo.

Sašo Kozoder, 9. a

Ptički žvrgolijo,
nekateri živali še zimsko spijo.
Poletje še pride,
deževje odide.
Ko Pomlad bo odšla,
teta Poletje bo prišla.
Z njo pa počitnice.
Super bo in lepo!

Tadej Čuš, 9. b

POMLAD

Zrak se segreva,
ptiček prepeva.
Potok žubori,
cvetni prah se v zraku vrti.

Rastlinje že cveti,
v sreči kopamo se vsi.
Čim več zunaj smo,
bolje se počutimo.

Zimo odgnali smo,
zdaj čas je, da uživamo.
Lepo vreme super je,
še posebej, ko dan brez šole je.

Neja Maroh, 7. b

SOFIJA HRBINIČ, MELANI JANČEC, EVA KERLE,
MONIKA MILANOVIĆ, PIA TOPIČ, MIA TOPOLOVEC, 7. A

POMLAD

Končno se je začela pomlad,
vsi že komaj čakali smo jo,
saj čez to zimo
zelo mrzlo nam je bilo.

Končno vsak dan slišim,
kako ptički pojo,
najraje grem na sprehod,
saj to je tako lepo.

Ko pa grem na sprehod,
vidim še zvončke in trobentice,
včasih jih nabere
in jih nesem domov.

Maša Jurovič, 7. b

POMLAD

Pomlad zažari,
če le v njej si ti,
tvoji lasje plapolajo,
v vetru se mi smehljajo.

Barvni listi, barvne rože,
to je prava čarovnija,
v mojem svetu si
naravna dimenzija.

Lia Šlamberger Mlinarič, 7. b

POMLAD

Pomlad je lepa,
nekaterim je tudi sveta.
Ko pride pomlad,
zraste vsak sad.

Vse zacveti,
zacvetimo tudi mi.
Vsi se imamo radi,
ko je čas pomladi.

Mai Vaupotič, 7. b

PESEM O POMLADI

Pomlad je čas,
ki vse prebudi
in spet pomladi.

Pomlad pride v vsako vas,
tam zažari in vse seznani
s polno pestjo strasti.

Je čas, ki leti mimo nas,
poln barvnih listov,
vreden sto in več vzklikov.

Ema Raković, 7. b

POMLAD

Zima je odšla
in s tem pomlad prišla.
Cvetje cveti in
ptički žvrgole,
drevesa cveto in
lepoto prinašajo.

Potočki šumijo,
ljubezni cvetijo,
pomlad zaživi in
s tem prinaša
dobre stvari.

Tia Lenart, 7. b

POMLAD

Sonce sije, ptički pojo,
trava raste in
prve rožice zacveto.

Zvončki, trobentice, teloh, narcise,
vse prelepe so,
iz zemlje pokukajo in zapojo.

Prvo sonce posije in
pogreje naša dobra srca,
saj spomladi časi res
ZACVETO!

Iza Frangež, 7. b

PUSTOVANJE ...

KURENT

Na maski imajo pisane trakove
in dolga peresa.

Nimajo rogov maske vsake,
imajo pa mehka telesa.

V roki držijo ježevko, ki pika,
okoli pasu nosijo zvence velike.
Prav vsakogar ta maskota mika,
na jeziku imajo pike.

Kdo sploh to je?
To je maskota,
ki hodi na kurentovanje
in je velika lepota.

Ana Merc Fric, 8. a

ZABAVA SE PRIČENJA

Bič počí,
že maske uletijo.
Kurenti zimi se smejijo,
preganjajo zimo s kurentijo.
Pust prihaja,
že mama krofe peče,
zunaj maske norijo,
rade krofe dobijo.
Zabaven mesec se začinja,
ko zabava se pričinja.

Filip Vidovič, 8. a

KURENT

Zvonci veliki, kožuh je ovčji,
z dolgim jezikom, maska je strašna,
ježevka v roki, nanjo dekleta rute pripnejo,
gamaše ...

To ptujska je maskota.

Kurent ali korant.

To pomembno ni.

Le naj pride in nam dobro letino zaželi.

V Sloveniji je to znamenita maska.

Kurenti z zvonci preganjajo sneg in vse slabo,
da bi nam v novem letu dobro bilo.

So kurenti včasih le moški bili,
a danes so ženske in otroci – vsi.

Nam nenavadno se ne zdi.

Ko gredo od hiše do hiše,
ljudem na dvorišče,
krofe, pijačo in denar dobijo.
Zato biti kurent je fino.

Ana Kores, 8. b

STELA VOGLAR, 5. C

PUST

Pust je že pred vrati,
a jaz sem za vrati.
Kurenti me strašijo,
vsako leto me zaradi zvoncev
ušesa bolijo.

Mama v kuhinji krofe peče
in pazi, da se kdo ne opeče.
S sestrico se z njimi sladkava,
za njimi sledi pospraviva.

Maske čudovite po ulicah hitijo
in nas razveselijo.

Dolg jezik, zvonci veliki,
kožuh kosmat, zobje nabriti,
grd pogled, rdeče gamaše.
Radi imamo kurente naše!

Taja Bingo, 8. b

PUST

Ko pride pust,
smo vsi polnih ust.
Takrat po mestu kurenti cingljajo
in se z otroki igrajo.

Tam so mačke in račke,
voli in troli,
hudički in otročički ...

SLADEK POSLADEK

Ocvrt je v olju,
polnjen z marmelado
in čisto vse ljudstvo
ima ga zelo rado.
Z belim obročem
rad se ponaša,
čeprav prav lepo
se ne obnaša.
Ko ješ ga,
sladkor naokrog trosi.
A kljub temu ga imajo radi otroci.
Največ se jih poje
v začetnih mesecih leta,
ko teta Zima okoli
še zmeraj leta.
Zato pa so maske,
da zima odide,
da ne bo več hladno,
da pomlad lahko pride.
Zato se vsi hitro
v kostume oblecite,
doma pa si za posladek
krofe specite.

Tobija Lakić, 8. a

Imate kaj za pusta hrusta?
In že so krofov polna usta.
Stara oblačila slečemo
in se v maske oblečemo.

Jutri je pust!
Zato se našemim
in grem v šolo širokih ust.

Luka Lampret, 6. b

MOJ PLANET ZEMLJA ...

PRIJAZNEJŠI PLANET

Ko ozrem se v daljavo,
ne vidim le dreves,
oblakov ter cest.
Vidim odpadke,
izpušne pline,
posledično podnebne spremembe,
vredne omembe.

Vsak lahko prispeva k lepšemu življenju,
morda prijaznejšemu za naslednike,
lepšemu na pogled,
lahko pomagamo spremeniti pogled na svet.

Zoja Kaučevič, 8. a

MOJ PLANET

Naš planet le en dobimo.
Torej, zakaj zanj bolj ne poskrbimo?
Čudovit je, čudovita so njegova morja,
dih jemajoče rastline in neskončna obzorja.

Svet je kot velik hotel za nas ljudi,
zato poskrbimo za naravo,
da tudi drugi lahko enako dobi.
Počasi, dan za dnem lahko svet spremenimo,
da bo spet kot nekoč
ali pa ga še boljšega zapustimo.

Neja Vogrinc 9. a

MOJ PLANET ZEMLJA

Sonce tvoja lica greje,
žito polja seje;
luna razsvetli nam temno noč,
že kličejo jutranje ptice na pomoč.

Dragi prijatelj, ozri se naokrog,
poglej čudesa in stopinje svojih nog!
Naš planet je prečudovit; barvit,
naužij se ga in ga imej rad,
ker je tvojega srca edini zaklad.

Tia Jančič, 9. a

MOJ PLANET

Tvoje so roke
odtis pustile,
tvoje so noge
roso odkrile.

Suh je veter hiše razkril,
mimoidoče popolnoma umiril.
Morje pa tiho uživa v razgledu ...
To je moj planet,
ki očara ob pogledu.

Mia Domajnko, 9. a

MOJ PLANET

Zemlja!
Onesnažen je postal planet.
Prijatelj, pomagaj,
očistiti svet,
da Zemlja postane znova prelep žaromet!

Pomagajte vsi!
Bodi odgovoren za naravo tudi ti!
Odpadke ločuj
ter čevlje pravice za čisto Zemljo obuj.

Marko Pišek, 9. a

V GOZDU JE PRIJETNO ...

GOZD

Hej, bi šla skupaj peš v šolo?
Ne vem no, bi šla raje skozi gozd?
Pri tovarni se diha težko.
Pa niso tam medvedi?
Verjemi, v redu bo.

O, kakšen svež zrak!
Ja, res se lažje diha,
če drevesa vzamejo ogljikov dioksid
in ostane več kisika.

Poglej, kuščar!
To je močerad.
A ne grejo oni pozimi spat?
Očitno zanj ni dovolj mrzlo.
Posledica globalnega segrevanja je to.

Poslušaj, a slišiš ta zvok?
Ja, slišim brnenje.
Počakaj, je bil to pok?!
Ja! Zdaj slišim le še dreves šumenje.

Pogledat pojdiva.
Okej, ampak hitro,
da šole ne zamudiva.

Poglej tja - kdo je to?
To je človek.
Ob njem je podrto drevo.
In drži motorno žago.
Kaj bo naredil z drevesom?
Ne vem, verjetno ga bo razsekal za kurjavo.

Upam, da ni moj sosed.
Zakaj?
Ker me bo motil vonj dima.
A ne bi bilo prima.
Kaj?
Če bi nas vse grele čistejše energije.
Da si gozd lahko odpočije.

Tobija Lakić, 8. a

BREMENA

Tudi gozd čuti posledice napak
nekoga drugega, tudi gozd ljubi
bitja, ki vstopijo na življenjsko pot.

Tudi gozd ima na nek način čustva,
ki jih pokaže z izumiranjem,
človek jih še bolj rani s podiranjem.

Obremenitve gozdov so prevelike,
nastajajo strašanske slike,
nepredstavljljive oblike,
živali delajo premike.

Tam nastaja nova cesta,
na mestu gozda oblikujejo se mesta.
Koreninski preplet pa tisto drevo ščiti,
tam avtomobili ne morejo voziti.

Ptice kmalu ne bodo več nad gozdovi letele,
tako glasno na vejah žvrgolele.

Zoja Kaučevič, 8. a

GOZD

Gozd vsebuje veliko življenjskih vrst.
Tam najdemo živali, drevesa, prst ...
Zrak je čist, narava prekrasna ...
Senca velika, zvoki ptic ...
Zato poženi se na sprehod!

A po svetu se gozd izsekava,
uničuje se prelepa narava.
Pragozd se oži,
zrak okoli nas vse toplejši kroži.

Ljudje o podnebnih spremembah samo govorijo,
a ničesar za to ne storijo.
Letalski promet je najbolj škodljiv,
ne smemo pozabiti zemeljskih goriv.

Tudi nafta, plastika, iz katere je izdelana,
situacijo iz dneva v dan slabša,
v oceane milijone smeti prinaša.

Bodi odgovoren tudi ti!
Ločuj odpadke z nami!

Marko Pišek, 9. a

NE SEKAJTE GOZDOV!

Ne sekajte gozdov,
ker imajo tam zajčki svoj rov
in lisice svoj ulov.
Zato ne sekajte gozdov.

Ko bo Zemlja brez dreves
in bodo še iz zadnjega zakurili kres,
bo šlo zares!

GOZD

V gozdu je bila prava »štala«,
saj gradila se je nova hala za župana Kana.

Zdaj so posekali drevesa tri
in že gozda več ni.

Vse živali so se bale,
kam bodo poskakljale.

V gozdu pa je živel Miha,
ki ogenj kiha.

Vse je požgal do tal,
vse tja do sosednjih bal.

Sosed se je razjezil
in proti županu ustrelil.

Župan je pobegnil,
Mihec se je veselil.

Posadili so nova drevesa
in na sosedovem vrtu zrasla je pesa.

Blaž Bedenik, 6. b

Reciklirajmo papir,
da bodo drevesa končno imela mir.
Če ne bo dreves,
ne bo zraka
in svet se bo zadušil od tobaka.

Spoštujte naravo,
pojdite ven!
To je zdravo!

Luka Lampret, 6. b

GOZDOVI - NAŠ EKOSISTEM

Gozdovi pomemben del narave so,
pa jih kar tako krčimo.
Res je, da les nam veliko pomeni.
Ampak ohraniti gozd -
to veliko več pomeni.
Gozdovi ključni so za nas.
Saj čistijo ta naš onesnažen zrak.
Izkoriščamo jih zelo močno.
Ampak ne zavedamo se,
kako bo, ko jih več ne bo.
Zrak bo onesnažen za vedno, do konca.
Mnogim bitjem bo
tako hudo, kot če ne bi bilo Sonca.
V nevarnosti ne bomo
samo mi,
ampak tudi živali in rastline,
ki so vedno do nas prijazne bile.
In ko tako daleč
bo vse to, poti nazaj več
ne bo.
Zato gozdove moramo ohraniti,
da ne bomo prehitro z zemljo pokriti.
To dobro bo za vse.
Zato pustimo gozdove živeti.
Bodimo prijatelji.

Mia Topolovec, 7. a

POSADIMO DREVO

Če vsak posadil bi eno drevo,
življenje na Zemlji lepše bi bilo.
Saj že eno drevo naredilo
spremembo bo.

Zato posadimo drevo.
Da naši vnuki ne bodo pozabili,
da drevo pomembno je vzgojiti.

Dajejo nam svež zrak,
ki ga vdihujemo vsak dan.

Dajejo pa nam tudi papir,
da lahko pišemo pesmi.

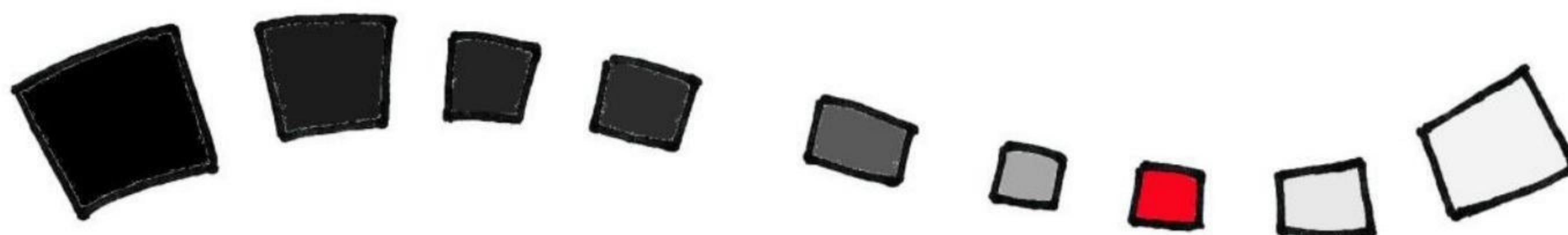
Si znanje pridobimo,
ga utrdimo
in ga nazadnje le uporabimo.

A žaganje dreves ne pomaga človeštvu,
saj s tem škodujemo sami sebi.
Pa saj tega niti ne vemo,
a čas bo prišel,
ko zadnje drevo zatisne oko.

Takrat smo pogubljeni.
To dobro ne bo za človeško telo.
Kako pa svež zrak?
Kako ga bomo dobili?
Saj ga nazadnje bomo še
iz steklenice pili.

Zato posadimo drevo za modro nebo
in da tako tudi ostalo bo.

Jakob Jože Suhadolnik, 8. a

HAIKUJI O PTICAH ...

Ptice so vseh vrst,
modre, črne in še več,
vračajo se k nam.

Ptice so lepe,
pojejo nam res srčno,
drev'cu naših sanj.

Ko želimo jih
slišati peti lepo,
že naj zvenijo.

Vrabc, žolna in
še veliko jih je res
na teh drevesih.

Neža Panikvar, 6. a

Ko je zima tu,
ptice v toplih krajih so.
Tukaj brez njih smo.

Ko pa pride maj,
priletijo k nam nazaj,
v naš topli raj.

Arandjela Horvat, 6. a

Ptice ni bilo.
Skrila se je v drevo.
Mrzlo je bilo.

Jaša Čeh, 6. a

Zdaj je že toplo.
Ptice se že vračajo.
Vse veselo je.

Val Drevenšek, 6. a

Ptice lepe so.
Lepo nam prepevajo.
Veseli smo jih.

Čudovite so.
Prepevajo nam pesem.
Letijo daleč.

Pozimi gredo
v lepe tople kraje.
Pomlad čakamo.

Ptice lepe so.
Spomladi se vrnejo.
Veseli smo vsi.

Miha Barovič, 6. a

Ptice so lepe.
Letijo vse naokrog.
Lepo čivkajo.

Ptice so majhne.
Spomladi se vrnejo.
Ponoči spijo.

Hana Šoštar, 6. a

Ptič leti zgoraj.
Krila ima razprta.
Odhaja na jug.

Nejc Hojnik, 6. a

Ptice so prišle
in poletje prinesle.
Zdaj so vesele.

Matic Verlak, 6. a

Ptice smrčijo,
ne rade se zbudijo,
ker rade spijo.

Ptice letijo,
si malico lovijo,
saj že stradajo.

Ptica prileti,
še več dela naredi,
dokler mrtva ni.

Jakob Jože Suhadolnik, 8. a

Ptice letijo,
jeseni na toplo in
spomladi nazaj.

Kdo ima krila?
Leti, ima peruti
in leže jajca.

Taj Jurič, 8. b

Poglej v nebo.
Povej mi, kaj vidiš tam,
saj ptice so to.

Taja Lorber, 6. a

Ptice so odšle
v zelo lepe kraje,
da jim bo toplo.

Marko Kacjan, 6. a

Mrzlo je bilo.
Na drevesu tičijo.
Vesele so zdaj.

Lara Erlač, 6. a

Poletne ptice
na veji sedijo in
se zabavajo.

Prelepe ptice
pozimi odletijo
v tople kraje.

Sara Kozoderc, 8. a

Ptice letajo.
Letijo mimo drugih.
Tja v našo vas.

Urška Pleteršek, 8. b

Ptice siničke
na vejah sedijo in
se ne bojijo.

Aljaž Car, 8. b

Roža se smeji.
Lepo spomladi cveti.
Pozimi je ni.

Hana Šoštar, Lara Erlač, 6. a

Ptica pač čivka.
Pa pobegne in kam gre?
Leti z letalom?

Benjamin Grujčić, 7. a

Ptice letijo.
Ptičice tam sedijo.
Ptice pojejo.

Lili Trop, 6. a

Ptice letijo.
Zelo veliko jih je.
Po vsem svetu so.

Ptice so lepe.
Ljubezen raznašajo.
Zaljubljen sem že.

Jan Zorko, 8. a

Ptice letijo.
Ptice čivkajo ves čas.
Za toplim gredo.

Gal Korez, 8. b

Kaj na nebu je?
Veliko majhnih ptičic,
ki selijo se.

Rene Zorko, 8. a

Nogometna žoga.
O kako je zunaj toplo!
Kratke hlače in rokavi.

Teo Kaučević, 6. b

Ptičja hišica.
Gor na drevesu visi
in se nam smeji.

Aleks Mrčinko, 7. a

Zjutraj me zbudi.
Ptice lepo žvižgajo
v lepi novi dan.

Matic Barovič, 6. a

Ptice letijo,
na drevesu živijo
in odletijo.

Ko bolj vroče je,
k nam one priletijo
in nas zbudijo.

Kanstantsin Mardziasau, 8. a

Ptice čivkajo
vsaki dan in vsako noč,
v jatah in same.

Maša Kelc, 8. b

Jaz nič ne slišim.
Saj je glasba preglasna.
Veliki zvočniki.

Nejc Hojnik, 6. a

Ptice pojejo
po zraku nad oblaki
nad širnim mestom.

Tristan Trop, 7. a

Svobodna ptica.
Živi mirno življenje.
Ustavi se ne.

Ptice so lepe.
Ene so na prostosti,
druge so v kletki.

Ptice letijo.
Jaz pa nimam lepih kril.
Zelo lepe so.

Pesmi pojejo.
Čez dan se zabavajo.
Zvečer plešejo.

Ptičice lete,
ko pa se ustavijo,
na vejah sede.

Danes je pomlad.
Ptice se vrnejo k nam.
Zelo lepo je.

Mia Topolovec, 7. a

Taja Anabell Serdinšek, 7. a

Luka Serdinšek, 7. a

Zlata ptica je.
Pa ji letenje ne gre.
Z mano še ne sme.

Lepi Lori se gre
na obroč igrat ter
odleti naprej.

Ptica v kletki
nima rada ljudi, ker
je ne puste ven.

Ptice letijo
in se na jug selijo,
sreče nimajo.

Papagaj Rambo
podnevi v kletki žura,
ponoči pa spi.

Ptica na veji
si sama išče hrano
za preživetje.

Ptice bežijo,
se bojijo nas, ljudi.
Ker prostora ni.

Papagaj se ziba
na obroču noč in dan
ves zaspan.

Luca Vergara, 7. b

Monika Milanović, 7. a

Neža Škafar, 7. b

Ptica odleti
visoko v nebo,
res svobodna je.

Ptice letijo,
včasih se zaletijo
in onemijo.

Ptica svobodna
vsako jutro me zbuja,
krila odpira.

Krila imajo,
z njimi poletijo
v daljne kraje.

Marcel Turk, 9. a

Patrik Cvetko Vindiš, 9. a

Hana Kolednik, 9. a

Leti s krili,
svobodna je in srečna,
včasih nevšečna.

Ptiček gleda me
iz hiške njegove
in poje pesmice.

Ptičja hišica,
v njej je siničica,
veselo poje si.

Niko Kozoderc Cvetko, 9. a

Luka Habjanič, 7. b

Tjaž Kirbiš, 7. b

PTICE

Ptice prilete.
Domov so se vrnile.
Kdaj bodo odšle?

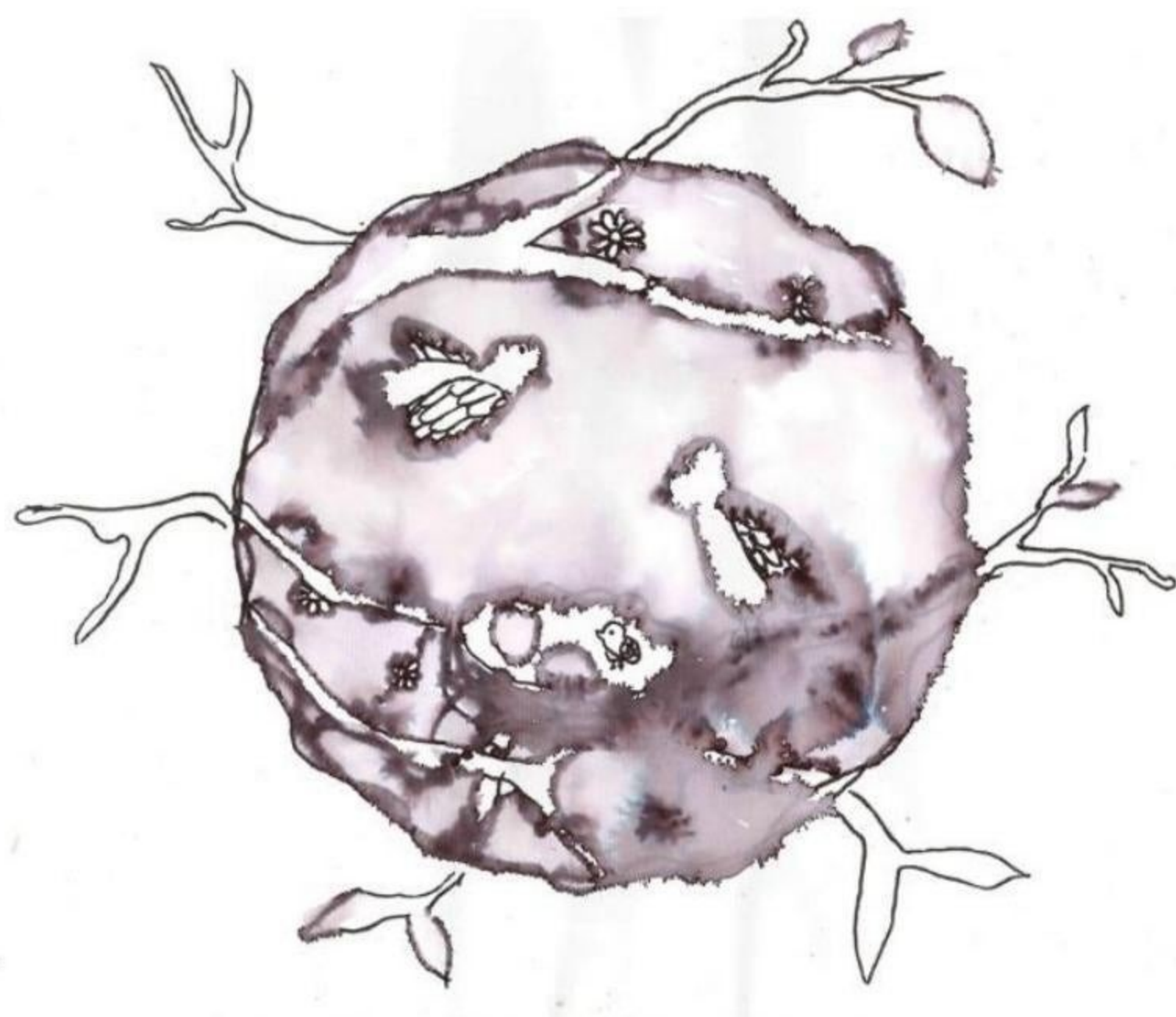
Jaz kot ptica sem.
Lahko letim kot one.
Le na letalu.

Kje le ptica je?
V zraku krili obe odpre.
Vedno vidi vse.

Ptice barvne so.
Vse ptice skupaj pojo.
Ali pa čivkajo.

Žival, ki leti.
Iz zraka nam pridrvi.
Ptica, se mi zdi.

Mai Vaupotič, 7. b

ANAMARIE KORES, 7. B

JULIJA PETROVIČ, 7. B

PTICE

Leteči ljudje
na krilih domišljije;
svobodni kot ptič.

Ko sam si, na tleh,
poleti kot ptičica,
saj že bolje bo.

Ptica prekrasna,
z lahkoto preleti
vse širno nebo.

Majhna sinička
s svobodo odkriva
ogromno Zemljo.

Prostrano nebo:
valovi domišljije;
mi smo pa ptice.

Miha Vaupotič, 9. a

VODA JE NAŠE BOGASTVO, NAŠ PLANET NAJ OSTANE ZELEN ...

VODA

Vodo spoštujem.
Imam jo rada in jo občudujem.

Brez nje svet ne bi bil enak,
od nas bi umrl vsak.

Brez vode ni življenja,
da jo ohranimo čisto,
je potrebno kar nekaj potrpljenja.

Voda nas spremlja vsepovsod,
včasih nam tudi kaže pot.

Neja Maroh, 7. b

BREZ MODRE NI ZELENE ...

Slapovi so onemeli,
cvetovi niso zacveteli,
morja so zdaj bela
in narava je oplela.

Se led zdaj topi
in narava po pomoči hrepeni.
Sonce je zaspalo.
Nikoli ni gozdov opralo.

Sedaj bi morali pohiteti
in naravo z energijo objeti.
Človeštvo naj se zaveda,
valove naj opeva.

Mia Domajnko, 9. a

VODA

Veliko vode spijemo,
še več je v stran odlijemo.
Vode zmanjkuje po celem svetu,
našem edinem planetu.

Kriza se zgodila bo,
če vode nam bo zmanjkalo.
Voda modra naj ostane,
saj rjava dobra ni.

Potrudimo se toliko,
da preživeli bomo vsi.

Lili Trop, 6. a

BREZ VODE NI ŽIVLJENJA

Brez vode ni življenja.
Kjer je več ni, je polno trpljenja.
Na svetu je je vedno manj,
ker jo dobessedno mečemo stran.

Zaradi vode je trava zelena
in je narcisa rumena,
zaradi nje zajčki živijo,
njih pa volkovi lovijo ...

In tako je sklenjen krog.

Varčujmo z vodo in jo varujmo!

Luka Lampret, 6. b

VODA

Ni bela in ne črna,
pa tudi zlata in srebrna.
Brez barve in okusa,
pa tudi vonj se ne okuša.

Brez nje ni življenja,
upanja in hrepenenja,
veliko dobre volje
in smejočega veselja.

Vprašanje je,
kaj to je,
odgovor pa,
da voda njeno je ime.

Voda je razlog,
da živimo,
da se jočemo
in veselimo,
da energijo pridobimo
in da v postelji zaspimo.

Arandjela Horvat, 6. a

VODA

Voda je le ena in edina.
Hvaležni smo ji za to,
tako kot za nebo.
Voda je za pitje,
za maksimalno užitanje.
Plava na obalo, vse do dna ...
Lahko »gre« tudi do neba.
Vsak dan vidi vse do dna ...

Melani Jančec, 7. a

BREZ MODRE NI ZELENE ...

Živela je mlada Luci. Ekološke stvari je sploh niso zanimale. Rada se je družila s prijateljicami Lejo, Mišo in Niko. Po pouku je Luci, kot vedno, šla domov. Med potjo je prejela sporočilo.

Leja: Alo.

Miša: Halo.

Nika: Hej.

Luci: Zdravo! Kaj rabite?

Leja: Bi šle skupaj v park, ki se je odprl včeraj?

Luci je bila zmedena.

Kaj? Zakaj? Kdaj?

O tem je razmišljala ta trenutek.

Miša in Nika sta se strinjali, zato se je odločila, da bo šla tudi ona, čeprav si je želela ostati doma. A želela se je družiti tudi s prijateljicami.

Ni pa si želela poslušati Lejinega blebetanja o recikliranju in takšnih stvareh. Za dovoljenje je najprej morala vprašati starše.

Leja: Lahko. Le starše bom še vprašala.

Leja: Fantastično! Se vidimo!

Miša: Jap!

Nika: ^^,

V parku

»A ni lepo?« je vprašala Leja neučakano.

»Ja. Zelo, čudovito!« je odgovorila Nika.

»Saj so samo drevesa. In poleg tega – zakaj imaš vrečke in rokavice?« je začudeno vprašala Luci.

»No, smeti so tukaj in odločila sem se, da bi lahko organizirale čistilno akcijo,« je povedala dramatično s poudarkom na zadnjem delu povedi.

»O moj bog! Ja!« je vzkliknila Miša.

Luci pa jih je gledala, kot da so malo prismojene. Po minutki tišine se je vdala.

»Prav. Ampak potem si ne drzni priti k meni gnjaviti, kako zelo te boli hrbet!«

»Ja, ja. Ne bom. Bom šla raje k Niki.«

»Ej!«

Vse so se zasmejale.

30 minut kasneje

Skoraj so že končale z akcijo. Vedele so, da se je Luci ob tem zelo zabavala, čeprav ne bo priznala.

Leja jim je povedala veliko zanimivosti in je bilo super.

Leja: Bi lahko jutri ponovile?

Miša: Lahko, ja.

Nika: A so še smeti? Ja!

Luci: Prav. Lahko.

Leja: Yes!

Luci je spoznala, da je na pravi poti.

Luci: Komaj čakam. Se vidimo! <3

Leja: <3

Miša: <3

Nika: <3

Katarina Jus, 8. b

NARAVA

Okoli hiš tečejo potoki,
tega se najbolj veselijo otroci.
Po rožah diši in vse zaživi.
Narava živi!
V vodi vse živo, lepo je
in se veseli,
a naenkrat se vse spremeni.
Nastajajo mesta,
ni več poti.
Le sonce se nam še rahlo smeji.
Rešujemo naravo,
da vse bo zeleno,
nič več ne bo bolezn
in le to bo pravo.
Narava naj bo zelena, modra in rumena.
Ena in edina mojstrovina!

Žana Gorinšek, 6. b

POMEN VODE

Voda, voda, ti si vse!
Pomagaš nam, da smo tu.
»Le kaj bi brez tebe?«
se sprašujemo.
Okrog vseh si.
Modra si, ko posveti sonce.
Ti imaš moč,
ki je nobeden nima.
Vsi smo ti hvaležni,
ker delaš naravo.

Tristan Trop, 7. a

NAŠ PLANET

Planet uničujemo,
sami sebi škodujemo.
Ko vode več ne bo,
zelena barva izginila bo.
Smeti je veliko.
Ločujmo jih raznoliko!
Reciklirajmo!
Zeleno barvo podpirajmo.
Zakaj je tako?
Drugače lahko bi bilo.
Vse je zelo žalostno,
ko živali življenja izgubljajo.
Ko v trgovino se odpravimo,
papirnato vrečko uporabimo.
Skupaj stopimo.
In se osredotočimo na to,
da obalnih mest ne potopimo!

Klara Stjepič, 9. a

ETJEN MAHMUTOVIĆ, 5. B

VODA

Včasih si topla,
včasih mrzla si.
Kot plašč za naš planet
in kot metulj vsak dan.

Daješ nam sanje,
da lahko sanjamo s teboj vsak dan.
A mi kot nič vržemo
te sanje daleč stran.

Se mi ljudje sploh vprašamo,
s čim zaslužimo to vodo si?
Saj kmalu v srcu zbolelo nas bo,
ko voda izginila za vedno bo.

Zato pišem vam
to pesmico iz srca,
da bomo lahko
naprej sanjali iz dneva v dan.

Anamarie Kores, 7. b

BREZ MODRE NI ZELENE

Brez modre ni zelene,
brez vode ni življenja.
Kmalu na nebu ne bo več rumene,
brez sonca ne bo več bujenja.
Vsak dan onesnaževanje se veča,
vse večja odgovornost pada na naša pleča.
Ko okolje onesnažujemo,
sami sebi škodujemo.
Narava potrebuje našo pomoč,
zato uporabimo vso svojo moč.
Za razmišljanje o poteh,
s katerimi lahko popravimo svoj greh.

Hana Kolednik, 9. a

POMEN VODE

Pomen vode ogromen je,
a ljudje tega zavedamo se ne.

Mi tukaj smo srečni zelo,
saj pitno vodo imamo.

A se kdaj vprašamo,
kako bo, ko pitne vode več ne bo?

Ali pa bo zanjo potrebna vojna?
Kako hudo!

Ubogi otroci v Afriki!
Porabijo po osem ur hoje,
da pijejo lahko.

Mi pa postanemo jezni,
če izpod tuša mlačna voda pritekla bo.

Sploh se ne zavedamo,
kako dobro nam gre,
saj imamo pitno vodo.
Vsak dan.

Revni Afričani se borijo z umazano vodo.
Nam se vse zdi nujno in samoumevno.

Bodimo varčni z vodo!
Pazimo na njeno porabo!

Mia Topolovec, 7. a

VODA

Pri izvoru se vse začne.
Tam se pripravi
in po hribu odteče.
Ovinka, teče naravnost,
divja, se umiri.
Pada ali ne,
se izliva ali »gre«.
Pod zemljo se skriva,
teče po ceveh,
v jezerih se nabira,
se spušča po »slapeh«.
Je ključni del vseh lepot.
Življenja!
Imenujemo jo
reka, ocean, jezero.
Če je zamrznjena,
je ledena gora ali led.
Je tudi dež, toča, sneg ...
Vse to je ona.
Ena sama,
močnejša od česarkoli,
le od odpadkov ne.

Teh ima preveč.
Postaja vse bolj bolehn.
Ne more zaščititi svojih prebivalcev,
pomagati si ne zna.
Ljudi, ki vodi lahko pomagamo,
in imamo to željo,
ni dovolj.
Odpadkov je preveč!
Premagujemo vodno silo,
njeno vsemogočnost,
njen ponos.
Potrebuje našo pomoč,
potrebuje ljudi!
Skupaj jo očistimo,
rešimo njene prebivalce,
njen ponos!
Dajmo!
Vrnimo ji usluge!

Elizabeta Liza Muršec, 8. a

VODA

Voda je življenjska vrednota,
pravijo, da je prava lepota.
Moramo jo varovati,
saj je nočemo še hitro predati.

Vsak dan jo uporabljamo,
a žal tudi porabljamo.
Moramo jo plačevati
in skrbno varčevati.

Voda je vir življenja,
ko je ni, nimamo veliko potrpljenja.
Vsaka voda ni pitna,
po okusu ni niti užitna.

Varujmo tudi morske živali
in pobirajmo odpadke na obali.
Če jo lahko spoštujemo vsi,
to zmoreš tudi ti!

Neja Maroh, 7. b

VODA IN MI

Če ne bi bilo vode,
ne bi mogli živeti.
Voda nam omogoča
mnogo stvari.

Kaj bi pili,
če ne bi bilo vode?
Kako bi se umivali,
če ne bi bilo vode?

Na vodo moramo paziti,
zato z njo varčujmo
in je ne onesnažujmo!

Zato zdaj pišem to pesem o vodi,
da vas opozorim o svobodi.
Lahko bi se zahvalili planetu,
saj nas ni zapustil
v tem groznem svetu.

Maša Jurovič, 7. b

SVET

Svet naš dom je,
a sčasoma vse bolj umira,
človeštvo njegovo življenje zavira.

Ljudje, živali in rastline trpimo.
Za to vedno druge krivimo.
Ni več zelena narava.
To ni več zabava.

Ali se v smeteh utopimo
ali skupaj stopimo.

Rešiti moramo svet
ali pa bo postal črna klet!

Patrik Cvetko Vindiš, 9. a

VČASIH SE ZAMISLIM

Včasih se zamislim.
Le kakšen bo naš planet?
Čez nekaj let?

Požari, poplave, suše ...
In še kaj ...
To ne bo več »naj«.

Če hitro ničesar ne ukrenemo,
lahko kmalu vsi potonemo.

Že danes lahko kaj storiš!
Za naš planet,
da ne bo še hujših katastrof.
Čez nekaj let.

Nina Lorber, 9. a

STRAH

Ledena gora na Antarktiki se topi,
domov tam več ni.
Ledena gora se topi,
podnebje po svetu se topi,
živalskih domov več ni,
žival vsaka tam se boji.

Neja Majcenovič, 9. a

VODA

Voda je vir življenja,
če je ne dobiš,
nimaš potrpljenja,
Voda je življenje
za dosti bitij,
ker pa obstaja,
imamo veliko odkritij.

Đorđe Raković, 7. b

POMEMBNA VODA

Brez vode ni življenja,
če je ni, lahko Zemljo
samo vržemo v smeti.

Vode ni več veliko,
ker je nekateri porabijo preveč,
drugi pa so tiho.

Voda nam je kot mati,
zato moramo
z njo varčevati.

Mai Vaupotič, 7. b

VODA IN ZEMLJA

Brez vode ni življenja.
A ljudje so polni hrepenenja,
stokajo od nenehnega »trpljenja«.

Kaj pa Zemlja?

Podnebne spremembe.
Spremenile bodo naš svet.
V sivino postal bo odet.

Človek je odkril,
kako lep in barvit je naš planet.
Zakaj ga potem uničuje?
Znova, spet in spet.

Morje, cvetlice ...
Sonce, ki na Zemljo sije.
To nam nasmeh in lica ogreje.

Bomo zares vse to uničili?
Naš zeleni planet pozabili?

Tia Jančič, 9. a

VODA

Voda je dragocena,
visoka je njena cena.
Vsi jo potrebujemo,
a ji veliko ne ponudimo.

Svet je poln lepote in skrivnosti,
zato nikomur ne dopustimo,
da nanj mečemo smeti!

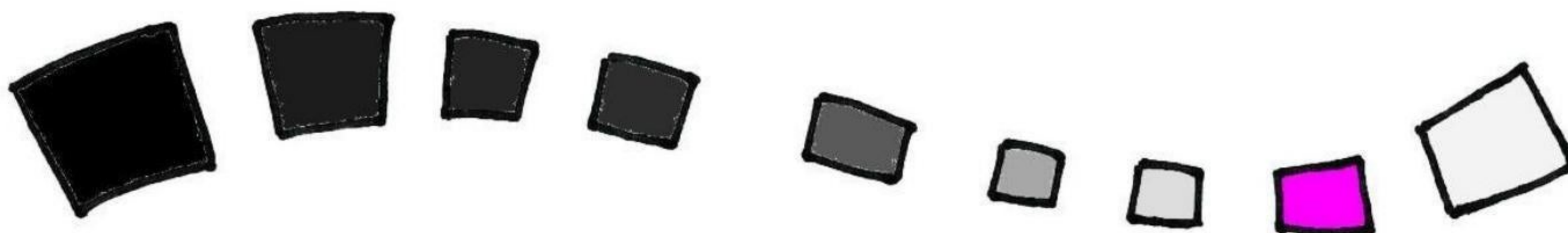
Zakaj se mu ne pomaga,
da na njem ostane čista vlaga?
Kaj bo, ko ne bo več čiste vode?
A so pomembne le lepe mode?

Potrebujemo več pomoči.
Le en človek dovolj ni!
Nehajte metati smeti v reke in morje!
To ni kul, to umor je!

Pomagajte takoj vsi,
če hočete, da sveta konec ni!
Brez vode ne bi bilo nas!
Točno tako, to ni špas!

Upam, da ste se kaj naučili iz te pesmi.
Saj jaz in še kdo smo na take ljudi besni!

Larisa Kronvogel, 7. a

VSE JE MED SEBOJ POVEZANO

Vsakdo ravna,
kakor se mu zahoče,
marsikaj mora,
a noče.
Potem ni vprašanje,
zakaj mati Narava joče.
Če odpadki v jezeru pristanejo,
tam tudi ostanejo.
Nikomur ni mar.
Če rastlina se suši,
potrebuje malce pomoči.
Le kdo se zanjo meni?
Naj se posuši.
Če je voda onesnažena,
tudi ribe poginejo.
Če vode čiste ni,
kmetje so ob letino.
Ni zelenja, suša je.
Ni vode – pravo upostošenje.
Pa ljudem še vedno vseeno je.
Tako pač je ...
A vse povezano je in bo.

Mia Turk, 8. b

PLASTENKA

Plastenka je polna vode.
Ko vodo človek spiže,
je polna zraka.
Ko je polna zraka,
jo človek odvrže.
Nekaj se jih reciklira,
nekaj se jih sežge,
večina pa jih v naravi pristane.
Tukaj še stoletja stojijo,
čakajo, spijo.
Dokler se do konca ne razgradijo.
Takšna usoda čaka našo prazno plastenko.
Do konca svojega obstoja
bo »krasila« tla,
dokler se ne bo v mikroskopske delce spremenila,
se z dežjem v tla sprala
in se v pitno vodo vmešala.
Tako da na koncu ni voda v plastenki,
temveč plastenka v vodi.

Tobija Lakić, 8. a

ARANDJELA HORVAT, 6. A

ZELENA ŽELEZNA CESTA ...

Zveza prijateljev mladine Maribor je v okviru Evropske noči raziskovalcev 2021 razpisala nagradni natečaj Raziskovalec – Po železni cesti do zelene prihodnosti.

Za doseženo 1. mesto na nagradnem natečaju je učenec MIHA VAUPOTIČ prejel praktično nagrado. Zraven je prejel še bone za 40 evrov za nakup potrebščin v Mladinski knjigi.

PO ŽELEZNI CESTI DO ZELENE PRIHODNOSTI

Ko ceste železne
ni še bilo,
po stezi zeleni
hodili smo.

Nato so stroj
na paro izumili,
kar prehitro
ga v vlak spremenili.

Poln čudes
bil je ta vlak,
kar sam se premika.
To vidi vsak!

A pline, ki spušča,
zanje ne vejo,
saj je le zavesa,
ki je vonjati ne smejo.

Na daljnem Japonskem,
preko gora in skozi morja
vlak na elektriko so izumili,
s hitrostjo, da se ne vidi dežja.

Ta plinov ne spušča,
hitreje brzi,
s soncem se polni
ter nad tiri lebdi.

Naravni viri
ter novi izumi
vračajo zelenje ...
Žive bistrumi!

Na stezo zeleno
se bomo vrnili,
če le ne bomo
na svet pozabili.

Miha Vaupotič, 9. a

ELA ŠALAMUN, 8. B

Za doseženo 2. mesto na nagradnem natečaju je učenka MIA TOPOLOVEC prejela nagrado v vrednosti 80 evrov za nakup knjig ali šolskih potrebščin v poslovalnicah Mladinske knjige.

SODOBNI EKO VLAKEC

Vlakec sem in tja drvi,
a glej, kdo cel dan za to skrbi!
Za volanom vlaka strojevodja stoji.
A to vseeno kar tako ni.
Poznati mora vse stvari,
tudi kako vlak ustaviti.
V prihodnosti bi to lahko bilo drugače.
Tako da lahko strojevodja od veselja skače.
Na zunanji strani bi lahko bila nameščena
sončna celica, ki bi delovala tako hitro
kot kobilica.
Proizvajala bi elektriko tako,
ki bi poganjala to zanimivo napravo.
Naprava pa bi bila takšna,
da strojevodja ne bi
stal cel dan v kabini
in zapravljaj dragocenega časa.
Vlak bi se s to napravo vozil sam.
In ne bi potreboval nikogar,
ki bi tam stal.
Zato bi bila ta energija koristna.
Pa še od škodljivih stvari
ne bi bila odvisna.
To bi naši Zemlji
koristilo zelo.
Zato se potrudimo
in naredimo to.

Mia Topolovec, 7. a

ŽELEZNA CESTA

Slabo se nam piše,
če za okolje ne bomo skrbeli,
ga negovali
in ga radi imeli.

Smeti so prav povsod,
a ljudi ob misli na to
prevzame le glasen krohot.

Uboge so živali v naravi,
nemočne pred nami - nepridipravi.

Reke in potoki čisti že zdavnaj niso več,
saj pospravljanje smeti
dandanes ljudem je že čisto odveč.

Le kaj bi lahko storili,
da naravo bi obnovili?

Promet veliko vlogo pri onesnaževanju okolja ima,
ni več čistega zraka,
takšnih in drugačnih prevoznih sredstev je preveč.
To je že prava navlaka.

Vlak bil bi prava izbira.
Velika zverina sopiha,
njegova hitrost je ognjevit;
vsi ljudje domov, v šolo in na delo hitro bi prišli,
in s tem vsak dan bolj k čistejšemu okolju pripomogli.

Naša prihodnost tako boljša, bistrejša bi bila,
vsak cvet bi brstel,
ptič žvrgolel ...
Le železno cesto izberimo,
sonca milino,
da pravo lepoto našega sveta podoživimo.

Tia Jančič, 9. a

ZELENI TIRI

Vozila, toliko jih je.
Čista kot sta kolo in skiro,
ki pa za vse nista dovolj.
Zato imamo avto,
motor, letalo, kolo.

Zaradi njih pa zrak trpi,
led se na Antarktiki topi.
Ozonska luknja ima luknjo v sebi,
Zemlja trpi v topli gredi.

Vozila kot temni oblaki
naredijo senco pred soncem,
a nato začne deževati.

Vozila uničujejo naravo, drevesa, reke, zrak.
A eno vozilo je drugačno, to je vlak.

Ker vlak z elektriko se vozi.
In v sebi ima lahko več ljudi.
Prometnih nesreč je veliko manj.
Pridi na vlak tudi TI!

Tobija Lakić, 8. a

VLAK PO ZELENIH ŽELEZNICAH

Leta hitijo kot vlak po železnici, ki se mu v Ljubljano mudi,
a poglej, kako se za njim vse črno kadi!

Takrat se samo zamislim.

Le kaj bi vsak sam storil, da to bi izboljšal?

Hmmm ...

Pomislim enkrat in dvakrat in trikrat.

In že si predstavljam novi svet,

kjer vlak ne bi za sabo vlekel črnega oblaka premoga,
ampak bi deloval na elektriko.

Enkrat v sanjah vidim, da se kolesarji spreminjajo iz vlaka.

Onesnaževanje, odpadki, grde navade naši Zemlji škodijo.

Zato pa dajmo!

Vsi vsaj enkrat stopimo skupaj in si ustvarimo boljši svet.

Lana Karneža, 7. a

VLAK

Vlak, vlak, po strmih hribu pelje.

Pride do polovice, še malo naprej ...

... a glej, tiri so spolzki.

Vlak se drži, drži,

komaj na mestu stoji,

nato le popusti.

Spet se znajde na vznožju hriba,

brez druge poti.

Si voznik beli glavo

in tudi potniki.

Tam ure in ure se nič ne zgodi.

Nato pa pride kup ljudi.

Svoje avte parkirajo in začnejo brusiti ...

... tire.

Z brusnim papirjem, da se kar iskri.

Nato se vlak z vso hitrostjo zapelje

ter se s kolesi hrapavih tirov oprime.

In preko hriba pride.

Potem se pa z vso hitrostjo

na drugi strani spusti

in že v širne daljave ta vlak hiti.

Tobija Lakić, 8. a

SPOŠTUJMO HRANO ...

HRANA

Zjutraj se odpravimo na malico vsi,
a vidimo, da pice ni.
Radi imamo hrano,
a smo žalostni mi,
ker naše najljubše stvari na jedilniku ni.
Mislimo, da jemo zdravo,
a to resnica ni.
Starši nam prigovarjajo,
da je zelenjavo potrebno jesti,
da zrasli bomo, da bomo veliki in zdravi.
Zato imejmo radi hrano,
na krožnik položeno,
saj z ljubeznijo pripravljena je.

Jakob Jože Suhadolnik, 8. a

HRANA

Hrana je dobra
in zelo raznolika.
Vsakega mika.

Sara Jambriško in Lorina Valentan, 8. a

MAL'CA !!!

Ko zvonec zazvoni,
sošolci v prvem hipu
vrata skoraj podremo
in zletimo po hodniku.

V jedilnico vdremo,
zavohamo vonj rib ...
Glasen: »Zakaj!?!«
Zasliši se krik.

V kolono se postavimo.
Vsak izmed nas si hrano je vzel.
Bila je zares ogabna,
zato sem kuharje preklel.

Rekel sem: »Jaz tega ne bom jedel.«
V koš vse sem stresel.
A prav zato sem lačen
cel dan v zvezek pisal.

**Filip Vidovič, Žan Kmetec Žokš, Klemen
Šprah, Kanstantsin Mardziasau in Tobija
Lakić, 8. a**

DANIEL BERANIČ, 6. B

ODNOS DO HRANE

V šoli se zavržejo velike količine hrane!
To spremenimo!
Boljše življenje vsem zagotovimo.
Vzemimo le toliko hrane,
kot je bomo pojedli,
da ne bomo toliko zabojev hrane zasedli.
Pomislimo na tiste,
ki nimajo enakih možnosti izbire hrane,
te možnosti v tolikšni meri dane.

Zoja Kaučević in Eva Valentan, 8. a

ŽITO, SADJE, ZELENJAVA ...

Žito, sadje, zelenjava ...
To je zares velika zmešnjava
in hkrati tudi zabava.
Hrana ni »bolana«,
razen če je ostarela,
je v kleti pet let sedela.
Ko jo okusiš,
se ti svet spremeni.
Vidiš mavrične stvari,
nasmeh ti zažari.
Hrana se mi vedno smili,
če grdo ravnajo z njo.
Pojesti jo moraš do zadnjega grižljaja,
z njo ravnaj previdno,
saj ti vitamine poraja.
Ko hrano poješ,
dobiš energijo,
ker imaš v trebuhu polno baterijo.

Jan Zorko, Rene Zorko in Manuel Kronvogel, 8. a

URŠKA RAMPRE, 6. B

MAJA SVENŠEK, 6. B

POSKRIBIMO ZA POŽARNO VARNOST ...

POŽAR

Nesreča se lahko zgodi,
zato pazimo vsi,
saj so nevarne reči
že v preži.

Požari so utvara,
ogenj širi se okrog,
vsak naj naredi poskok,
da se reši iz godlje.

Pazi, pazi se nevarnosti,
saj lahko se že zgodi,
varno se zaščiti
pred posledicami.

Zato so tu gasilci,
da pomagajo.
Vedno prihitijo,
vedno pravi čas.

Neža Panikvar, 6. a

KO ZAGORI

V vesolju je Zemlja,
na Zemlji je gozd,
ob gozdu je hiša,
do hiše vodi most.

V hiši je soba,
v kateri je kamin.
V kaminu je trska,
čez katero je polit bencin.

Ko trska zagori,
nastane plamen,
ki se v ogenj spremeni.
Takrat se iskre razlete,
pošlo je zadnje upanje.

Požar se veča in veča.
V trenutku svet zapusti vsa sreča,
a požar se še kar veča,
da je hiša že vsa goreča, rdeča.

Zato moramo vedno za varnost poskrbeti,
da bližnjim ne bo treba trpeti.

Mia Turk, 8. b

POŽAR

Zazreš se vanj,
žarijo njegove rdeče oči,
izgleda kakor strah v temni noči;
vsepovsod plemenito vihra,
zakaj pustil si ga samega?

Širi se.
Kakor odsev iz zrcal;
velika, neukrotljiva stvar.

Gori!
Ognjeni plameni vse bodo pokončali,
če hitro ne bomo gasilcev poklicali.

Z njihovo pomočjo vsaka žareča iskra bo ukročena,
a v njihovih srcih
ne bo nikdar izgubljena.

Tia Jančič, 9. a

ŽIVIMO VARNO

Zabavamo lahko se povsod.
V gorah, na morju ali drugod.
Ampak ni res,
da če visoko ali v vodi smo,
da ognju lahko se izognemo.
Požar lahko se zaneti povsod okrog nas.
Zato ne smemo misliti,
da ne more priti v naše mesto ali vas.
Poznati moramo stvari,
ki pred ognjem zaščitijo nas vse ljudi.
Če vroče olje se vname,
z vodo ga pogasiti ne smeš.
Ampak kot verjetno že veš,
vlažno krpo na posodo položiš,
da požar pogasiš.
Če v gorah vetrovnih si,
vžigalnika ne prižigaj nikdar.
Grozi požar!
Če morda na morju zagori,
pokliči hitro 112 in
prišli bodo gasilci vsi.
In nikdar ne pozabi na to:
požarna varnost vedno potrebna bo.

Mia Topolovec, 7. a

ŽIVA GORNIK ZUPANIČ, 6. A

OGENJ

Ko te dolgčas preganja,
se odpraviš kampirat.
Duša te v gozdove požene
in hitro začneš drva nabirat'.

Tako se ogreješ,
ko se stemni.
Kamenja ne potrebuješ,
saj ta ne gori.

A ko za trenutek zatisneš oči ...
Zagledaš osnutek te grozne noči!

Se vate zabije.
Ta sila premočna.
Te skoraj ubije.
Vročina neskončna.
Širi se čudo.
V vse smeri.
Razširi se hudo.
Še dalje hiti!

Se končno ustavi,
ko pride do vode.
A z grozo predstavi –
vsak temelj svobode.

Miha Vaupotič, 9. a

JANOVA PRIGODA

Danes je iz šole prišel.
Jan. Na kavč je sedel.
Je televizijo prižgal,
preklopil kanal in gledal.

Slanina se je zažgala
in iz jajc se je kadilo.
V posodi je b'la štala,
vse se je osmodilo.

V zadnjem trenutku se je
spomnil gasilskega oglasa,
kako v primeru požara
človek se bistro obnaša.

V želodcu mu je krulilo.
»Kaj če bi nekaj pojedel?«
Hladilnik je hitro odprl,
kot medved bo danes snedel.

Vroče olje se je vnelo,
plameni dvignili so se.
Jan pa končno se je spomnil,
da njegov trebuh prazen je.

Zato namočil krpo je.
In jo na ponev je vrgel,
kot da položil bi pokrov,
da dovod zraka bi zastrl.

Vzel je jajca in slanino,
jih dal v ponev segreto.
Na kavču je sedel pred TV-jem
in gledal tekmo napeto.

Ko v kuhinjo je prišel,
mu je čisto zbledel obraz,
saj plameni so ga gledali
kakor neka strašna pošast.

Tako plameni so odšli,
pošast je umrla,
jajca so bila povsem zažgana.
Slanina se je dokončno scvrkla.
Tekma pa je bila odigrana.

Jan pozabil je na plin.
Ta je grel in pekel hrano.
Rezultat je bil nič - nič.
»Al' bo Oblak ta gol 'brano'?«

Panika ga je zgrabila.
Kozarec je zagrabil,
vanj vodo je nalil,
da plamene bi pogasil.

Tobija Lakić, 8. a

KAJ STORITI?

Kaj storimo,
preden gasilci na pomoč prihitijo?
Poiščemo drugo pomoč,
stečemo proč?

Treba pa je razumeti,
da kar ogenj zaneti,
vpliva na način in vrsto gašenja,
hišnega ali zunanjega obolenja.

Pod stopniščem ne smemo stati,
se z ognjem igrati.
Čim bolj umirjeno moramo okrepite počakati.

Zoja Kaučevič, 8. a

Najprej moramo sebe
in vsa živa bitja iz gorečega objekta rešiti,
varno pobegniti.

KORONA PA ŠE KAR VZTRAJA ...

Še vedno okrevamo po epidemiji koronavirusa, ki je spremenil svet in naša življenja.

OH, TA KORONA!

Zadnji dve leti in malo po medijih in v trgovinah in šolah in ne vem kje še, poslušamo samo o koroni. Korona to, korona ono, šolali se bomo doma, šol ne bomo več zapirali, pa spet šola doma, ne smeš to, ne smeš tisto, nosi masko, cepite se, pazi, da ne boš dobil korone, ker boš v karanteni; skratka: zmešnjava.

Že nasploh mislim, da se preveč pretirava s to boleznijo. Saj ni kuga ali kaj takega, le hujša gripa. Redko kdo pri dobrem zdravju je umrl za to boleznijo. Starejši in kronično bolni ja, na žalost, ampak oni so ogroženi ne glede na to, katero naknadno bolezen dobijo. Dobrega in učinkovitega cepiva brez stranskih učinkov pa se v tako kratkem času res ne da narediti, pa naj rečejo karkoli. Konec koncev pa se tako ali tako zdi, da nas bodo prej ali slej z novimi pogoji (PC ali karkoli si bodo še pač izmislili) prisilili, da se cepimo. Tudi ceste so že zapirali, ko so prišli iz EU na neuradno večerjo. Žalostno je, da vidijo, kako se ljudje ne strinjajo in protestirajo, oni pa namesto, da bi se trudili kaj popraviti, zatirajo proteste in se izgovarjajo na eden drugega. Tako se dogaja po vsem svetu. Ne ve se, kako je s korono, ne ve se, kako učinkovito je cepivo, ljudje so zmedeni in podobno. Zelo, da ne rečem najbolj, pa se primanjkljaj pozna pri mladih. Vsi ti meseci šolanja doma so prinesli za sabo velik kup neznanja ter lenobe. Nekateri so vstajali pet minut pred Zoomom, tako da učenja ni bilo, saj ni bilo ocen, na računalniku so se med učno uro delale vse mogoče stvari, razen poslušanja, seveda. Mladi so imeli občutek, kot da je to neko počitniško delo – 'ja, v redu, moramo delati, ampak nihče ne more oz. nima pravice oceniti ali preveriti kako oziroma če sploh smo to naredili.'. Potem pa pride šola in 'surprise', kako, da učenci nič ne vejo, če so *pridno* delali, kot jim je bilo naročeno? Najstniki so pač najstniki in to je nekako tako, kot da so narejeni, da delajo ravno obratno, kot jim naročiš, pa ne vedno namerno. Razen seveda, če jim kdo stoji za hrbtom, kar preko računalnika ni možno. Kakor hitro vidijo neko šibkost (v tem primeru, da učitelj ne vidi, kaj delajo na ekranu), jo takoj izkoristijo. To je bil glavni problem šole na daljavo. V glavnem, ta korona je vse drugo kot le bolezen. Povzročila je občutek moči vlad, ko so nas zaprli v stanovanja in hiše ter nestrinjanja državljanov zaradi istega vzroka. Tako bo verjetno povzročila še več protestov, predčasne volitve ter razpade vlad. Glede zadnjih dveh pa je morda kje to bolj dobro kot slabo.

To nam prinaša in nam je prinesel ta čuden koronačas. Vsi upamo, da bo nas in naše voditelje kaj naučila, seveda, da bi se hitro končala in da bo po koncu v državi lepše in bolj urejeno kot pred tem.

Miha Vaupotič, 9. a

KARANTENA

V sobi stojim,
prav nič ne naredim.
V lepše čase verujem
in skozi okno ptičke opazujem.

Sedaj mnogo časa imam,
veliko iger igram.
Tudi knjige berem
in si znanje nabere.

Na TV-ju korona je spet,
kam gre ta svet?
Tam vlada pametuje,
jaz pa se posmehujem.

Kaj korona je,
je velika uganka,
v njej se skriva prava zanka.

Težko se jo rešiti da,
naj jo reši tisti,
ki jo rešiti zna.

Patrik Cvetko Vindiš, 9. a

ALISA BERANIČ, 5. A

TESTIRANJE

Vsak drugi dan,
vsako drugo jutro,
ko ura odbije deset čez osmo,
napoči ta čas.

Ta čas namenimo virusu,
ki na nas preži,
ta čas testiramo se vsi.

Vatirana palčka,
tekočina in test.

Vsaka miza ima svoj komplet,
vsak učenec testiral se bo spet.

Palčko v nos
in petkrat zavrtim,
jo v tekočino namočim.

Palčko pospravim,
tekočino nakapljam v test
in mi ostane le še čakanje.

Čakam, petnajst minut čakam.

Že vidim črtico T,
ki je še nikoli ni bilo,
že živčna sem zelo.

Ko tekočina pride do vrha,
mi srce veselo zaigra,
saj do zdaj
vedno le ena črtica je bila.

Elizabeta Liza Muršec, 8. a

KORONAVIRUS

Zdaj, ko vsi smo v karanteni,
se noben več zame ne zmeni.
Ko se sprehajam po vasi,
se nihče ne oglasi.

S prijatelji se več ne dobimo,
ker zato denarno kazni dobimo.
Veliko več smo na zaslonih,
tablicah in telefonih.

Vsi smo jezni,
starši, brati so nam brezvezni.
Vsi se tako pazijo,
da ničesar ne opazijo.

Na šolskih testih smo negativni,
na kovidnih pa pozitivni.
Počil je lonec
in koronavirusa je konec!

Luka Lampret, 6. b

KORONA

Sonet z odmevom

<i>Korona se je čez ves svet razvila</i>	<i>zvila</i>
<i>vse ljudi v obup je podala</i>	<i>dala</i>
<i>vsaka živa stvar se je skoraj zjokala</i>	<i>jokala</i>
<i>Kako dolgo še bo tu prebila?</i>	<i>bila</i>

<i>Čisto vse je zunaj zaprto</i>	<i>sprto</i>
<i>nič več ni po starem ostalo</i>	<i>stalo</i>
<i>se je vse vase zavarovalo</i>	<i>varovalo</i>
<i>žalostno je vse do zadnjega prta</i>	<i>rta</i>

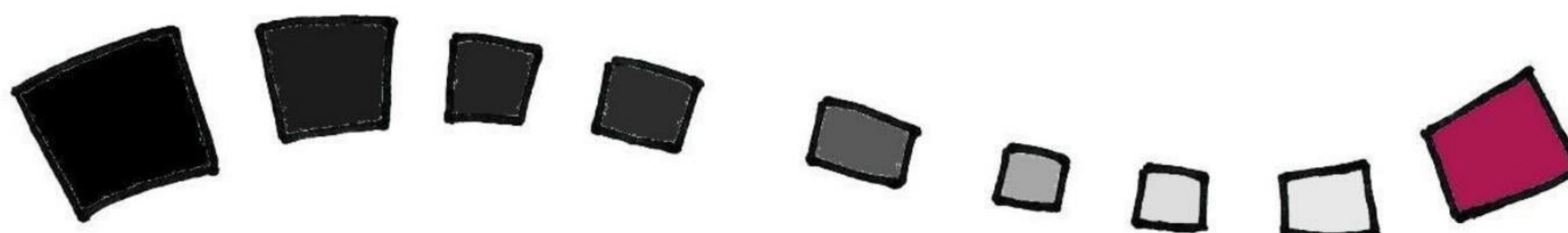
<i>Tri leta nam življenja pokvari</i>	<i>kvari</i>
<i>Veliko ljudi doma pribije</i>	<i>bije</i>
<i>s kupom informacij dnevno zalije</i>	<i>lije</i>
<i>vedno nove ideje zvari</i>	<i>vari</i>

<i>Upamo, da se nekaj končno spreobrne</i>	<i>obrne</i>
<i>da se vse končno nazaj povrne</i>	<i>vrne</i>

Miha Vaupotič, 9. a

RENATO JURILJ, 5. B

POUSTVARJANJE ...

IZGINOTJE URŠKE

Ljudje niso imeli pojma,
kaj z Urško bode,
a so vedeli, da ji je gorje.
Tuhtali so in tuhtali,
vendar niso prav ničesar natuhtali.

Tu in tam se je pojavil kakšen mož,
misleč, da Ljubljanci je kos.
Vsi bedaki,
ki so menili, da so junaki,
so skočili,
da bi zalo damo rešili,
a so vsi slej ali prej utonili.

Medtem pa se je v vodi marsikaj godilo ...

Urška je jokaje sledila povodnemu možu
in ni mogla zadrževati več sape,
da bi ne dihala iz globin strupene hlape.
Tedaj so se pojavila vrata jeklena in
Uršika ni mogla nositi več bremena.
Kaj notri je, Urške prav nič ne zanima,
vendar vstopiti mora, druge izbire nima.
Urška še tako gleda postrani,
podvodne palače se brani.
Povodni mož stal ji je ob strani,
češ, kaj bi lahko ponudil mladi dami?
Pa vendar Uršika zala ne odgovori,
še nikoli v življenju podvodne palače videla ni.

Prikloni se možu,
kar ga preseneti,
kasneje prisluhneta stari kaseti.
Povodni mož Urški ponudi najboljše vino,
ki so ga pridelali lansko zimo.

Urška naredi požirek,
ko se povodni mož zakrohota;
bilo ji je slabo,
a je morala spiti do dna.
Kasneje zaspi in se spremeni.

Njene oči postanejo sinje modre,
njena pričeska dobi temne kodre.
Na rokah dobila je plavuti,
noge je nadomestil rep,
kljub spancu nekaj čuti,
se sprašuje: a so vsi tako kruti?
Diha pod vodo,
lahko govori,
v vodi živi in ima nadnaravne moči.
V sebi zakriči – a ni nekomu podobna? –
Nima več moči, ko končno odpre oči.

Upa, da le sanja,
da je le oseba,
da še vedno odlično izgleda,
a ji ni več pomoči,
takrat resnično si želi,
da popravila bi stare grehe,
da bi izbrisala vse prikupne nasmeha,
da v jok ne bi spravila nobene žene,
da bi se držala stran od teme,
da bi se držala starih obljub,
vendar se ni držala ničesar vsemu navkljub.

Takrat ji mož ponudi roko,
da bi zaplesala,
niti za korak nista postala
in Urška se je predala.

Mia Turk, 8. b

**TURJAŠKA ROZAMUNDA - NADALJEVANJE
PESMI**

Rozamunda je v samostan šla živet,
tam verovati se je učila.
V tišini je sedela,
na kolenih je molila.
Akoravno je b'lo grenko,
to je sama obljubila.

Red v kloštru bil je strog,
saj je vstala že ob zgodnji uri,
ko je sonce komaj vstalo.
Kamrice so odprle duri,
sveto pismo se je bralo.

Z leti v samostanu
Turjaška roža se je poslovila,
skromna nuna se je rodila.
Nuna, ki veruje le v boga,
in je srečna brez moža.

Tobija Lakić, 8. a

TRGOVINE V NEDELJO

Trgovine v nedeljo so zaprte,
ker so ves teden za kupce odprte.
Prav je, da ima vsak kdaj dela prost dan,
pa če je takrat buden ali zaspan.

Nekoč v nedeljo smo lahko
v trgovine šli prav vsi.
Kupili vse, mimo česar celi
teden hodili smo mi.

Ko so nam trgovine v nedeljo zaprli,
smo doživeli šok,
ker smo mislili,
da bomo brez hrane umrli.

Kmalu po tem smo ugotovili,
da tudi brez odprtih trgovin v nedeljo gre,
zato si želimo, da bi to trajalo še in še.

Hana Šoštar, 6. a

TRGOVINA V NEDELJO

V nedeljo trgovina počiva,
pred vsemi dolžnostmi se skriva.
Nobenih strank nima,
sliši se samo tišina.

V nedeljo se nič ne prodaja,
ker trgovina je zaprta.
Ampak v ponedeljek, ko se odpre,
stranke pokupijo vse.

Jaša Čeh, 6. a

SEMAFORJI PONOČI

Čeprav ponoči vse spi,
semafor veselo prižiga luči.

Ker vso noč bedi,
je čez dan včasih zaspan
in prav nič razigran.

Zvečer se ponovno predrami
in znova veselo galami.

Lea Skledar, 6. a

TRGOVINE V NEDELJO

Trgovine v nedeljo si
skuhajo govedo.
Pripravijo žur
ob določeni uri.

Ko počiva ta ura,
se žurka začne.
Jejo od večera do jutra.

Matic Barovič, 6. a

SEMAFORJI PONOČI	GLEDALIŠČE V NEDELJO	TRGOVINA V NEDELJO
Semaforji ponoči utripajo, ker ljudje stalno se gibajo. Ne sme se pokvariti rdeča, ker bila bi prevelika gneča.	Ko zadnja ura za predstave odbije, vsi hitijo domov. Lutke pa počasi prihitijo na oder, njihov dom.	Trgovina v nedeljo kupi si vse. Cene zviša, popuste zniža.
Rumena ima dvojni pomen, saj nam pove začetek izpeljevanja ali zaustavljanja.	Ko princesa in gospod se po odru vrtita, se žoga in žaba igrivo smejeta.	Vsak denar prešteje: tolar, dolar, lipe, evre. Trgovina le zase kuha stroje, živila in material.
Najbolj zaželena je zelena, ker cesta je prosta do mesta.	»Kaj je to?« se volkec sprašuje. Pove jim to hitro in jih obrekuje.	Trgovina gre vsako nedeljo na dopust z ugodnim popustom in pusti ljudi nedeljsko spati.
Živa Gornik Zupanič, 6. a	Vsako noč je velika predstava, lutke jo igrajo, saj je to sama zabava. Hitro konec je zabave, saj začnejo se predstave.	Trgovino v nedeljo nedeljsko brezdelje obliva. V ponedeljek odpre vsa vrata pripravljena na prodajo.
	Neža Panikvar, 6. a	Miha Barovič, 6. a
TRGOVINA V NEDELJO	TRGOVINA V NEDELJO	IGRAČE PONOČI
Trgovina v nedeljo počiva, privošči si kakšne kekse ali pa tudi kaj vina. Ko se naje in napije, se še malo spočije.	Trgovina v nedeljo vse kupce povabi. Znižanje čaka jih na razstavi. Rože na policah lepo cveto.	Ko otrok že spi ali ga v sobi ni, igračam je prav lepo.
Bliža se popoldan, počasi bo nov dan. Trgovina si privošči kosilo, v njo si nadene zdravilo.	Trgovina jih objame, ko bo sonce zašlo.	Uživajo v tišini, ne kričijo, da otroka ne zbudijo.
Matic Verlak, 6. a	Izdelki vsepovsod lepo pojo. Trgovina jim pravi, da imajo glas kot zlato.	A ko pride mama, mirno in tiho je, kot da ničesar ni bilo, vse potihnilo je.
	Taja Lorber, 6. a	Mihael Kukovec, 6. a

SONET Z ODMEVOM, GAZELA, HAIKUJI ...

TRIGLAV

V Julijskih Alpah Triglav tam stoji	ji
Njegov ledenik že dolgo propada	pada
Se iz dneva v dan vedno bolj tali	ali
Se popotnik poda nanj iznenada	nada
Se po tej steni severni odpravi	pravi
Sotesko pod seboj čez čas zagleda	gleda
Pleza po neokrnjeni naravi	vi
Svoje pogumnosti se zaveda	veda
Noč tam na vrhu Triglava prenoči	noči
Nebo se mu zanimivo zaiskri	iskri
Ta trenutek za vedno si zapomni	pomni
Visok Triglav pogumno je preplezal	plezal
Ter pogum velik za podvig zbral	bral
In brez same kapljice dvoma se podal	dal

LARA ERLAČ, 6. A

Marko Pišek, 9. a

GAZELA

Usoda je nepredvidljiva, nihče je ne pozna.
Včasih je lahko ganljiva, nihče je ne pozna.
Noben se ji ne prepusti,
a kaj ko odliva kapljice strasti, nihče je ne pozna.
In zagrabil priložnost bo samo pravi pogum,
a kaj ko madeže bolečine preliwa, nihče je ne pozna.
Poglej! Pesem je zate in to je tvoja izbira,
čeprav lepša si od morskega zaliva, nihče je ne pozna.
Moje srce zate gori,
a kaj če resnica bo kriva, nihče je ne pozna.

Marko Pišek, 9. a

HAIKUJI

Pomlad čaka nas
skupaj s cveticami
in žarečim soncem.

Knjiga super je,
vzemi jo v roke ti
in preberi jo.

Ptice sinice
letijo v tople kraje
in vračajo se.

Žana Medved, 8. a

NEŽINE PESMI ...

ZIMA

Zima je vsa
v belo odeta.
Ko zagledaš jo,
se ti vse obeta.

Sanke zdaj so pridrvele,
kdaj se sankat bodo šle.
Ko otroci jih ujamejo,
se še oni zabavajo.

Le kdaj bo ta zima odšla,
da pomlad bo prišla?!
To je res grozna muka,
ki okoli nas se smuka.

»Radi zimo imamo,« otroci govorijo.
Ne more pomlad je nadomestiti,
saj snežaki takrat bodo odšli.

Kurenti so že pred nami,
da jo odženejo,
a mi branili jo bomo,
da še ostane tu.

Le zakaj bi jo preganjali,
ko snežne kepe delamo,
veselimo se ter sankamo,
nič nam ni nikoli manjkalo.

Seveda, so tudi drugi letni časi,
a ta za nas poseben je,
ko le bi trajal večno ta ledeni zimski čas.

Neža Panikvar, 6. a

PASTIRICA

Ko sonce vzide,
rože zacvete,
se na vse veke
prebude.

Pastirica je zaspana,
a mora gnati vsa predana.
Sonce sije tam za goro,
ona se počuti prebujeno.

Doma pastirc jo čaka,
da mu kašo skuha slastno,
saj vzame jo na pašo.

Tokrat se je zvečerilo,
vsi domov hite.
Krave, ovce in oslički
v svoje hleve pohite.

Pa pastirci?
To je druga zgodba.
Oni na večerjo gredo,
potlej pa zaspat na peč.

Ko je sonce spet pokonci,
pastirica spet na pašo gre.
Ponovi se ta povestica
do konca naših dni.

Neža Panikvar, 6. a

ČEBELA

Od cveta do cveta
leta čebela.
Cvetni prah nabira,
nič je ne ovira.

Ko leta domov,
se pazi ljudi,
da komu žela
ne zapiči.

Doma cvetni prah pospravi,
nato pa spet na delo se odpravi.

Vselej pazi na nevarnosti,
da kaj se ji ne zgodi.

Če nas piči,
je to zanjo konec,
z našo roko pa v lonec.

Neža Panikvar, 6. a

BRANJE

Ene žalostne, debele,
druge tanke in vesele.
Ene za odrasle teme,
tudi pravljice so nekatere.

Knjige prav vesele so,
ko jih v roke vzamejo.
Kdor pa si izbere jo,
pravi srečnež bo zato.

Bere knjigo si doma,
a končati ne zna.
Tako je zanimiva,
da te vrže iz tira.

Ko knjižnico obiščeš,
nove knjige spet poiščeš.
Bereš jih kot nor,
zdaj ti pravijo že knjižni mol.

Neža Panikvar, 6. a

HUDA MARAMUDA

Maramuda je bila,
vsakemu zabičala.
Ko želel si njeno torto,
te užalila je s kroto.

Ona želela si je vsega,
torte, mafine, rogljičke
za svoje drage Rogoviljčke.

Korak v njeno slaščičarno
bil je res neumna reč,
zdaj otroci se bojijo,
peči in ustvarjati si ne želijo.

Maramuda vsega kriva je,
vsakega je preplašila.
Starši zdaj so zaskrbljeni,
kaj pa bodo rekli.

Neža Panikvar, 6. a

TIA KAISERSBERGER GORIČANEC, 5. A

POČITNICE

Brezdelje je ena najlepša
naša navada.

Jo vsakič koristimo,
ko je priložnost,
za vsako možnost.

Ko zjutraj vstanemo,
je dan že okrog,
potem ko zaspimo
v sanje črne kot rog.

Vsak dan se nam vleče kot megla,
ne gre in ne gre več naprej.
Se trudimo biti budni in zbrani,
ker ne želimo biti obrani.

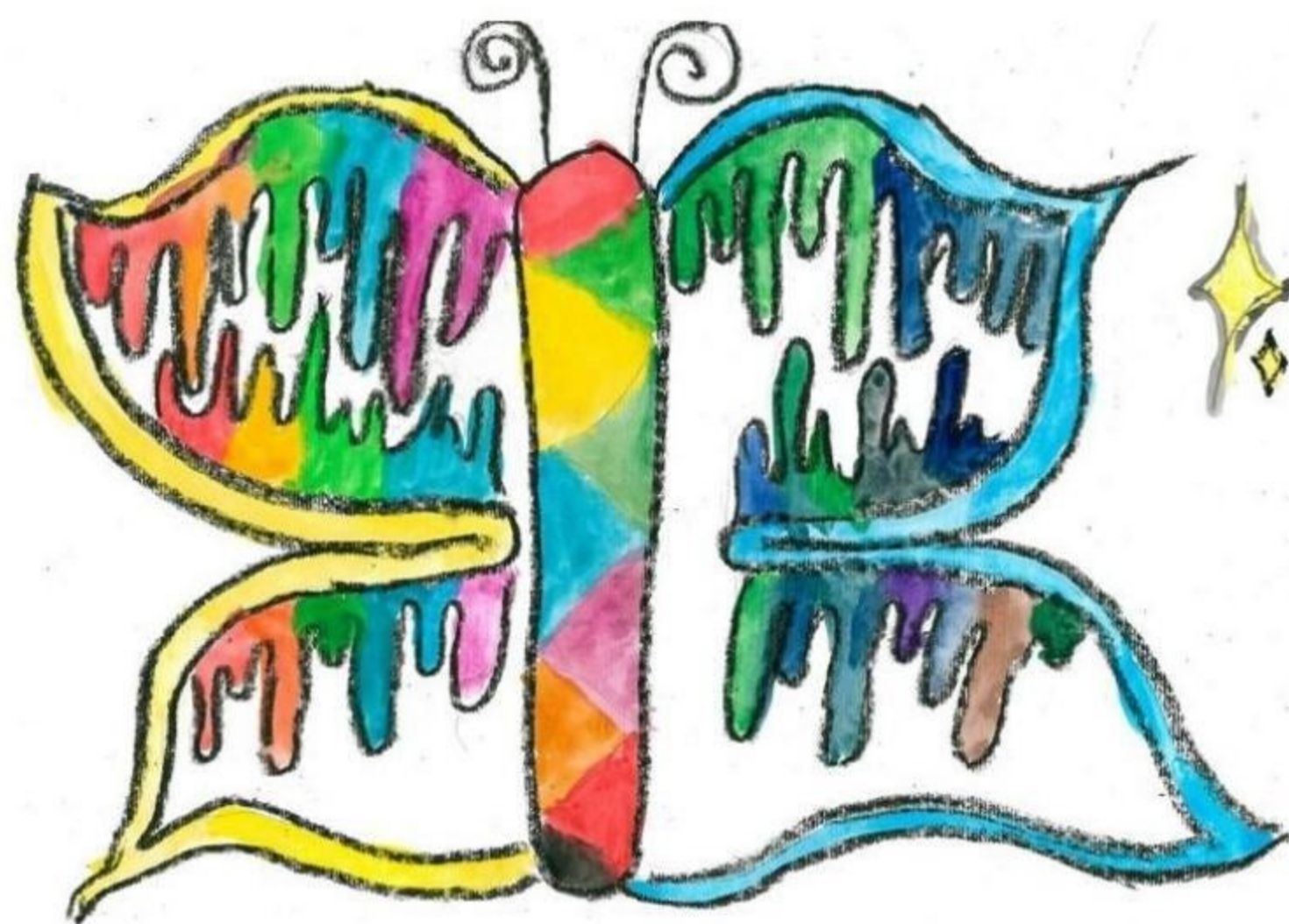
Le kaj nam lahko še počitnice prinesejo,
veselje in smeh ali solze v očeh.
Ko pa v šolo nazaj je treba,
oprime se nas močna trema.

Neža Panikvar, 6. a

MIA TURK, 8. B

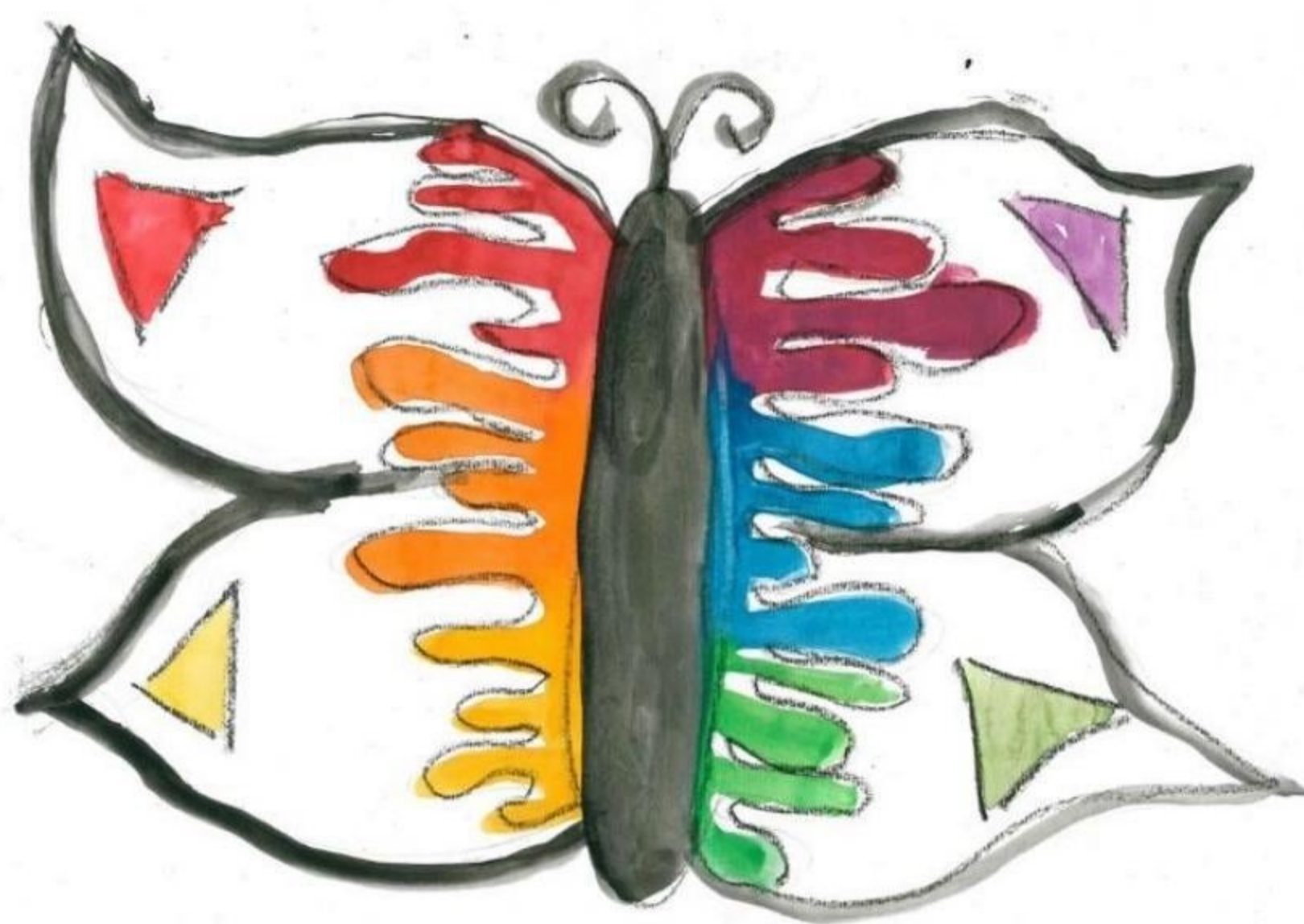

MARTINA STRGAR, 6. B

LILI TROP, 6. A

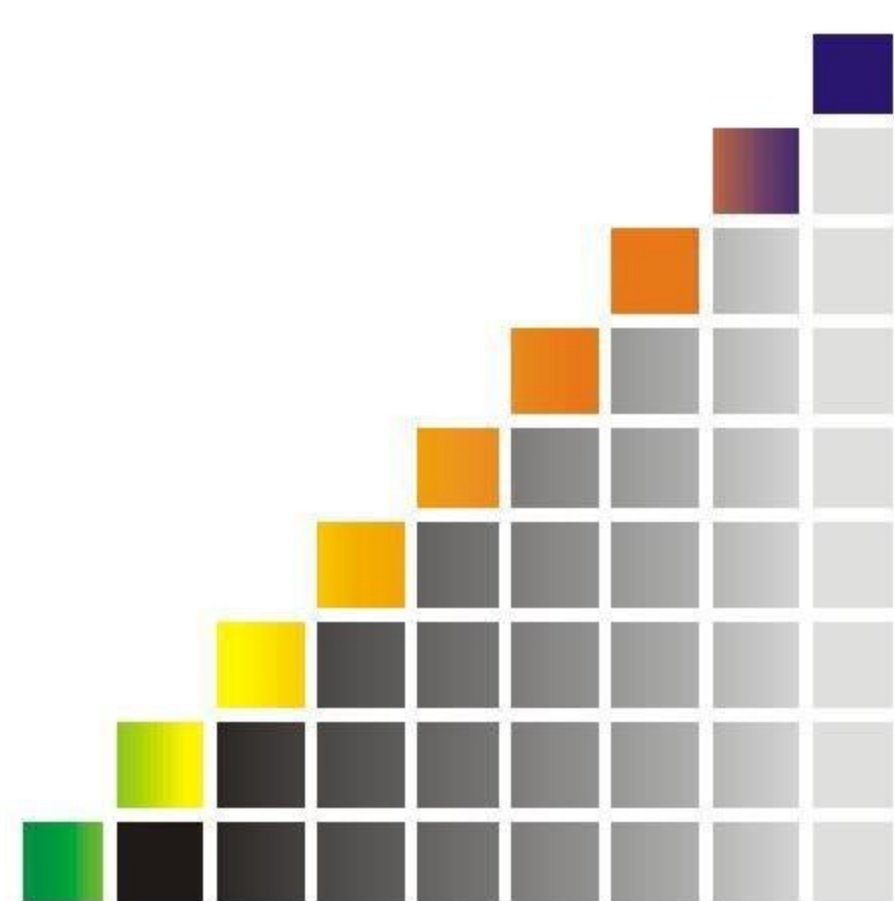

LINA MAJCENOVICH, 6. B

VELIKO BRALNIH UŽITKOV VAM ŽELIMO!

VAŠ UREDNIŠKI ODBOR

Osnovna šola KIDRIČEVO